

หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

พระพุทธองค์ ทรงตรัสรวมว่า สัตว์ทั้งปวง **“ให้อุทิศบุญให้แก่สัตว์ทั้งปวง”** ในที่นี้ ผู้ฉลาดจะต้องใคร่ครวญว่า เคยให้สัตว์ทั้งปวงแล้วไม่เกิดอานุภาพมาก ไม่มีอานุภาพทิพย์เกิดขึ้นแก่เขามาก **จงให้แก่สัตว์ทั้งปวงแต่เป็นที่ ๆ** เช่น ให้อุทิศแก่เทวดาที่อยู่ใกล้มวลหมู่มนุษย์ ผู้รักษามนุษย์ แม้บุญอุทิศเช่นนี้ ด้วยการมีสติปัญญาเช่นนี้ จะปรากฏง่ายแก่เทพยดา... แต่ปรากฏยากแก่เหล่าเปรต เหล่าภูตผีต่าง ๆ ทั้งปวงให้จำไว้... เหล่าเปรต เหล่าภูตผี ปีศาจ ยักษ์ มาร จะต้องอุทิศส่วนกุศลด้วย**พลังแห่งสิ่งของ**เท่านั้น สมควรแก่เขาเหล่านี้เป็นอย่างดี สำเร็จผลเป็นอย่างดี แต่ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการฟังธรรมหรือแสดงธรรม เมื่อให้ถึงเหล่าเทพเทวาทั้งหลายนั้นไปจนถึงพรหม จนถึงสุทธาวาสพรหม นั้นถึงได้ง่าย พลังแผ่เมตตาถึงพรหมมากกว่าเทวดา ถึงเทวดาน้อยกว่าพรหม และจะถึงเทวดาชั้นต่ำ ๆ นี้ น้อยกว่าเทวดาชั้นสูง จะถึงเปรตถึงผี ถึงสัตว์อื่น ๆ นั้นนานมากจึงจะปรากฏ เพราะมันเป็นเพียงน้อยนิดเท่านั้น แต่อุทิศด้วยสิ่งของนี้ได้มาก ฉะนั้น... ข้าจึงขอยืนยันตามตำราว่า **“จะต้องอุทิศบุญให้เป็นที่ แม้จะทั้งหลายทั้งปวง... ก็ต้องให้หลาย ๆ ครั้ง เป็นทั้งหลายเช่นนั้น”**

ผู้พิมพ์ ก้อนเมฆ แอนด์ กันย์ กรุ๊ป
KONMEK AND GUN GROUP
35/151 หมู่ 1 ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรและแฟ็กซ์. 0-2446-3722 หรือโทร. 08-9103-3650, 08-9785-3650
E-mail : yongyut71@yahoo.com

พลังบุญ ตอน “ขอถามชาวพุทธ”

หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

พิมพ์ถวายพระพุทธเจ้าพุทธโคดม พระธรรม พระสงฆ์สาวก

พลังบุญ
ตอน “ขอถามชาวพุทธ”

คำกล่าวอ้างอิงในพระไตรปิฎกฯ ที่พระพุทธเจ้าพุทธโคดม กล่าวถึงการอุทิศบุญให้สัตว์ทั้งปวง และให้อุทิศบุญทันทีในขณะที่ให้ทานกับผู้อื่น ให้แก่เทวดา ภูต ผี ปีศาจต่าง ๆ ฯลฯ

โดย หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

วัดป่าสามแยก หมู่ที่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

"พระไตรปิฎก เป็น ตาที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น หูที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น จมูกที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น ลิ้นที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น กายที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น ใจที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น ครู-อาจารย์ที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น พ่อ-แม่ที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น มิตรและเข็มทิศที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น แผนที่และป้ายบอกทางที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น แสงสว่างส่องทางสู่นิพพานที่วิเศษยิ่ง"

จาก วัดสามแยก

“ การให้ธรรมเป็นทาน

ชนะการให้ทานทั้งปวง

แต่ก็ไม่ควรลืมทานทั้งปวง

เพื่อธรรมทานจะได้บริบูรณ์ ”

พระเกษม อาจิณฺณสีโล

(อนุโมทนา หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล)

วัดป่าสามแยก หมู่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

คำเตือน

ท่านทั้งหลายพึงพิจารณาในคำเตือนตรงนี้ก่อนที่ท่านจะเปิดตำราเล่มนี้อ่าน ! เนื่องจากในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๑ ได้มีผู้กล่าวว่าคำบางคำ ในตำราเล่มนี้ **มีคำไม่เหมาะสม ไม่สมควร เป็นต้น** ซึ่งทางคณะผู้จัดทำต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย **จึงขอเตือนท่านผู้รักภาษาในการอ่านทุกท่านโปรดใช้วิจารณญาณ ก่อนที่จะเปิดหน้าอื่นอ่านต่อไป เมื่อพิจารณาตำราเล่มนี้แล้วเกิดไม่ชอบใจ ก็จงเผาทำลายตำรานี้เสีย อย่าได้ขว้างปา หรือวางไว้ในที่ไม่อันควรโดยเด็ดขาด**

เพราะนี่เป็นธรรมชาติของผู้แสดงธรรมอย่างหลวงพ่อเกษมฯ และถ้อยคำยืนยันที่หลวงพ่อเกษมฯ ท่านกล่าวไว้แล้วชัดเจนในเรื่อง “อาทิยสูตร” หน้า ๙๕ โดยมีถ้อยคำดังนี้...

“ฉะนั้น... ขออภัยในความผิดพลาด ที่กล่าวด้วยความรุนแรง เพราะความรุนแรงนี้เคยชิน..! ชา..! เชียน..! และยอดเยี่ยม... ในกระแสที่รุนแรงนั้นเป็นมานานหลายอสงไขย พึ่งมาบำเพ็ญเพื่อจะเป็นคนที่รู้จักเมตตา กรุณา เพียงอสงไขยหนึ่งกับเพียงอีกปลายเล็กน้อยเท่านั้น ท่านทั้งหลาย พึงให้อภัยแก่ข้า... ผู้มุทะลุในการพูด”

ด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์นี้ คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านทั้งหลายจะได้รับประโยชน์จากตำราเล่มนี้ หากท่านทั้งหลายพึงพิจารณาด้วยเหตุและผล อย่างมีสติ ไม่เผลอ มีสัมปชัญญะ คือรู้เท่าทันกายและจิต **ตามหลักความเชื่อ** ที่พระพุทธเจ้าโคดมได้ทรงตรัสสอนชาวกาลามะ แห่งเกสปุตตนิคม แคว้นโกศล ในสมัยพุทธกาล ที่มีหลักฐานในพระไตรปิฎกฯ เล่ม ๓๔ ที่เรียกว่าเกสปุตตสูตร ๑๐ ประการ ดังนี้

๑.อย่าปลงใจเชื่อ โดยฟังตามกันมา ๒.อย่าปลงใจเชื่อ โดยการถือสืบ ๆ กันมา ๓.อย่าปลงใจเชื่อ โดยการเล่าลือตื่นข่าว ๔.อย่าปลงใจเชื่อ โดยอ้างตำรา ๕.อย่าปลงใจเชื่อ โดยนึกเดาเอาเอง ๖.อย่าปลงใจเชื่อ โดยการคาดคะเนเอาเอง ๗.อย่าปลงใจเชื่อ โดยการตรึก (นึกคิด) ตามอาการ ๘.อย่าปลงใจเชื่อ โดยเข้ากันได้กับเหตุผลหรือทฤษฎีของตน ๙.อย่าปลงใจเชื่อ โดยเห็นว่าน่าจะเชื่อได้ ๑๐.อย่าปลงใจเชื่อ โดยนับถือว่าเป็นครูอาจารย์ของตน.

ได้มาแจกไป

หนังสือเล่มนี้ได้ทำการคัดลอกมาจากหนัง VCD **"ขอถามชาวพุทธ"** ของทางวัดป่าสามแยก ซึ่งหลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล และภิกษุภายในวัด ได้ทำการอ่านพระไตรปิฎกฯ หลาย ๆ ฉบับ เพื่อยืนยันใน**คำสอนของพระพุทธเจ้าพุทธโคดม** ในเรื่องการส่งบุญ-โอนบุญ ให้สัตว์ลึกลับที่เกี่ยวข้องกับมวลหมู่มนุษย์ และให้ทำการอุทิศบุญทันทีในขณะให้ทานกับผู้อื่น ให้แก่เทวดา ภูต ผี ปีศาจ ฯลฯ

จึงได้มีเสียงสะท้อนย้อนคืนมาจากภิกษุ และฆราวาสว่า **"อย่ายุ่งกับเขา เขาอยู่คนละภพละภูมิกับเรา"** แต่คำกล่าวที่ว่า **"ยถา สัพพี หรือรักขันตุสัพพะเทวะตา"** นั้น ขัดกับคำพูดที่พูดว่า **อย่ายุ่งกับเขา..! มันคนละภพละภูมิ** เช่นนี้ ก็จะได้ชี้แจ้งและอ้างอิงจากพระไตรปิฎกฯ ตามที่พระพุทธองค์ได้กล่าว และพระอรหันต์(อะระหันต์)สาวกรุ่นก่อน ๆ ได้กล่าวตาม ๆ กันมาอย่างยาวนาน จึงได้คัดลอกมาลงไว้บางเรื่อง ดังมีรายละเอียดอยู่ในพระไตรปิฎกฯ ที่แสดงไว้แล้วในนี้

ทางคณะผู้จัดทำ พิจารณาเนื้อหาของหนัง VCD เรื่อง **"ขอถามชาวพุทธ"** เห็นว่าเป็นประโยชน์มากแก่สังคมในปัจจุบัน คือ **"ยุคจิตใจคนเสื่อม"** แต่ **"ศาสนาพุทธไม่เสื่อม"** จึงได้คัดลอกเนื้อหาทั้งหมดลงไว้ในตำรานี้ ซึ่งบางครั้งจะมีหนัก มีเบาตามเรื่องที่คัดลอกมา ซึ่งพยายามเขียนหรือสะกดคำตามน้ำเสียงของหลวงพ่อเกษมฯ ที่ท่านได้แสดง จึงต้องกล่าวว่าเป็นภาษาพูด บางประโยคอาจจะขัดใจอยู่บ้างก็ขออภัย เพราะท่านกล่าวกับผู้เขียนว่าให้ลงตามที่ท่านแสดง มีหนักเบา มันเกี่ยวเนื่องกัน ตามที่อธิบายนี้

ทางคณะผู้จัดทำจึงขอใช้ชื่อตำรานี้ว่า **"พลังบุญ"** ซึ่งจะใช้ชื่อ **ตอน** ในแต่ละเรื่อง ตามที่หลวงพ่อเกษมได้แสดงธรรมไว้แล้วมากมาย และในเล่มต่อ ๆ ไปคือ

พลังบุญ ตอน *ใช้บุญรักษาโรค,* **พลังบุญ** ตอน *ส่งบุญให้สัตว์ในโลกทิพย์,* **พลังบุญ** ตอน *ส่งบุญให้สัตว์ในโลกทิพย์ที่เกี่ยวข้อง ก่อนเจริญภาวนา* เป็นต้น

แต่ก็ต้องขออภัยทุกท่าน ซึ่งอาจจะคัดลอกมาผิดหรือเพิ่มคำอธิบายเข้าไปตามความเข้าใจของผู้เขียนเอง หรือได้พิมพ์ตก ๆ หล่น ๆ ก็กราบขออภัย และถ้าเป็นไปได้โปรดช่วยกรุณาแก้ไขข้อที่ได้เข้าใจคลาดเคลื่อนไป ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง.

สารบัญ

สารบัญ

หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

หลังจากที่หลวงพ่อได้แสดงธรรมสอนทั้งพระและฆราวาส ให้ทำการอุทิศบุญให้แก่เทวดา ภูต ผี ปีศาจต่าง ๆ เช่น ให้อุทิศบุญให้แก่เทวดาผู้ติดตามดูแลรักษาตัว (เอง) ให้อุทิศบุญให้แก่เทวดาที่อยู่ตามเคหะสถาน บ้านเรือน เป็นต้นนั้น ปรากฏว่าได้มีเสียงสะท้อนย้อนกลับมาตรงกันข้าม กับที่หลวงพ่อได้สอนออกไป อันเป็นเหตุให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น...

วัดป่าสามแยก หมู่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

“ขอถามชาวพุทธ”

โดย **หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล**

และ คณะภิกษุสงฆ์

วัดป่าสามแยก หมู่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์

ตอนบ่าย วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๗

(ในบางจังหวะจะมีเสียงฝนและเสียงลมบ้าง)

หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

“เหตุเรื่องที่ต้องอ่านพระไตรปิฎกฯ ออกคราวนี้ เหตุเรื่องเกิดมีหลายประการหลายเรื่อง ซึ่งได้รับผลสะท้อนมาจากบรรดาเหล่าภิกษุด้วยกัน ไม่ใช่สะท้อนมาจากบรรดาฆราวาส ญาติโยมผู้ไร้การศึกษา แต่ได้รับผลสะท้อนย้อนกลับมาจากบรรดาเหล่าภิกษุ ?..

เมื่อทางข้าพเจ้า ขอใช้คำว่า **“ข้า”** คือรวบยอดทั้ง**พูดกับเด็ก** จะเรียกเขาว่าเจ้า ใช้นามแทนตัวเองว่าพ่อ *“พ่อพูดกับเจ้า”* **พูดกับเด็กเล็ก**พูดกับเขาว่า *“ปู่จะพูดกับพวกเจ้า”* **พูดกับผู้ใหญ่** *“อาตมาจะพูดกับพวกท่าน”* **พูดกับภิกษุ** *“ผมจะพูดกับพวกท่าน”* **พูดกับครูบาอาจารย์** บอก *“ข้าน้อย หรือเกล้ากระผม”* **พูดกับผู้หลักผู้ใหญ่** ก็จะได้กล่าวในคำว่า *“อาตมา”* ส่วนใหญ่กล่าวเป็นคำว่า *“อาตมาและผม”* และ *“เกล้ากระผม”* ซึ่งคำ ๓ คำนั้น จะใช้รวบยอดกันทีเดียวซะเลยไม่ได้ จึงขอใช้คำว่า **“ข้า” คือ เป็นขี้ข้าแห่งพระพุทธเจ้า**

พระธรรม พระสงฆ์หนึ่ง และเป็นขี้ข้าทาสรับใช้ บรรยายธรรมแก่บรรดาท่านทั้งหลายที่ได้กำลังฟังอยู่ในเวลานี้หนึ่ง

ฉนั้น... จึงขอใช้คำว่า **"ข้า"** รวบยอดในคำพูดเป็นนามเอกพจน์แทนตัว ขอใช้คำนี้ เพื่อง่ายและรัดคำแก่การพูด

บัดนี้ที่ข้า... ได้จัดการที่จะอ่านพระไตรปิฎกฯ หลาย ๆ ฉบับ เพื่ออัดลงในแผ่น VCD เป็นหนัง จ่ายไปสู่ประชาชน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระแสสะท้อนนี้ เมื่อมีกระแสสะท้อนจากการแสดงธรรมที่แสดงออกไปแล้ว ทำให้ทางวัดและผู้แสดงคิดจะอยากจะหยุด ตัวผู้แสดงเองอยากจะหยุดมานาน แต่ ?... ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดรอบข้าง รอบ ๆ ข้าง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับข้า อยากจะให้ข้าแสดงต่อไป..! และเหล่าบรรดาเทพภูมิเทวาทั้งสิ้นทั้งปวงที่ได้รู้จักกับข้า ก็อยากให้ข้าแสดงต่อไป...

บัดนี้... ข้าจึงขออัญเชิญเหล่าเทพยดาทั้งหลายที่รับรู้ และแจ้งข่าวต่อกันให้รู้โดยด่วนว่า "บัดนี้ทางวัดสามแยกกำลังจะอ่านพระไตรปิฎกฯ หลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับบรรดาท่านผู้อยู่ในโลกทิพย์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับมวลหมู่มนุษย์ โดยแท้และแน่นอน เกี่ยวกันทั้งสองฝ่ายอย่างเด็ดขาด"

ฉะนั้น... บัดนี้ปวงข้าชาวภิกษุวัดสามแยก จะขอแจ้งข่าวต่อบรรดาท่านทั้งสิ้นทั้งปวงที่มีความสนใจในลักษณะของคำ **มีความสนใจในรูปแบบของคำสอนของพระพุทธเจ้า** และบรรดาท่านทั้งหลายผู้ที่กล่าวคำว่า **"อย่ายุ่งกับเขา เขาอยู่คนละภพละภูมิกับเรา"** แต่คำกล่าวว่า **"ยถาฯ สัพพีฯ[1*] หรือรักขันตุ สัพพเทวตา[2*]"** นั้น ขัดกับคำพูด ที่พูดว่า **อย่ายุ่งกับเขา!.. มันคนละภพละภูมิ** เช่นนี้ ก็จะมีเรื่องชี้แจงและแก้ไขซึ่งงัดออกจากพระไตรปิฎกฯ

ไม่ใช่เฉพาะผู้บำเพ็ญบ้าคนนี้ เห็นผู้เดียว มีในพระไตรปิฎกฯ **จึงจะขอกล่าวอ้างอิง เมื่อก่อนกล่าวอ้างอิงแต่ความรู้ตนเองมากกว่า บัดนี้ ! ขอกล่าวอ้างอิง ด้วยถ้อยคำที่มีในพระบาลี ในพระไตรปิฎกฯ แปลเป็นภาษาไทย**

และขอแจ้งข่าวต่อบรรดาท่านทั้งหลาย ผู้อยู่ในแดนสวรรค์ทุกชั้น พรหมทุกภูมิ ขอแจ้งข่าวต่อบรรดาท่านทั้งหลายผู้อยู่แห่งแดนพิภพหน้า และแดนอื่นไกล ๆ ก็ตาม จักรวาลน้อยใหญ่ทั้งสิ้นทั้งปวง หากได้รับทราบแล้วในเวลานี้ จงเดินทางด่วน อย่างน้อย ๆ ก็อธิษฐานเอาบุญของข้า ผู้มีบุญน้อยขณะนี้ก็ตาม จงตั้งใจอธิษฐานเอาบุญข้า... หรือขออำนาจแห่งพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลให้พวกท่านได้เดินทางมาถึง ณ สถานที่บริเวณนี้ได้โดยด่วน ฉับพลัน ณ เวลานี้ทันที...

ขอเชิญเหล่าเทพยดาที่อยู่ ณ บริเวณนี้จงรับทราบสัญญาณแห่งข้า ด้วยอำนาจแห่งพระพุทธเจ้า ด้วยอำนาจแห่งพระธรรม ด้วยอำนาจแห่งพระสงฆ์ จงบันดาลให้สัญญาณการเรียกร้องของข้าในเวลานี้ จงได้ยินไปถึงแก่พวก

ภูตผี ปีศาจ ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ มาร พรหม เหล่าเทพยดาทั้งสิ้นทั้งปวงในหลาย ๆ จักรวาล จงรับทราบด้วย

บัดนี้... ข้าจะอ่านพระไตรปิฎกฯ และบรรดาภิกษุจะช่วยอ่านพระไตรปิฎกฯ เพื่อแจ้งข่าวแก่ญาติแห่งท่านทั้งหลาย เพื่อแจ้งข่าวแก่มวลหมู่มนุษย์ทั้งปวง บัดนี้ปวงข้าจะได้ทำการแจ้งข่าว ต่อบรรดาท่านผู้อยู่โลกลึกลับ และผู้อยู่ในมนุษย์โลก ผู้ยังเป็นมนุษย์อยู่ ผู้ละโลกมนุษย์นี้ไปแล้วจะได้รับทราบต่อกัน ณ บัดนี้เป็นต้นไป

อ้างอิงถึงพระไตรปิฎกชุด ๙๑ เล่ม ของมหามกุฏราชวิทยาลัย พิมพ์เนื่องในวโรกาสครบ ๒๐๐ ปี แห่งพระราชวงศ์จักรี กรุงรัตนโกสินทร์ พุทธศักราช ๒๕๒๕ ซึ่งเป็นหนังสือที่คัดลอกจากฉบับเดิม ๆ...

บัดนี้ จะได้ยกเรื่อง **“ติโรกุฑฑสูตร”** ให้บรรดาท่าน และญาติพี่น้องทั้งหลาย ทั้งชาวพระ และชาวโยมทราบ

ข้าจะขอประกาศว่า... ในเรื่องติโรกุฑฑสูตรนั้น **อานุภาพแห่งเปรต ยักษ์ สามารถที่จะบันดาลให้ญาติทั้งหลายได้รับความหงุดหงิด และทรมานอยู่อีกสืบไปอย่างยาวนาน...**

ฉะนั้น ข้าจึงขอประกาศเรื่องในข้อความแห่งพระไตรปิฎกฯ เล่ม ๓๙ หน้า ๒๗๖-๒๗๗ และ ๒๘๔ ฉะนั้น ภิกษุใดมีหน้าที่อ่านในเล่มดังกล่าว หน้าดังกล่าว โปรดอ่านขึ้นมา...”

ยถาฯ สัพพีฯ[1*] คือ อนุโมทนากถา ซึ่งกล่าวถึงการอุทิศบุญให้ผู้อยู่ในโลกทิพย์
รักขันตุ สัพพเทวตา[2*] แปลว่า เทวดาทั้งหลายจงตามรักษาซึ่งท่าน
(พระมักจะใช้สวดต่อท้ายบทสวดอนุโมทนาต่าง ๆ)

ติโรกุฑฑสูตร

ติโรกุฑฑสูตรว่าด้วยการให้ส่วนบุญแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสแก่พระเจ้าพิมพิสารเป็นถ้อยคำว่า “ฝูงเปรตพากันมายังเรือนของตน ยืนอยู่ที่นอกฝาเรือนบ้าง ยืนอยู่ที่ทางสี่แพร่งบ้าง สามแพร่งบ้าง ยืนอยู่ใกล้บานประตูบ้าง เมื่อข้าวน้ำของเคี้ยว ของกิน เขาวางเอาไว้เป็นอันมาก ญาติไร ๆ ของเปรตเหล่านั้น ก็ระลึกไม่ได้ เพราะกรรมของสัตว์ทั้งหลายเป็นปัจจัย

ชนเหล่าใดเป็นผู้เอ็นดู ชนเหล่านั้นย่อมให้น้ำ ข้าวอันสะอาด อันปราณีต อันสมควรตามกาล อุทิศเพื่อญาติทั้งหลายอย่างนี้ว่า **‘ขอทานเหล่านี้แล จงมีแก่ญาติทั้งหลาย ขอญาติทั้งหลายจงมีสุขเถิด’**

ส่วนฝูงเปรตที่เป็นญาติเหล่านั้นมาแล้ว พร้อมแล้วก็ประชุมกันในที่ให้ทานนั้น ย่อมอนุโมทนาโดยเคารพ ในข้าวน้ำ

เป็นอันมากว่า *“เราได้สมบัติเพราะเหตุแห่งญาติเหล่าใด ขอญาติเหล่านั้นของเราจงมีชีวิตยั่งยืน”* อีกทั้งการบูชาญาติผู้เป็นทายก*ก็ได้กระทำแก่พวกเราแล้ว

อนึ่งทายกทั้งหลายย่อมไม่ไร้ผล ก็ในสภาพแห่งเปรตนั้น ไม่มีการทำไร่ การทำนา ไม่มีการเลี้ยงโค และสภาพแห่งเปรตนั้นการค้าก็ไม่มี การซื้อขายด้วยเงินตราก็ไม่มี ผู้ที่ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ย่อมยังอัตภาพให้เป็นไปในสภาพแห่งเปรตนั้นด้วยทานที่ญาติให้แล้วจากมนุษย์โลกนี้ น้ำตกลงบนที่ดอนย่อมไหลไปสู่ที่ลุ่มฉันใด ทานที่ทายกให้ไปจากมนุษย์โลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่ฝูงเปรตฉันนั้นเหมือนกัน

ห้วงน้ำเต็มแล้ว ย่อมยังสาครให้เต็มฉันใด ทานที่ทายกให้จากมนุษย์โลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่ฝูงเปรตฉันนั้นเหมือนกัน บุคคลเมื่อระลึกถึงกิจที่ท่านทำมาแต่ก่อนว่า ท่านได้ทำกิจแก่เราได้ให้แก่เราได้เป็นญาติมิตรเป็นเพื่อนของเราดังนี้จึงควรให้ส่วนบุญแก่ฝูงเปรต การร้องไห้ การเศร้าโศกหรือการพิไรรำพันอย่างอื่น ๆ ก็ไม่ควรทำ เพราะการร้องไห้เป็นต้นนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ญาติทั้งหลายก็ยังคงเป็นอยู่อย่างนั้น ๆ เอง

การให้ส่วนบุญนี้แล อันทายกให้แล้ว ตั้งไว้ดีแล้วในพระสงฆ์ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ทายกนั้นโดยฐานะตลอดกาลนาน ญาติธรรมนี้นั้นก็ทรงแสดงแล้ว การบูชาผู้ล่วงลับไปแล้ว

ทายก* หมายถึง ผู้ให้ทาน

ก็ทรงทำให้โอฬารแล้ว ทั้งกำลังของภิกษุทั้งหลายก็ทรงเพิ่มให้แล้ว บุญของพระองค์ก็ทรงขวนขวายไว้มิใช่น้อย” *(ภิกษุอ่านจบ)*

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“ข้ออ้างอิงในหน้า ๒๘๔ ที่มีคำกล่าว และคำสอบถามระหว่างพระพุทธองค์ กับพระสาวก ในคราวนั้น **ข้าขอยืนยันว่าเป็นจริงตามนั้น**” (ภิกษุอ่าน... ต่อ)

เปรตพวกนั้นพากันไปยืนที่นอกฝาเรือนเป็นต้น ด้วยหวังว่าวันนี้พวกเราคงจะได้อะไรกันบ้าง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงทำโดยอาการที่เปรตพวกนั้นจะปรากฏแก่พระราชาหมดทุกตน

ลำดับนั้น พระราชาถวายน้ำแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าแล้วทรงอุทิศว่า **“ขอทานนี้จงมีแก่พวกญาติของเรา”**

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“เดี๋ยวก่อน?... เมื่อถวายน้ำแล้วทรงอุทิศทันทีว่า **ขอทานนี้จงถึงแก่ ญาติของเรา ใช่มั๊ย?**..” ([ภิกษุตอบ] ครับผม..) **“ไม่ได้มีให้ทานแล้วเทน้ำทีหลังนะ เหล่าท่านผู้ชมและผู้ฟัง...!** อ่านต่อ”

ทันใดนั้นเองสระโบกขรณีดารดาษด้วยดอกบัวก็บังเกิดแก่เปรตพวกนั้น เปรตพวกนั้นก็อาบและดื่มในสระโบกขรณีนั้น ระงับความกระวนกระวาย ความลำบาก และความหิวกระหายได้แล้ว มีผิวพรรณดุจทอง

ลำดับนั้น พระราชาก็ถวายข้าวยาคู ของเคี้ยวของกินเป็นต้น **แล้วทรงอุทิศทันที** ในทันใดนั้นเอง ข้าวยาคู ของเคี้ยวและของกินอันเป็นทิพย์ ก็บังเกิดแก่เปรตพวกนั้น เปรตพวกนั้นก็พากันบริโภคของทิพย์เหล่านั้น มีร่างกายและจิตใจเอิบอิ่มแล้ว

ลำดับนั้น พระราชาถวายผ้า และเสนาสนะ เป็นต้น แล้วก็ทรงอุทิศให้อีกเครื่องอลังการต่าง ๆ มีผ้าทิพย์ ยานทิพย์ ปราสาททิพย์ เครื่องปูลาด และที่นอน เป็นต้น ก็บังเกิดแก่เปรตพวกนั้น สมบัติแม้นั้นของเปรตพวกนั้นปรากฏทุกอย่างโดยประการใด พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงอธิษฐานให้พระราชาทรงเห็นโดยประการนั้น พระราชาทรงดีพระทัยอย่างยิ่ง *(ภิกษุอ่านจบ)*

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวบรรยายเพิ่มเติม]

"นี่แหละ!... คำว่า **'เมื่อให้..อุทิศ'** ไม่ได้มีคำว่า ให้แล้วมาเทน้ำอุทิศ แม้ฉะนั้น พวกท่านจะเทน้ำสืบไปข้าก็ไม่ได้ว่า แต่ขอให้พวกท่านเมื่อให้ทานแล้ว อุทิศทันทีนั้นก่อน นี่ผลจะ

สำเร็จแน่นอน... ส่วนข้าผู้เห็นผีมาก เห็นเปรตมาก หลายกลุ่มหลายเหล่า จึงขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันยืนยันว่าเป็นจริงตามตำราที่กล่าวในนี้แน่นอน สูตรต่อไป..... **ติโรกุฑฑสูตร ที่อ้างอิงว่าไม่มีใคร ไม่มีญาติอยู่ในโลกทิพย์** ข้อนี้ก็มีอยู่จริง ด้วยอันตัวข้านี้ก็เคยเห็นบ่อยและมากครั้งที่ก่อนคนจะเดินทางมาถึงที่นี่เหล่าญาติของเขาก็เข้ามายั้วเยี้ยอยู่ในวัดก่อนแล้ว ซึ่งเป็นในสภาพผีบ้าง เปรตบ้าง อสูรบ้าง ยักษ์บ้าง นาคบ้าง ครุฑบ้าง คนธรรพ์บ้าง แล้วแต่เหตุการณ์และผู้นั้นจะมีญาติอยู่ในโลกลึกลับด้วยญาติเหล่าใด มากมายด้วยญาติเหล่าใด ญาติเหล่านั้นก็จะมาปรากฏขึ้นที่นี่ ...ก่อนผู้คนจะเดินทางมาถึง บางครั้งข้าก็ได้ถาม บางครั้งก็ไม่ได้ถาม เพราะยั้วเยี้ยมากมายจนเกินความที่จะถามได้เกินความที่จะรับรู้ได้ ว่าพวกเขานั้นเป็นญาติของท่านผู้ใดบ้าง เพียงแต่เห็นเขามาเท่านั้น ก็รับทราบว่าวันนี้เตรียมตัวที่จะพูดมาก

เช่นนี้..ตัวข้าทำอยู่เรื่อยมา **แต่เมื่อผลของมันได้รับผลสะท้อนมาได้มีคำกล่าวจากท่านผู้ใดผู้หนึ่ง และหลายท่าน ส่งสะท้อนย้อนกับลูกศิษย์บรรดาชั้นฆราวาสและภิกษุผู้น้อยที่เดินทางมาที่นี่ แล้วได้ไต่ถามข้า แล้วเขาเหล่านั้น กล่าวว่า... มีครู มีอาจารย์บางท่านบอกว่าอย่ายุ่งกับเขา "มันคนละภพละภูมิ" สัญญาณนั้นสะเทือนเข้ามาที่หัวใจนี้..! ไม่อยากจะพูดอันใดอีกต่อไป แต่เหล่าเปรต เหล่าผี และอสูร ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ มาร และพรหมในเหล่าสัตว์เหล่า**

นั้น พร้อมกับพวกมวลหมู่มนุษย์ที่อยู่ใกล้ ทั้งบรรดาภิกษุและบรรดาฆราวาสก็ต้องการให้ข้าพูดเช่นนี้สืบไป...

ข้าจึงยอมที่จะพูดต่อไป ตามคำขอของเขาเหล่านั้น จึงขอยืนยันว่า **"ทุกท่านมีญาติในโลกทิพย์"** เว้นแต่จะมากน้อยต่างกันในภูมิใด ๆ เท่านั้น **ฟังในติโรกุฑฑสูตร** เล่ม ๓๙ ชุด ๙๑ เล่ม หน้า ๒๙๔-๒๙๕ ท่านผู้ใดรับข้อมูลนี้ไว้จงอ่าน"

ตรงนี้เป็นเรื่องราวของการ **"ถาม-ตอบ"** ปัญหา ของพราหมณ์ผู้หนึ่งกับพระพุทธเจ้า **"เรื่องการทำบุญให้แก่ญาติที่ตายไปแล้วในโลกทิพย์" ชาณุสโสณิพราหมณ์** ทูลถามว่า "**ข้าแต่ท่านพระโคดม** พวกข้าพเจ้าชื่อว่าพราหมณ์ย่อมให้ทาน ย่อมทำความเชื่อว่า ทานนี้จะสำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลายที่เป็นญาติสายโลหิต เปรตทั้งหลายที่เป็นญาติสายโลหิตจะบริโภคทานนี้

ข้าแต่ท่านพระโคดม ทานนั้นจะสำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลายที่เป็นญาติสายโลหิตบ้างไหม เปรตทั้งหลายที่เป็นญาติสายโลหิต จะบริโภคทานนั้นได้บ้างไหม"

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสตอบว่า *"ดูก่อนพราหมณ์จะสำเร็จผลในที่เป็นฐานะ ไม่สำเร็จผลในที่เป็นอฐานะ"*

ชาณุสโสณิพราหมณ์ ทูลถามต่อว่า *"ข้าแต่ท่านพระโคดม ที่อย่างไรเป็นฐานะที่อย่างไรเป็นอฐานะ"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสตอบว่า *"ดูก่อนพราหมณ์ คนบางคนในโลกนี้ฆ่าสัตว์ เบียดเบียนชีวิตสัตว์ เป็นผู้มีความเห็นผิด เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตกไปเขาย่อมเข้าถึงสภาพแห่งความเป็นเปรต อาหารอันใดของหมู่สัตว์ที่เข้าถึงสภาพแห่งความเป็นเปรต เขาย่อมยังชีพให้เป็นไปในสภาพแห่งความเป็นเปรตนั้นด้วยอาหารอันนั้น เขาดำรงอยู่ได้ในสภาพแห่งความเป็นเปรตนั้นด้วยอาหารอันนั้น ก็หรือว่าหมู่มิตรสหายหรือหมู่ญาติสายโลหิต มอบทานอันใดจากมนุษย์โลกนี้ไปให้แก่เขา เขาย่อมยังชีพให้เป็นไปในสภาพแห่งความเป็นเปรตนั้นด้วยทานอันนั้น เขาดำรงอยู่ได้ในสภาพแห่งความเป็นเปรตนั้นด้วยทานอันนั้น ดูก่อนพราหมณ์ ทานนั้นย่อม*สำเร็จผลแก่สัตว์ผู้ตั้งอยู่ในสภาพแห่งเปรตใด สภาพแห่งเปรตนี้แลชื่อว่า **ฐานะ**"

ชาณุสโสณิพราหมณ์ ทูลถามต่ออีกว่า *"ข้าแต่ท่านพระโคดม ถ้าหากว่าเปรตผู้เป็นญาติสายโลหิตนั้นไม่เข้าถึงฐานะนั้นใครเล่าจะบริโภคทานนั้น"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสตอบว่า *"ดูก่อนพราหมณ์หมู่เปรตที่เป็นญาติสายโลหิต แม้เหล่าอื่นของเขาที่เข้าถึงฐานะนั้นก็จะเป็นผู้บริโภคทานนั้นนะซิ"*

ชาณุสโสณิพราหมณ์ ทูลถามต่ออีกว่า *"ข้าแต่ท่านพระโคดม ทั้งเปรตที่เป็นญาติสายโลหิตผู้นั้นก็ไม่เข้าถึงฐานะนั้น ทั้งหมู่เปรตที่เป็นญาติสายโลหิตแม้เหล่าอื่นของเขานั้นก็ไม่เข้าถึงฐานะนั้น ใครเล่าจะบริโภคทานนั้น"*

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสตอบว่า *"ดูก่อนพราหมณ์ ฐานะที่จะพึงว่างจากญาติสายโลหิตผู้ล่วงลับไปแล้ว โดยการช้านานเช่นนี้ มิใช่ฐานะ มิใช่โอกาสที่จะมีได้"* (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

"ในบรรดามนุษย์ของเรา ผู้เกิดมาทั้งปัจจุบันและอดีตกาลก่อน และอนาคตต่อไป ที่จะไม่มีญาติในโลกทิพย์ คือ เหล่าเปรตหนึ่ง เทวดาหนึ่ง ยักษ์หนึ่ง ภูต ผี ปีศาจ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ มาร และพรหม พวกเราจะไม่มีญาติในดินแดนโลกธาตุที่เกี่ยวกันเช่นนี้เป็นไปไม่ได้!...

ฉะนั้น... ตัวข้า ซึ่งได้เคยถามบรรดาเหล่าเทพผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเดินทางมาเยี่ยมก็มี ซึ่งข้าได้เดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ ที่เขาชักชวนไปก็มีหลายที่ แล้วได้ถามเขาเหล่านั้นว่า **"ผู้ที่เกิดมาเป็นชาวพุทธ ในปัจจุบันนี้ หรือเป็นชาวคริสต์ ชาวฮินดู ชาวอิสลาม หรือที่อื่นก็ตาม? ที่จะเข้าสู่พุทธศาสนาในกาลต่อไปในอนาคต ชีวิตของเขาในปัจจุบันนี้ ซึ่งจะหมุนเวียนเปลี่ยนเข้ามานั้นมีอยู่ เขาเหล่านั้นไม่มีญาติที่อยู่ในโลกทิพย์มีมั๊ย"**

ได้รับคำตอบจากเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นว่า **"ไม่มีผู้ใดที่เกิดมาในโลกนี้ ไม่มีญาติในโลกทิพย์ เพียงแม้แต่คนพิการคนเดียวก็ไม่มี"**

ฉะนั้น... การยืนยันอันนี้ ข้าผู้เคยยืนยันมามากมาย จึงได้หาค้นในพระไตรปิฎกฯ ด้วยตัวเองบ้าง ให้ภิกษุอื่นค้นช่วยบ้าง แต่เมื่อค้นช่วยแล้วก็ไม่สามารถที่จะนำออกสู่ประชาชนได้ เพราะตัวข้าจำข้อความนั้นไม่ค่อยได้ แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นสำหรับตัวข้าได้ประสบพบพาน และประสบพบเห็น ทั้งหูแว่ว ทั้งภาพหลอน สัมผัสกลิ่น สัมผัสกาย สัมผัสเข้ามาสู่ความรู้สึกภายในสารพัดอันสารพัดอย่างที่ข้าได้สัมผัส จนข้าทนไม่ได้ที่จะต้องช่วยเหลือชาวมนุษย์และชาวโลกทิพย์ทั้งปวงที่เขาขอร้องข้า และได้ถามคำถามสำคัญไปว่า? **"เหล่าชาวพุทธที่อยู่ในวงจรแห่งพุทธศาสนาผู้ตั้งใจตามพระพุทธเจ้าอยู่นี้ มีผู้ใดมั๊ยที่ไม่มีญาติเป็นพระอริยะ ในพระโสดา สกทาคา อนาคา ที่อยู่ในดินแดนสวรรค์และพรหม และสุทธาวาสพรหมใน ๕ ชั้น มีผู้ใดที่ไม่มีญาติมั๊ย?... ใน ๓ ภูมิใหญ่ ๆ นี้ เช่น พระโสดา พระสกทาคา พระอนาคาเหล่านี้ที่ไม่มีญาติ เป็นญาติของมนุษย์อยู่ในโลกสวรรค์นั้น ที่เป็นญาติมนุษย์ และมนุษย์ที่รักษาพุทธศาสนาที่เป็นญาติกับพระโสดา สกทาคา อนาคา ในสวรรค์และพรหมนั้น มีมั๊ย?... ที่ไม่มีญาติเหล่านี้"**

ท่านผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นบอกว่า *"สำหรับปวงข้า ได้รับทราบมาว่า ไม่มีผู้ใดที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ อยู่ในเวลากึ่งพุทธศาสน์ย้อนคืน และจะต่อไปในกาลข้างหน้าใกล้สิ้นพุทธศาสน์ก็ยังจะมีพระอริยะ พระโสดา พระสกทาคา พระอนาคา ที่เป็นญาติของผู้นั้นส่งสัญญาณอยู่ตลอดสืบไป จนถึงขั้นแม้แต่*

ว่าศาสนานี้สิ้นไป คำสอนสิ้นในโลกมนุษย์ แต่พระโสดา สกทาคา อนาคา ยังจะครองการช่วยเหลือบรรดามวลหมู่มนุษย์ผู้เป็นญาติที่ตกต่ำอยู่ในดินแดนโลกมนุษย์นี้อีกสืบไปยาวนาน”

นี่คือคำยืนยัน..!ในนั้น เมื่อรับทราบในนั้นแล้ว จึงได้มาค้นดูในพระไตรปิฎกฯ ว่าถ้าหากคำกล่าวในนั้นไม่มีในพระไตรปิฎกฯ นี้... ก็แสดงว่า ภาพหลอนและหูแว่วของข้าเป็นโมฆะ แต่เมื่อข้ามาค้นดูในพระไตรปิฎกฯ แล้วมันมี ข้าจึงได้กล่าวออกไปสู่ประชาชนเป็นอย่างมาก แต่... สัญญาณสะท้อนคืนมา ทำให้ข้าน้อยใจ ว่า **“ข้ากล่าวเกินไป ?.. ”** และว่า **“เทวดาและพวกที่อยู่ในสวรรค์ และพรหม ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับเขา เพราะเขาเหล่านั้นเป็นผู้รวยแล้วบ้าง เป็นผู้อยู่คนละโลกกับเราบ้าง เป็นผู้ที่ไปสู่มิติอันนั้นแล้วบ้าง เป็นผู้ไม่เกี่ยวกับมนุษย์แล้วบ้าง มนุษย์เราไม่ควรเกี่ยวกับเขาบ้าง เหล่านี้แสดงสัญญาณสะท้อนมาจากบรรดาเหล่าภิกษุ และผู้ได้อ่านพระไตรปิฎกฯ มาแล้วเหมือนกัน ข้าอยากจะพูดว่าพวกตาบอด ไม่เห็นแล้วกล่าวขัดคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไม !...”**

และบัดนี้.. ข้าจึงได้ตั้งใจ**ค้นพระไตรปิฎกฯ อ่านออกสู่ประชาชน** ผู้สนใจ จะได้ทำบุญให้ญาติ เมื่อเกิดความหงุดหงิดก็ทำบุญให้พวกผี และเปรตไป เมื่อเกิดความอยากจะกินสัตว์เป็น ๆ อยากกินลาบ กินก้อยสด ๆ ให้ทำบุญให้ยักษ์ไป อยากจะเลื้อยนอนเหมือนงู เสือกคลานไป กลิ้งเกลือกไป เอาลำตัวนอนกลิ้งกับพื้นแล้วเล่นสนุกสนานเฮฮา ในคราวเช่นนั้นก็ให้ทำบุญให้นาค อยากจะขึ้นสูง ๆ กระโดดเลื่อนลอยออกไปในภายนอก นั่น...ก็คือสัญญาณครุฑ ข้าอยากจะให้ทำบุญให้เหล่าครุฑที่เดินทางมาถึง หากผู้ใดอยากนั่งอยู่ดี ๆ แล้วเหาะลอยขึ้นบนฟ้า นั่น...คือสัญญาณเทพยดาญาติผู้นั้นส่งสัญญาณเข้ามา และได้รับกลิ่นเหม็นอย่างนี้ ก็ให้ทำบุญให้เปรต และได้รับกลิ่นหอม กลิ่นธูปควันเทียนอย่างนั้น ก็ให้ทำบุญให้ผีที่เป็นญาติ ถ้าหากได้รับกลิ่นหอมจุลจันทน์แห่งสวรรค์ หรือได้รับกลิ่นน้ำหอมจากสิ่งใดปรากฏการล่องลอยมาในนภาอากาศ นั่นคือญาติที่เป็นเทพยดามาถึงแล้วของผู้นั้น ให้ทำบุญให้เขาเหล่านั้น อุทิศบุญให้แก่เขาเหล่านั้น ถ้าหากบรรดาท่านผู้ใดมีกระแสอยู่ดี ๆ ก็เกิดความสงบ วู๊บว๊าบ!..ลงไป อาจจะเป็นท้าวพรหมผู้ใดผู้หนึ่ง ส่งสัญญาณเข้าสู่ผู้นั้น ว่าเรายังอยู่ มีพรหมเป็นญาติอยู่ อย่าได้ตื่นกลัวต่อสิ่งใดเลย เช่นนั้นก็เป็นได้

ความสงบที่เกิดจากตนเองก็มี ที่ตนเองทำความเพียรแล้วทำได้ ความสงบที่เกิดจากตนเองที่ตนเองได้เกิดความตื่นกลัว แล้วสงบลงไปก็มี เช่นนั้นก็เป็นได้ ผู้สนับสนุนส่งสัญญาณเข้าสนับสนุนก็มี ไม่มีผู้สนับสนุนนั้นจะสามารถเป็นไปได้ในนักปฏิบัติ ไม่เว้นแต่พระพุทธเจ้าลงมาจนถึงบรรดาเหล่าพวกเราทั้งหมด เมื่อพระองค์ตรัสรู้ไปแล้ว เหล่าเทพยดาเหล่านั้น ก็ยังตามปกปักรักษาพระองค์สืบไป

บรรดาเราทุกวันนี้ ก็เหมือนกันไม่ต่างจากพระองค์ เหล่า

ผู้ปฏิบัติธรรม เหล่าผู้เกิดมาในพุทธศาสนา จะมีเทพยดาผู้มีฤทธิ์ มีอำนาจ ผู้เคยครองพุทธศาสนาในหัวใจมานาน ได้มาปกปักรักษาและอุปถัมภ์ค้ำจุนอยู่

ฉะนั้น... อย่าได้ประมาท พึงระลึกถึงเขา แต่ไม่ใช่กราบไหว้และอ้อนวอนเขาเหล่านั้น ให้พวกเราทำบุญ อุทิศส่วนกุศล หากทราบว่าเขาอยู่ในภูมิใหญ่ เช่น เทพบุตร เทพธิดา ก็ให้อธิษฐานทั้งแผ่เมตตา และอุทิศส่วนกุศล หากรู้ว่าท่านผู้นั้นเป็นพรหม เราควรแผ่เมตตาเท่านั้น ขอท่านทั้งหลายจงแยกแยะ และจาระไนออกตามคำที่ข้ากล่าวนี้ ถูกหรือผิด?... ข้อให้ส่งข้อมูลโดยตรง อย่าส่งอ้อมเหมือนเมื่อก่อนนี้ มันขัดกับความรู้สึก!... ของผู้ชอบความตรงไปตรงมา อย่างข้า!..

เรื่อง *"มหาเปสการเปติวัตถุ" เทวดาทำบุญให้นางเปรตผู้เคยเป็นเมีย* เช่นนี้ข้าก็เคยช่วยเขาผู้เป็นเหล่าเทวดาเดินทางมาที่นี่ แล้วบอกว่าผีที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นเมียเก่าของข้า และเป็นลูกสาวของข้าในบางชาติ และบางชาติเป็นภรรยาเช่นนี้ เคยมี เคยช่วย แต่ที่ข้าช่วยคือให้เขาอธิษฐานเอาของให้กัน ให้บ่อยเข้า บ่อยเข้า มันก็ยังไม่ปรากฏผล เกิดฟู่แล้วหาย ฟู่แล้วหาย แต่เมื่อข้าสั่งสอนให้เขา ให้กันบ่อย ๆ เข้า ให้กันบ่อย ๆ เข้า มันได้อย่างพอใจขึ้นมา แล้วเมื่อค้นดูในตำรา ไม่มีการให้กันเช่นนั้น มันช้าเกินไป

พระพุทธเจ้าสอนว่า "ให้เอาของให้ทานแล้วอุทิศให้กันได้เลย" ดังข้อความในชุด ๙๑ เล่มที่ ๔๙ หน้า ๘๔" *(ภิกษุอ่าน)*

มหาเปสการเปติวัตถุ

ได้ยินว่า ภิกษุประมาณ ๑๒ รูป เรียนพระกรรมฐานในสำนักพระศาสดา พิจารณาถึงสถานที่อันเหมาะสมแก่การอยู่เมื่อจวนจะเข้าพรรษา เห็นราวป่าอันน่ารื่นรมณ์ สมบูรณ์ด้วยร่มเงาและน้ำแห่งหนึ่ง และหมู่บ้านบิณฑบาตไม่ไกลนักกับราวป่านั้น จึงอยู่ในที่นั้นราตรีหนึ่ง รุ่งขึ้นจึงเที่ยวไปบิณฑบาตยังหมู่บ้าน ฝ่ายช่างหูก ๑๑ คน อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น เห็นเหล่าภิกษุนั้น ๆ เกิดความโสมนัสจึงนำมายังเรือนของตน เลี้ยงดูด้วยอาหารอันปราณีต แล้วเรียนว่า *"จะไปไหนกันครับ"*

ภิกษุเหล่านั้น กล่าวว่า **"เราจะไปในที่ ๆ เรามีความสบาย"**

พวกช่างหูกจึงพากันกล่าวว่า *"ท่านครับ ถ้าเมื่อเป็นเช่นนั้นขอพระคุณเจ้าจงอยู่ที่นี้แหละ"* ดังนี้แล้วจึงขอร้องให้อยู่จำพรรษา ภิกษุทั้งหลายก็รับคำ อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายได้พากันสร้างกระท่อมในป่าในที่นั้น แล้วมอบถวายแก่ภิกษุเหล่านั้น ภิกษุทั้งหลายได้จำพรรษาในที่นั้นแล้ว

บรรดาช่างหูกเหล่านั้น ช่างหูกผู้เป็นหัวหน้าอุปัฏฐากภิกษุ ๒ รูปด้วยปัจจัยสี่โดยเคารพ นอกนั้นได้อุปัฏฐากภิกษุคนละรูป ภรรยาของช่างหูกผู้เป็นหัวหน้า ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส เป็นมิจฉาทิฏฐิ มีความตระหนี่ ไม่อุปัฏฐากภิกษุทั้งหลายโดยเคารพ ช่างหูกผู้เป็นหัวหน้าในครั้งนั้น จึงนำน้องสาวของภรรยานั้นนั่นแลมา แล้วมอบความเป็นใหญ่ในเรือนของตนให้ น้องสาวนั้นเป็นผู้มีศรัทธา มีความเลื่อมใสปรนนิบัติภิกษุทั้งหลายโดยเคารพ ช่างหูกทั้งหมดนั้นได้ถวายผ้าสาฎก[1]แก่ภิกษุผู้อยู่จำพรรษารูปละผืน ในบรรดาภรรยานั้นภรรยาของช่างหูกผู้เป็นหัวหน้า ผู้มีความตระหนี่ มีจิตคิดประทุษร้าย ด่าว่าสามีของตนว่า *"ทาน คือข้าวและน้ำที่ท่านให้แก่สมณะศากยะบุตรนั้น จงบังเกิดเป็นขี้ เยี่ยว หนอง และเลือดแก่ท่านในปรโลก และผ้าสาฎก จงเป็นแผ่นเหล็กลุกโพรงเถิด"*

สมัยต่อมา บรรดาคนเหล่านั้น ช่างหูกผู้เป็นหัวหน้าตายแล้วบังเกิดเป็นรุกขเทวดา ถึงพร้อมด้วยอานุภาพในดงไฟไหม้ แต่ภรรยาผู้ตระหนี่ของเขาทำกาละ[2]แล้วบังเกิดเป็นนางเปรต ในที่ไม่ไกลจากที่อยู่รุกขเทวดานั้นนั่นเอง นางเปรตเป็นคนเปลือย รูปร่างขี้เหร่ ถูกความหิวกระหายครอบงำ ไปยังสำนักของภุมมเทพนั้น แล้วกล่าวว่า *"นาย ฉันไม่มีผ้า ถูกความหิวและความกระหายครอบงำอย่างเหลือเกินเที่ยวไปท่านจงให้ผ้า ข้าว และน้ำ แก่ฉันเถิด"*

ภุมมเทพ จึงน้อมข้าว และน้ำ อันเป็นทิพย์อย่างยิ่ง

ผ้าสาฎก[1] หมายถึง ผ้านุ่ง, ผ้าห่ม
กาละ[2] หมายถึง ตาย

เข้าไปให้นางเปรตนั้น พอนางรับเอา ก็กลายเป็นขี้ เยี่ยว หนองและเลือด ผ้าสาฎกที่ให้ไป พอนางนุ่งห่มก็กลายเป็นแผ่นเหล็กลุกโชน นางได้รับทุกข์อย่างมหันต์ แล้วทิ้งผ้านั้นคร่ำครวญเที่ยวไป

ก็สมัยนั้น ภิกษุรูปหนึ่ง ออกพรรษาแล้ว เดินไปเพื่อจะเฝ้าพระศาสดา ดำเนินไปถึงดงไฟไหม้ พร้อมหมู่เกวียนหมู่ใหญ่ในราตรี พวกหมู่เกวียนพากันเดินทางไปจนถึงเวลากลางวัน เห็นประเทศ[1]แห่งหนึ่งสมบูรณ์ด้วยร่มเงาอันสนิทและน้ำในป่า จึงปลดเกวียนแล้วพักอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายภิกษุหลีกไปหน่อยหนึ่ง ชอบใคร่ต่อความวิเวก ปูสังฆาฏิลงที่โคนไม้อันปิดบังด้วยโพรงป่า มีร่มเงาสนิทต้นหนึ่งแล้วนอน เพราะมีร่างกายอ่อนเพลียเหน็ดเหนื่อย จากการเดินทางในตอนกลางคืนจึงหลับไป หมู่เกวียนครั้นพักแล้วก็เดินทางต่อไป ส่วนภิกษุนั้นยังไม่ตื่น ครั้นเวลาเย็น เธอลุกขึ้นไม่เห็นพวกเกวียนเหล่านั้นจึงเดินหลีกทางไปอีกสายหนึ่ง ถึงที่อยู่ของเทวดานั้นโดยลำดับ

ลำดับนั้น เทพบุตรนั้นเห็นภิกษุนั้นแล้ว แปลงเป็นรูปคนเข้าไปหากระทำการทักทาย แล้วนิมนต์ให้เข้าไปยังวิมานของตน ถวายเภสัช มียาทาเท้า เป็นต้น แล้วเข้าไปนั่งใกล้

ก็สมัยนั้น นางเปรตมากล่าวว่า **"นายท่าน จงให้ข้าว น้ำและผ้าสาฎกแก่ฉันเถิด"**

เทพบุตรนั้น ได้ให้ของเหล่านั้นกับนางเปรตนั้น ก็ของ

ประเทศ[1] หมายถึง สถานที่

เหล่านั้นพอนางเปรตรับก็กลายเป็นขี้ เยี่ยว หนอง เลือด และแผ่นเหล็กอันลุกโชนทีเดียว ภิกษุนั้นเห็นดังนั้น เกิดความสลดใจ จึงสอบถามเทพบุตรนั้นว่า *"หญิงเปรตนี้กินขี้ เยี่ยว เลือด และหนอง นี้เป็นวิบากของกรรมอะไร หญิงเปรตนี้เมื่อก่อนได้ทำกรรมอะไรไว้ จึงมีเลือดและหนองเป็นอาหารเป็นนิจ ผ้าใหม่สวยงามอ่อนนุ่มบริสุทธิ์ มีขนอ่อน อันท่านให้แก่หญิงเปรตนี้ ย่อมกลายเป็นเหล็กไป เมื่อก่อนหญิงเปรตนี้ได้กระทำกรรมอะไรไว้หนอ"*

เทพบุตรนั้น ถูกภิกษุนั้นถามอย่างนี้ เมื่อจะประกาศกรรมที่นางเปรตทำในชาติก่อน จึงกล่าวว่า *"ท่านผู้เจริญ เมื่อก่อนหญิงเปรตนี้ ได้เป็นภรรยาของข้าพเจ้า ไม่ให้ทานมีความตระหนี่เหนียวแน่น นางได้ด่าและกล่าวโทษข้าพเจ้าผู้กำลังให้ทาน แก่สมณะพราหมณ์ทั้งหลายว่า 'จงกินขี้ เยี่ยว เลือด และหนองอันไม่สะอาดตลอดกาลทุกเมื่อ ขี้ เยี่ยว เลือดและหนองนั้นจงเป็นอาหารของท่านในปรโลก* **[หลวงพ่อเสริมขึ้น 'ในโลกหน้า']** *แผ่นเหล็กจงเป็นผ้าของท่าน' นางมาเกิดในที่นี้ จึงได้กินแต่ขี้ เยี่ยว เป็นต้นตลอดกาลนาน เพราะประพฤติชั่วเช่นนี้"*

เทพบุตรนั้น ครั้นแสดงกรรมที่นางเปรตนั้นกระทำไว้ในชาติก่อนอย่างนี้แล้ว จึงได้กล่าวกับภิกษุนั้นอีกว่า *"ท่านครับ ก็อุบายอะไรๆที่จะทำให้นางเปรตนี้พ้นจากเปรตโลกนี้มีอยู่หรือ"*

แล้วเมื่อภิกษุนั้นกล่าวว่า **"มีอยู่"**

เทพบุตรนั้น จึงกล่าวว่า *"จงแสดงเถอะครับ"*

ภิกษุกล่าวว่า "**ถ้าท่านถวายทานแก่พระผู้มีพระภาคเจ้า และแก่พระอริยะสงฆ์ หรือแก่ภิกษุรูปเดียวเท่านั้น แล้วอุทิศให้นางเปรตนี้** ทั้งนางเปรตนี้ได้อนุโมทนาทานนั้น **[หลวงพ่อเสริมขึ้น 'ได้ยินดีต้อนรับทานนั้น']** ด้วยอาการอย่างนี้ นางก็จะพ้นจากความทุกข์นี้ไปได้"

เทพบุตรได้ฟังดังนั้น จึงได้ถวายข้าว และน้ำ อันปราณีตแก่พระภิกษุนั้น แล้วได้อุทิศบุญแก่นางเปรตนั้น ทันใดนั้นเอง นางเปรตนั้นมีใจอิ่มเอิบ **[เสียงหลวงพ่อเสริมขึ้น... 'ฟังให้ดีนะท่านทั้งหลาย ในนี้บอกว่าทันใดนั่นเอง' ต่อ]** ทันใดนั้นเอง นางเปรตนั้นมีใจอิ่มเอิบ มีอินทรีย์กระปรี้กระเปร่าได้เป็นผู้อิ่มด้วยอาหารอันเป็นทิพย์

ต่อมา เทพบุตรนั้น ได้ถวายคู่ผ้าทิพย์ในมือของภิกษุนั้นเจาะจงแก่พระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วอุทิศผลบุญนั้นแก่นางเปรต ก็ในขณะนั้นนั่นเอง นางได้นุ่งผ้าทิพย์ ประดับเครื่องประดับอันเป็นทิพย์ พรั่งพร้อมด้วยสิ่งที่น่าปรารถนาทั้งปวง ได้เป็นผู้มีส่วนเปรียบด้วยนางเทพอัปสร และฝ่ายภิกษุนั้นก็ได้ถึงกรุงสาวัตถีในวันนั้นนั่นเองด้วยฤทธิ์ของเทพบุตรนั้น ได้เข้าไปยังพระเชตวันแล้ว ได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ถวายบังคมแล้วได้ถวายคู่ผ้าสาฎกนั้น แล้วกราบทูลเรื่องนั้นแล้ว แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกระทำเรื่องนั้นให้เป็นต้นเหตุ แสดงธรรมแก่

บริษัทผู้ประชุมกันอยู่พร้อมแล้ว เทศนานั้นได้มีประโยชน์แก่มหาชนแล. *(ภิกษุอ่านจบ)*

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

"เทวดา และผีทำบุญให้กันก็ได้ ดังที่ข้าเคยประกาศไป แต่ข้าก็ได้มาเสียใจ สะท้อนความน้อยใจคืนมาในภายหลังว่า **ภิกษุนี้กล่าวเกินความพอดี** ทั้ง ๆ ที่มี ที่ข้าได้เห็น ข้าได้รับทราบ จากเขาเหล่าเปรต และเทวดาทำบุญให้กัน แล้วก็ได้รับคำสะท้อนสัญญาณคืนมาว่า **พูดมากเกินความพอดี** หากว่าพูดมากเกินความพอดี หนังสือเล่มนี้ ในเรื่องนี้ หนังสือแต่ละเรื่องทั้งหมดนี้ เป็นพระไตรปิฎกฯ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระสงฆ์รุ่นก่อนเป็นผู้ตั้งขึ้น ต่อมาก็ได้เขียน รุ่นที่เขียนก็ยังเป็นอรหันต์(อะระหันต์) ผู้ทรงธรรม ทรงวินัย แม้จะมารุ่นทุกวันนี้ เป็นแค่เพียงคนหูแว่วภาพหลอน แต่ยังมีความควบคุมตนเองได้ ยังไม่ถึงขั้นบ้า แต่ก็สามารถที่จะชี้แจงสิ่งต่าง ๆ แก่ชาวโลก และมวลหมู่มนุษย์ที่เป็นญาติได้...

ข้าต้องการแสดง แก่ผู้ที่ข้ารักเท่านั้น... แต่ต่อมา เหล่าผู้ที่ข้ามีเพียงความเมตตา และสงสารนั้น ก็ส่งสัญญาณเข้าให้ข้าได้พูด

บัดนี้... ข้าได้รับสัญญาณสะท้อนมาว่า สิ่งที่ข้าพูดไปนั้น ไม่มี..! เทพยดาก็อย่ายุ่ง คนละภพละภูมิ และบางเทพยดาเขาก็รวยแล้ว เทพยดาทั้งหลายรวยแล้วไม่ต้อง... ที่ข้าได้กล่าวไปแล้ว มีอยู่มากมาย

ฉะนั้น... ในหนังสือต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นแผนที่อ้างอิง ที่ข้าได้อ่านแล้ว ได้เห็นแต่ก่อนอ่านแล้ว จึงมาอ่าน เมื่อมาอ่านแล้วได้เจอ เมื่อเจอแล้วก็กล่าว เมื่ออ้างอิงออกไปอย่างมากมายก็มีสะท้อนมาอยู่เรื่อย **จนได้ยืนยันให้ฟ้าผ่า ห่ากิน ถ้ามันไม่เป็นตามที่ในหนังสือประกาศไว้** และที่ข้านำประกาศออกไปบัดนี้ จึงได้ทำการยืนยันนี้ ขอท่านทั้งหลาย พิจารณาข้อความตามพระไตรปิฎกฯ ดังกล่าวนี้ อย่างขี้เกียจอ่าน... หากได้ฟังข้าพูดไป อย่าโต้แย้งคืนมา... โดยที่ไม่อ่านพระธรรมคำภีร์ หรือแผนที่ ข้าน้อยใจ!... อีกหน่อยข้าจะหยุดพูดแล้วนะ บรรดาท่านทั้งหลาย... ญาติของท่านจะไม่ได้ยิน! อ้าวเล่มต่อไป... คือ

ขัลลาติยเปติวัตถุ พ่อค้าให้ทานกับอุบาสกด้วยกัน แล้วอุทิศบุญให้นางเวมานิกเปรตตนหนึ่ง ที่มีที่อยู่ที่อาศัย แต่เขาลำบาก ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ทานกับพระเสมอไป คำนี้ข้าก็เคยกล่าว... แต่ได้รับสัญญาณสะท้อนมาว่า **"หากทำบุญให้กันได้เช่นนั้น พระจะมีความหมายอะไร?.."**

ขัลลาติยเปติวัตถุ

ในความหมายอันนั้น เป็นคำกล่าวที่สะท้อนสัญญาณลึกลับตรงนี้มากมาย ส่วนข้าได้สอนให้เขาแม้กระทั่งเอาอาหารให้หมา ให้เป็ด ให้ไก่ จูงวัวไปกินหญ้า จูงควายไปกินหญ้า ให้หญ้าแก่ม้า แก่ควาย แก่ช้าง ให้อาหารแก่กระต่าย หรือจระเข้ สัตว์เลี้ยงที่เขามีอยู่ หมู หมา เป็ด ไก่ ที่ใดก็ตาม ให้เขาเหล่านั้นได้อุทิศในขณะที่ให้อาหารนั้นทันที นี่เป็นคำกล่าวยืนยันของข้า!.. จนรับประกันว่า **ให้ฟ้าผ่า ห่ากิน ถ้าผลมันไม่ได้ตามนั้น!..** บัดนี้มีข้ออ้างในขัลลาติยเปติวัตถุ ใครผู้รับเรื่องนี้ไว้อ่าน...”

หัวหน้าพ่อค้า ถามหญิงเปรตตนหนึ่งว่า *“ท่านเป็นใครหนออยู่ภายในวิมานนี้ ไม่ออกจากวิมานเลย*

ดูก่อน นางผู้เจริญ เชิญท่านออกมาเถิด ข้าพเจ้าจะขอดูท่านผู้ยืนอยู่ข้างนอก”

นางเวมานิกเปรต ฟังคำถามดังนี้แล้วจึงกล่าวว่า *“ดิฉันเป็นหญิงเปลือยกาย มีแต่ผมปิดบังไว้จึงกระดากอายที่จะออกไปภายนอก ดิฉันได้ทำบุญไว้น้อยนัก”*

พ่อค้า กล่าวว่า *“ดูก่อนนางผู้มีรูปงาม เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะให้ผ้าเนื้อดีแก่ท่าน เชิญท่านนุ่งผ้านี้ แล้วจงออกมาภายนอก เชิญออกมาภายนอกวิมานเถิด ข้าพเจ้าจะขอดูท่านผู้ยืนอยู่ข้างนอก”*

นางเวมานิกเปรตตอบว่า *“ผ้านั้น ถึงท่านจะให้ที่มือของดิฉันเองก็ไม่สำเร็จแก่ดิฉัน ถ้าในหมู่ชนนี้ มีอุบาสกผู้มีศรัทธา เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอท่านจงให้อุบาสกนั้น นุ่งห่มผ้าที่ท่านจะให้แก่ดิฉัน แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ดิฉัน เมื่อท่านทำอย่างนั้น ดิฉันจะได้นุ่งห่มผ้านี้ตามปรารถนาและประสบความสุข”*

ก็พ่อค้าเหล่านั้น ยังอุบาสกนั้น ให้อาบน้ำลูบไล้ด้วยของหอม แล้วให้นุ่งห่มผ้า แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเวมานิกเปรตนั้น

ในทันตาเห็นนั้นเอง วิบาก ย่อมบังเกิดขึ้นแก่นางเวมานิกเปรตนั้น คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม และน้ำดื่มย่อมบังเกิดขึ้น นี้เป็นผลแห่งการให้ทาน

ลำดับนั้น นางมีสรีระบริสุทธิ์ นุ่งห่มผ้าอันสะอาด งามดีกว่าผ้าที่ทำจากแคว้นกาสี เดินยิ้มออกมาจากวิมานประกาศว่า **‘นี้เป็นผลแห่งการให้ทาน’**

พ่อค้าเหล่านั้นจึงถามว่า *“วิมานของท่านงดงาม มี*

รูปภาพวิจิตรดี สว่างไสว ดูก่อน นางเทพธิดา พวกข้าพเจ้าถามแล้ว ขอท่านจงบอก นี้เป็นผลแห่งกรรมอะไร”

นางเทพธิดาตอบว่า *“เมื่อดิฉันเป็นมนุษย์อยู่นั้นมีจิตเลื่อมใส ได้ถวายแป้งคั่วอันเจือด้วยน้ำมันแก่ภิกษุผู้เที่ยวบิณฑบาต ผู้มีจิตซื่อตรง ดิฉันเสวยวิบากแห่งกุศลกรรม ในวิมานนี้สิ้นกาลนาน ก็ผลบุญนั้น เดี๋ยวนี้ยังเหลืออยู่นิดหน่อย พ้น ๔ เดือนไปแล้วดิฉันจะจุติจากวิมานนี้ จะไปตกนรกอันเร่าร้อนสาหัส มีสี่เหลี่ยมมีสี่ประตู จำแนกเป็นห้อง ๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นนรกนั้นล้วนเป็นเหล็กแดง ลุกเป็นเปลวเพลิง ประกอบด้วยความร้อนแผ่ไปตลอด ๑๐๐ โยชน์* โดยรอบ ตั้งอยู่ทุกเมื่อ ดิฉันจะต้องเสวยทุกขเวทนาในนรกนั้นตลอดกาลนาน ก็การเสวยทุกข์เช่นนี้ เป็นผลแห่งกรรมชั่ว เพราะฉะนั้น ดิฉันจึงเศร้าโศกที่จะไปเกิดในนรกนั้น”*

ลำดับนั้น เมื่อนางเทพธิดานั้น ประกาศผลแห่งกรรมที่ตนได้ทำไว้ และภัยที่จะตกนรกในอนาคตอย่างนี้แล้ว อุบาสกนั้นมีความกรุณาเตือนใจให้คิดว่า *‘เอาเถอะเราจะเป็นที่พึ่งของนาง’* แล้วกล่าวว่า *“ดูก่อนแม่เทพธิดา เธอสำเร็จความปรารถนาทุกอย่าง กลายเป็นผู้ประกอบด้วยสมบัติอันยิ่ง ด้วยอำนาจทานแก่เราผู้เดียวเท่านั้น แต่บัดนี้ เจ้าให้ทานแก่อุบาสกเหล่านี้แล้ว หวนระลึกถึงคุณของพระศาสดา จักหลุดพ้น จากการเกิดในนรกได้”*

๑ โยชน์* เท่ากับ ๑๖ กิโลเมตร

นางเปรตนั้นมีใจร่าเริงยินดี กล่าวว่า *“ดีล่ะ...”* แล้วให้อุบาสกเหล่านั้นอิ่มหนำด้วยข้าวและน้ำอันเป็นของทิพย์ ได้ให้ผ้าทิพย์และแก้วหลากชนิด

ต่อมา นางได้ถวายคู่ผ้าทิพย์มุ่งแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าไว้ในมือของอุบาสกเหล่านั้น แล้วกล่าวว่า **[หลวงพ่อเกษมพูดขึ้น ‘ฝากไปถวายพระพุทธเจ้า’]** *“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันขอฝากไหว้ด้วยเศียรเกล้าแทบพระบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอท่านทั้งหลายจงถวายบังคมพระศาสดาตามคำของดิฉันเถิด”*

และในวันนั้นนั่นเอง นางได้นำเอาเรือนั้น ไปจอดยังท่าที่อุบาสกเหล่านั้นปรารถนา ด้วยอิทธานุภาพของตน ลำดับนั้น พ่อค้าเหล่านั้นออกจากท่านั้นแล้วถึงกรุงสาวัตถีโดยลำดับ เข้าไปยังพระเชตวันถวายคู่ผ้านั้นแด่พระศาสดา และได้ให้พระองค์ทรงทราบถึงการฝากไหว้ของนาง แล้วกราบทูลเรื่องนั้นตั้งแต่ต้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระศาสดา ทรงกระทำเรื่องนั้นให้เป็นต้นเหตุ แล้วทรงแสดงธรรมโดยพิสดารแก่บริษัทผู้พรั่งพร้อมกันอยู่ พระธรรมเทศนานั้น ได้มีประโยชน์แก่มหาชน ก็ในวันที่ ๒ อุบาสกเหล่านั้น ได้ถวายมหาทานแก่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานแล้ว อุทิศส่วนบุญให้แก่นางเปรตนั้น และนางได้จุติจากเปรตโลกนั้นแล้วบังเกิดในวิมานทองในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ อันโชติช่วงไปด้วยรัตนต่าง ๆ มีนางอัปสรอยู่พันนางเป็นบริวาร *(ภิกษุอ่านจบ)*

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“เมื่อเรื่องมันมีข้อมูลอยู่เช่นนี้ ชาวเราผู้เป็นชาวพุทธทั้งหลาย อันตัวข้าวิงวอนมาหลายปี จึงสมควรที่จะตรวจสอบดูบ้าง..! ว่า... คำกล่าวแห่งข้า ที่กล่าวออกไปนั้น เป็นคำกล่าวที่มีแผนที่ยืนยัน หรือเป็นคำกล่าวที่ไม่มีแผนที่ยืนยัน มันไม่จำเป็นที่จะทำบุญกับภิกษุโดยเฉพาะอย่างจริงจัง และไม่จำเป็นจะทำเฉพาะกับมนุษย์ ในเหล่าสัตว์เดรัจฉานก็สามารถอุทิศได้ แม้จะน้อยก็ควร

ฉะนั้น!.. หนังสือเล่มนี้ ข้อความดังกล่าวนี้ จึงเป็นที่อ้างอิงได้อย่างแน่นอน... ว่า! **พระพุทธองค์ยกขึ้นเป็นบาทเป็นฐาน ยกขึ้นเป็นข้อความเบื้องต้น ยกขึ้นเป็นเรื่องเบื้องต้น ยกขึ้นเป็นเรื่องเทียบเคียงที่จะยืนยาวต่อไป ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีคำว่าสิ้นสุดในพอพันคำเท่านั้น**

ฉะนั้น... ข้าจึงขอวิงวอนแก่ท่านทั้งหลาย ให้ทำการตรวจสอบด้วยเถิดว่า เมื่อมีหนังสือกล่าวเป็นแผนที่ไว้เช่นนี้ ขอท่านทั้งหลายจงทำตามนี้ เมื่อทำตามนี้แล้ว ผลจะปรากฏเป็นที่น่าพอใจแก่พวกท่านทั้งหลาย ส่วนข้านี้ พอใจมากหลายเรื่อง ส่วนกรรมของข้า แม้จะยังมีอีกมากก็ตาม แต่ส่วนข้าก็รู้วิธีแก้ไขไปตามนี้ ถ้าหากไม่ได้แก้ไขตามนี้ ความสะบักสะบอมจะเกิดขึ้นแก่ข้าอย่างมากมาย หลายร้อยหลายพันเรื่อง

บัดนี้... ข้าได้รู้วิธีเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นบีบคั้นข้าจึงเบาลง แต่สัญญาณสะท้อนจากบรรดาเหล่าภิกษุผู้เป็นใหญ่กว่าข้า ผู้เป็นเพื่อนข้า และผู้เป็นน้อยกว่าข้า เหล่าบรรดาอุบาสกอุบาสิกา ผู้ที่ได้รับการเล่าเรียนศึกษาพระไตรปิฎกฯ มานาน ก็กล่าวคัดค้านก็มี ว่าสมัยนี้ไม่มีเปรต ไม่มีเทวดาเกี่ยวข้องกับพวกมวลหมู่มนุษย์อยู่

ฉะนั้น...! ลองทำดูก็ได้ ท่านผู้ไม่หูแว่ว ภาพหลอนท่านผู้ไม่มีความเป็นบ้าดั่งข้า **ข้า...! มีความเป็นบ้า หูแว่ว ภาพหลอนอย่างมากมาย แต่ตอนนี้ยังพอควบคุมตนให้อยู่ในวัดได้อีกหน่อยอาจจะเปลื้องผ้าเปลื้องผ่อนร่อนเร่พเนจร เดี๋ยวจะให้เขาถ่ายลงหนังสือเหมือนกัน**

ต่อไป... *สังสารโมจกเปติวัตถุ พระสารีบุตรทำบุญอุทิศให้นางเปรต ฟังนะท่านทั้งหลาย... แม้พระอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ก็ไม่ได้แผ่เมตตาสถานเดียว”* (ภิกษุอ่าน)

สังสารโมจกเปติวัตถุ

ท่านพระสารีบุตรเถระ ถามนางเปรตตนหนึ่งว่า *"ท่านเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ซูบผอมสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ดูก่อน นางผู้ซูบผอมมีแต่ซี่โครง ท่านเป็นใครเล่ามายืนอยู่ในที่นี้"*

นางเปรตนั้น ตอบว่า *"ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันเป็นเปรตเข้าถึงทุคติเกิดในยมโลก ได้ทำกรรมอันชั่วไว้ จึงจากมนุษย์โลก ไปสู่เปรตโลก"*

พระเถระ ถามว่า *"ท่านทำกรรมชั่วอะไรด้วยกาย วาจาใจเล่า ท่านจากมนุษย์โลกไปนี้ไปสู่เปรตโลก เพราะวิบากกรรมอันใด"*

นางเปรตนั้น ตอบว่า *"ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ชนเหล่าใดเป็นบิดาก็ดี มารดาก็ดี หรือแม้เป็นญาติผู้มีจิตเลื่อมใสพึงชักชวนดิฉันว่า จงให้ทานแก่สมณะพราหมณ์ทั้งหลาย ชนผู้*

อนุเคราะห์แก่ดิฉันเช่นนั้นมิได้มี ตั้งแต่นี้ไป ดิฉันจึงเป็นเปรตเปลือยกาย ถูกความหิวและความกระหายเบียดเบียนเที่ยวไปเช่นนี้ตลอดห้าร้อยปี นี่เป็นผลแห่งบาปกรรมของดิฉัน ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ดิฉันมีจิตเลื่อมใส จะขอไหว้ท่าน ข้าแต่ท่านผู้แกล้วกล้ามีอานุภาพมาก ขอท่านจงอนุเคราะห์แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้ทานอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วจงอุทิศส่วนกุศลมาให้ดิฉันบ้าง ขอท่านจงเปลื้องดิฉันจากทุคติด้วยเถิด"

ท่านพระสารีบุตรเถระ ผู้มีใจอนุเคราะห์ *รับคำของนางเปรตนั้นแล้ว จึงถวายข้าวคำหนึ่ง ผ้าประมาณเท่าฝ่ามือผืนหนึ่ง และน้ำดื่มขันหนึ่ง แก่ภิกษุรูปหนึ่ง แล้วอุทิศส่วนบุญไปให้นางเปรตนั้น พอท่านพระสารีบุตรเถระอุทิศส่วนบุญให้ ข้าว น้ำ และเครื่องนุ่งห่มก็บังเกิดขึ้นทันที นี้เป็นผลแห่งการให้ทาน*

ภายหลัง นางเปรตนั้นมีร่างกายบริสุทธิ์ นุ่งห่มผ้าอันสะอาด มีค่ามากยิ่งกว่าผ้าแคว้นกาสี มีผ้าประดับอันวิจิตรงดงาม เข้าไปหาท่านพระสารีบุตรเถระ

พระสารีบุตรเถระ ถามว่า *"ดูก่อนนางเทพธิดา ท่านมีวรรณะงามยิ่งนักส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศสถิตอยู่ ดุจดาวประกายพรึก ท่านมีวรรณะเช่นนี้ เพราะกรรมอะไร อิฐผลย่อมสำเร็จแก่ท่านในวิมานนี้ เพราะกรรมอะไร และโภคะทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นที่รักแห่งใจ ย่อมเกิดขึ้นแก่ท่าน เพราะกรรมอะไร ดูก่อนนางเทพธิดาผู้มีอานุภาพมาก เราขอถามท่าน*

ท่านเกิดเป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไรไว้ อนึ่ง ท่านมีอานุภาพอันรุ่งเรือง และมีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศอย่างนี้ เพราะกรรมอะไร”

นางเทพธิดานั้น ตอบว่า *“เมื่อก่อนดิฉันเป็นเปรต พระคุณเจ้าเป็นมุนีมีความกรุณาในโลก ได้เห็นดิฉันซูบผอมเหลือง ถูกความหิวแผดเผา เปลือยกาย มีหนังแตกเป็นริ้วรอย เสวยทุกขเวทนา ได้ถวายข้าวคำหนึ่ง ผ้าประมาณเท่าฝ่ามือผืนหนึ่ง น้ำดื่มขันหนึ่งแก่ภิกษุ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ดิฉัน ขอท่านจงดูผลแห่งข้าวคำหนึ่ง ที่พระคุณเจ้าถวายแล้ว ดิฉันเป็นผู้ประกอบไปด้วยสิ่งที่น่าปรารถนา บริโภคอาหาร มีกับข้าวมีรสหลายอย่างตั้งพัน ๆ ปี ขอพระคุณเจ้าจงดูผลแห่งการถวายผ้า ประมาณเท่าฝ่ามือ ที่ดิฉันได้รับนี้เถิด ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ผ้าในแว่นแคว้นของพระเจ้านันทราชมีประมาณเท่าใด ผ้านุ่งผ้าห่มของดิฉันมีมากกว่านั้นอีก คือ ผ้าไหม ผ้าขนสัตว์ ผ้าป่าน ผ้าฝ้าย ผ้าแม้เหล่านั้นทั้งกว้างทั้งยาว ทั้งมีค่ามากห้อยอยู่ในอากาศ ดิฉันเลือกเอาแต่ผืนที่พอใจนุ่งห่ม ขอพระคุณเจ้าจงดูผลแห่งการถวายน้ำดื่มขันหนึ่ง ซึ่งดิฉันได้รับอยู่นี้ สระโบกขรณีสี่เหลี่ยมลึก อันบุญกรรมสร้างให้ดีแล้ว มีน้ำใส มีท่าราบเรียบ มีน้ำเย็น มีกลิ่นหอม หาสิ่งเปรียบมิได้ ดารดาษไปด้วยดอกปทุมและดอกอุบล เต็มไปด้วยน้ำอัน ดารดาษไปด้วยเกษรบัว ดิฉันปราศจากภัย รื่นรมย์ชื่นชม*

บันเทิงใจ ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ดิฉันมาเพื่อจะไหว้พระคุณเจ้าผู้เป็นมุนี ผู้มีความกรุณาในโลก” (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม... กล่าวเสริมขึ้น]

“ไม่จำเป็น!... ต้องให้ทานมาก ให้ทานเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็ปรากฏเห็นเป็นดั่งนั้น

ฉะนั้น... ท่านผู้เรียกร้องให้มนุษย์ให้ทานมาก ๆ ควรสำเหนียกตนเอง ระมัดระวังคำกล่าวในการขอ การให้ทานแก่พวกท่านมาก ๆ ...

ฉะนั้น...! ขอให้พวกท่านได้ตรวจสอบตำราเล่มนี้ คือ **“สังสารโมจกเปติวัตถุ”** เล่ม ๔๙ ชุด ๙๑ เล่ม หน้า ๑๓๒ และต่อไป...

สาริปุตตเถรมาตุเปติวัตถุ คือ พระสารีบุตรทำบุญอุทิศให้นางเปรตผู้เคยเป็นแม่ เช่นนี้ เราก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปทำอะไรมากฟังเนื้อความตามเนื้อเรื่องนี้ **ข้าขอยืนยันให้ฟ้าผ่าถ้าไม่จริงตามนั้น!”** *(ภิกษุอ่าน)*

สาริปุตตเถรมาตุเปติวัตถุ

พระสารีบุตรเถระ ถามนางเปรตตนหนึ่งว่า *"ดูก่อนนางเปรตผู้ผอมมีแต่ซี่โครง ท่านเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ซูบผอม มีตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ท่านเป็นใครหรือ? มายืนอยู่ในที่นี่"*

นางเปรตนั้น ตอบว่า *"เมื่อก่อน ในชาติอื่น ๆ ดิฉันเป็นมารดาของท่าน ดิฉันเข้าถึงเปตวิสัย เพรียบพร้อมไปด้วยความหิว และความกระหาย เมื่อถูกความหิวอยู่ครอบงำแล้ว ย่อมกินน้ำลาย น้ำมูก เสมหะอันเขาถ่มทิ้งไว้ และกินมันเหลวแห่งซากศพ ที่เขาเผาอยู่ที่เชิงตะกอน กินโลหิตของหญิงทั้งหลายที่คลอดบุตร และโลหิตแห่งบุรุษทั้งหลายที่ถูกตัดมือ เท้า ศีรษะ และที่เป็นแผล กินเนื้อ เอ็นและข้อมือ ข้อเท้า เป็นต้นของชายหญิง กินหนอง และเลือดแห่งปศุสัตว์และมนุษย์ทั้งหลาย ไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตาย ซึ่งเขาทิ้งไว้ในป่าช้า*

ลูกเอ๋ย!.. ขอลูกจงให้ทาน แล้วอุทิศส่วนบุญมาให้แม่บ้าง ไฉนหนอ!.. แม่จึง จะพ้นจากการกินหนองและเลือด"

ท่านพระสารีบุตรเถระ ผู้มีจิตอนุเคราะห์ ได้ฟังคำของมารดาแล้ว จึงปรึกษากับท่านพระโมคคัลลานะเถระ ท่านพระอนุรุทธะและท่านพระกัปปินะ แล้วให้สร้างกุฏิ ๔ หลัง แล้วถวายกุฏิ ทั้งข้าวและน้ำ แก่สงฆ์ผู้มาจากทิศทั้งสี่ อุทิศส่วนกุศลไปให้มารดา **ในทันใดนั้นเอง วิบาก คือ ข้าวน้ำและผ้าก็เกิดขึ้น นี้เป็นผลแห่งการให้ทาน**

ภายหลัง นางมีร่างกายบริสุทธิ์สะอาด นุ่งห่มผ้าอันมีค่ายิ่งกว่าผ้าแคว้นกาสี ประดับด้วยผ้าอันวิจิตร เข้าไปหาท่านพระมหาโมคคัลลานะเถระ

ท่านพระมหาโมคคัลลานะเถระ จึงถามว่า *"ดูก่อนนางเทพธิดา ท่านมีวรรณะงามยิ่งนัก ส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศสถิตอยู่ดุจดาวประกายพรึก ท่านมีวรรณะเช่นนี้ เพราะกรรมอะไร ผลเป็นที่พอใจย่อมสำเร็จแก่ท่านในวิมานนี้ เพราะกรรมอะไร และโภคะทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นที่พอใจย่อมบังเกิดแก่ท่านเพราะกรรมอะไร ดูก่อน นางเทพธิดา ผู้มีอานุภาพมาก อาตมาขอถามท่าน เมื่อเป็นมนุษย์ ท่านได้ทำบุญอะไรไว้ อนึ่ง ท่านมีอานุภาพอันรุ่งเรือง และมีรัศมีกายสว่างไสวไปทั่วทุกทิศอย่างนี้ เพราะบุญอะไร"*

นางเทพธิดานั้น ตอบว่า “*เมื่อก่อน ในชาติอื่น ๆ ดิฉันเป็นมารดาของท่านพระสารีบุตรเถระ เกิดในเปตวิสัย เพียบพร้อมไปด้วยความหิว และความกระหาย เมื่อถูกความหิวครอบงำแล้ว จึงกินน้ำลาย น้ำมูก เสมหะอันเขาถ่มทิ้งไว้ และกินมันเหลวแห่งซากศพ ที่เขาเผาอยู่บนเชิงตะกอน กินโลหิตของหญิงที่คลอดบุตร และโลหิตแห่งบุรุษทั้งหลายที่ถูกตัดมือเท้า ศีรษะ และที่เป็นแผล กินเนื้อ เอ็น ข้อมือ และข้อเท้า ของชายหญิง กินหนอง และเลือดของปศุสัตว์และมนุษย์ ดิฉันไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตาย ที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า*

บัดนี้ ดิฉันเป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหน ๆ บันเทิงอยู่ เพราะทานของท่านพระสารีบุตร ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันมาครั้งนี้เพื่อจะไหว้ท่านพระสารีบุตร ผู้เป็นนักปราชญ์มีความกรุณาในโลก” (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม... กล่าวเสริมขึ้น]

“ข้อนี้ ก็ไม่จำเป็น ภิกษุจะมีของขึ้นมาก่อนจึงทำการให้ทานแล้วอุทิศ แม้บรรดาภิกษุได้ฝันเห็นเปรต หรือนั่งสมาธิไปพบเข้า หรือเดินไปเจอะเจอเปรตผู้แปลงร่างขึ้นมาก็ตาม หากไม่มีของภายในตัวเอง หรือไม่มีของที่เป็นส่วนตัวของตนในภิกษุนั้น ๆ ก็ตาม เมื่อไม่มีของ เป็นของส่วนตัวเช่นนั้น ก็ให้

ขอจากชาวบ้าน ขอจากภิกษุด้วยกัน ขอจากอุบาสกอุบาสิกา ขอจากชาวไร่ชาวนา(ผู้ปวารณา) ผู้มีความรัก เอ็นดูต่อกันอยู่แล้ว นำสิ่งของเหล่านั้น ให้ทานอุทิศเพื่อเปรต หรือเทวดาที่เกี่ยวข้องกับตนนั้นได้ทันทีในขณะเวลาพร้อมกับการให้ทาน เช่น โบสถ์ วิหารหรือศาลา เมื่อให้ทานปั๊บ ก็อุทิศพร้อมกับคำกล่าวที่ตนเองบอกว่า อันนี้ ของนี้ วิหารนี้ โบสถ์นี้ พื้นดินตรงนี้ ต้นไม้นี้ขอถวายสงฆ์เถิดเจ้าข้า... เมื่อกล่าวเช่นนั้น พอพระภิกษุรับการถวายนั้นก็อุทิศได้ในขณะที่เมื่อรู้ว่าภิกษุได้รับ พร้อมกับคำพูดที่ตนเองสิ้นสุดในการถวาย **รีบคิดอุทิศทันทีในขณะนั้น หากรู้ว่าเปรตหรือเทวดาเป็นญาติอยู่ใกล้ ให้อุทิศเป็นวาจาเลยก็ได้ รู้ว่าอยู่ไกล อุทิศเป็นกำลังใจที่คิด เรียกว่าแรงอธิษฐาน หรือใช้ความคิดอยู่ภายในไม่พูด การอุทิศเช่นนั้นเป็นประโยชน์ทั้งใกล้และไกล**

ต่อไป... *สานุวาสีเถรเปตวัตถุ พระเถระทำสังฆทาน อุทิศให้เปรตญาติ* ฟังให้ดีนะท่านเหล่าภิกษุทั้งหลาย... ข้าแจ้งเรื่องนี้ด้วยความจริงใจ อ่าน....”

สานุวาสีเถรเปตวัตถุ

พระเถระชาวกุณฑินครรูปหนึ่ง อาศัยภูเขาสานุวาสี มีนามว่า **“โปฏฐปาทะ”** เป็นสมณะผู้มีอินทรีย์อันอบรมดีแล้ว ฝ่ายมารดาบิดา และพี่ชายของท่าน เกิดในยมโลก **[เดี๋ยว...? เสียงของหลวงพ่อสั่งเบรก...!** *บอกให้พระภิกษุซึ่งกำลังอ่านพระไตรปิฎกฯ อยู่ในขณะนั้นหยุดอ่าน... แล้วบอกพระภิกษุทุกรูปว่า “อธิษฐานบุญ ที่เราได้รับความรู้ในเวลานี้ ให้เหล่าเทพเทวาที่เดินทางมาถึงตอนนี้กำลังชื่นชมในการที่เรากำลังทำอยู่นี่* ***ท่านทั้งหลาย บัดนี้เหล่าภิกษุจะอุทิศบุญให้แก่พวกท่าน ผู้เดินทางมาถึงในการอนุโมทนาและยินดีในการทำพระไตรปิฎกฯ ออกสู่ประชาชนคราวนี้ เหล่าท่านเป็นผู้มีส่วนบุญในการที่ภิกษุกำลังคิดให้พวกท่านตั้งใจรับ ด้วยความยินดี]*** *อ่านต่อ...”*

พระเถระชาวกุณฑินครรูปหนึ่ง อาศัยอยู่ที่ภูเขาสานุวาสี มีนามว่า **“โปฏฐปาทะ”** เป็นสมณะผู้มีอินทรีย์อันอบรมดีแล้ว ฝ่ายมารดาบิดา และพี่ชายของท่านเกิดในยมโลก เสวย

ทุกขเวทนา เพราะทำกรรมลามก จึงจากโลกนี้ไปสู่เปรตโลก เปรตเหล่านั้น ถึงทุคติมีช่องปากเท่ารูเข็ม ลำบากยิ่งนัก เปลือยกายซูบผอมมีความเกรงกลัวสะดุ้งหวาดเสียวมาก มีการงานทารุณ ไม่อาจแสดงตนแก่พระเถระได้ เปรตผู้เป็นพี่ชายของท่านคนเดียว เปลือยกายรีบไปนั่งคุกเข่าพนมมือแสดงตนแก่พระเถระ พระเถระไม่ใส่ใจถึง เป็นผู้นิ่งเดินเลยไป เปรตนั้นจึงบอกให้พระเถระรู้ว่า **“ข้าพเจ้าคือ พี่ชายของท่านในเปรตโลก**

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ มารดาบิดาของท่านเกิดในยมโลกเสวยทุกข์ เพราะทำบาปกรรม จึงจากโลกนี้ไปสู่เปรตโลก เปรตผู้เป็นมารดาบิดาของท่านทั้งสองนั้นมีช่องปากเท่ารูเข็ม ลำบากมาก เปลือยกายซูบผอม มีความเกรงกลัวสะดุ้งหวาดเสียวมาก มีการงานอันทารุณ ไม่อาจแสดงตนแก่ท่าน ขอท่านจงเป็นผู้มีความกรุณาอนุเคราะห์แก่มารดาบิดา จงให้ทานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้พวกเรา พวกเราผู้มีการงานอันทารุณจักยังอัตภาพให้เป็นไปได้ เพราะทานอันท่านให้แล้ว”

พระเถระ กับภิกษุอื่นอีก ๑๒ รูป เที่ยวไปบิณฑบาตแล้วกลับมาประชุมในที่เดียวกันเพราะเหตุแห่งภัตกิจ* พระเถระจึงกล่าวกับภิกษุทั้งหมดนั้นว่า *“ขอท่านทั้งหลาย จงให้ภัตตาหารที่ท่านได้แล้วแก่ผมเถิด ผมจะทำสังฆทาน เพื่ออนุเคราะห์ญาติทั้งหลาย”*

ภัตกิจ* หมายถึง การฉันอาหาร

ภิกษุเหล่านั้น จึงมอบถวายพระเถระ พระเถระนิมนต์สงฆ์ถวายสังฆทาน แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้มารดาบิดา และพี่ชาย **ด้วยอุทิศเจตนาว่า** *“ขอทานนี้จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของเรา ขอญาติทั้งหลายจงมีความสุขเถิด”*

ในลำดับที่อุทิศให้นั้นเอง โภชนะอันปราณีตสมบูรณ์ มีแกงและกับหลายอย่างเกิดขึ้นแก่เปรตเหล่านั้น ภายหลัง เปรตผู้เป็นพี่ชายมีผิวพรรณดี มีกำลัง มีความสุข ได้ไปแสดงตนแก่พระเถระแล้วกล่าวว่า *“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ โภชนะอันมากมายที่พวกข้าพเจ้าได้แล้ว แต่ขอท่านจงดูข้าพเจ้าทั้งหลาย ยังเป็นคนเปลือยกายอยู่ ขอท่านจงพยายาม ให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ผ้านุ่งผ้าห่มด้วยเถิด”*

พระเถระ เลือกเก็บผ้าจากกองหยากเยื่อนำมาทำจีวร แล้วถวายสงฆ์ซึ่งมาแล้วจากสี่ทิศ

ครั้นถวายแล้ว *ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา และพี่ชาย* **ด้วยอุทิศเจตนาว่า** *“ขอทานนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลาย ขอพวกญาติของเราจงมีความสุขเถิด”*

ในลำดับแห่งการอุทิศนั่นเอง ผ้าทั้งหลาย ได้เกิดขึ้นแก่เปรตเหล่านั้น ภายหลังเปรตเหล่านั้น ได้นุ่งห่มผ้าเรียบร้อยแล้ว ได้มาแสดงตนแก่พระเถระ กล่าวว่า *“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย มีผิวพรรณดี มีกำลัง มีความสุข มีผ้านุ่ง ผ้าห่ม มากกว่าผ้าที่มีในแคว้นของพระเจ้านันทราช ผ้านุ่ง ผ้าห่มทั้งหลาย ของพวกเราไพบูลย์และมีค่ามาก คือ ผ้าไหม ผ้าขนสัตว์ ผ้าเปลือกไม้ ผ้าฝ้าย ผ้าป่าน ผ้าด้ายแกมไหม ผ้าเหล่านั้นแขวนอยู่ในอากาศ ข้าพเจ้าทั้งหลายเลือกนุ่งห่มแต่ผืนที่พอใจ แต่ว่าพวกข้าพเจ้า ยังไม่มีบ้านเรือนอยู่ ขอท่านจงพยายามให้พวกข้าพเจ้าได้บ้านเรือนเถิด”*

พระเถระสร้างกุฎีอันมุงด้วยใบไม้ แล้วได้ถวายสงฆ์ซึ่งมาแต่สี่ทิศ

ครั้นแล้ว *ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา และพี่ชาย ด้วย* **อุทิศเจตนาว่า** *“ขอผลแห่งการถวายกุฎีนี้ จงสำเร็จแก่พวกญาติของเรา ขอพวกญาติทั้งหลายของเรา จงมีความสุขเถิด”*

ในลำดับแห่งการอุทิศนั้นเอง เรือนทั้งหลาย คือปราสาทและเรือนอย่างอื่น ๆ อันบุญกรรมกำหนดแบ่งไว้เป็นส่วน ๆ เกิดขึ้นแล้วแก่เปรตเหล่านั้น ภายหลัง เปรตเหล่านั้นได้ไปแสดงตนแก่พระเถระแล้วกล่าวว่า *“เรือนของพวกเราในเปรตโลกนี้ ไม่เหมือนกับเรือนในมนุษย์โลก เรือนของพวกเราในเปรตโลกนี้งามรุ่งเรืองสว่างไสวไปทั่วทั้งแปดทิศ เหมือนเรือนในเทวโลก แต่พวกเรายังไม่มีน้ำดื่ม”* ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงพยายามให้พวกข้าพเจ้าได้น้ำดื่มด้วยเถิด

พระเถระจึงตักน้ำเต็มธมกรก* แล้วถวายสงฆ์ซึ่งมาแต่สี่ทิศ

ครั้นแล้ว *ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา และพี่ชาย ด้วย*

อุทิศเจตนาว่า *“ขอผลทานนี้ จงสำเร็จแก่พวกญาติของเรา ขอพวกญาติของเราจงมีความสุขเถิด”*

ในลำดับแห่งการอุทิศนั่นเอง น้ำดื่ม คือ สระโบกขรณี กว้างสี่เหลี่ยมลึกมีน้ำเย็น มีท่าราบเรียบดี น้ำเย็น มีกลิ่นหอม หาที่เปรียบมิได้ ดารดาษไปด้วยกอปทุมและอุบล เต็มไปด้วยละอองเกษรบัว อันร่วงบนวารี ได้เกิดขึ้นแก่เปรตเหล่านั้น เปรตเหล่านั้นจึงอาบ และดื่มกินในสระนั้นแล้ว ไปแสดงตนแก่พระเถระแล้วกล่าวว่า *“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ น้ำดื่มของพวกข้าพเจ้ามีมากเพียงพอแล้ว บาปย่อมเผล็ดผลเป็นทุกข์แก่พวกข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าพากันเที่ยวไปลำบากในภูมิภาคอันมีก้อนหิน และหน่อหญ้าคา ขอท่านจงพยายามให้พวกข้าพเจ้าได้ยานอย่างใดอย่างหนึ่งเถิด”*

พระเถระได้รองเท้า แล้วถวายสงฆ์ซึ่งมาแต่สี่ทิศ

ครั้นแล้ว *ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา และพี่ชาย ด้วย* ***อุทิศเจตนาว่า*** *“ขอผลทานนี้ จงสำเร็จแก่พวกญาติของเรา ขอพวกญาติของเราจงมีความสุขเถิด”*

ในลำดับแห่งการอุทิศนั่นเอง เปรตทั้งหลาย ได้พากันมาแสดงตนให้ปรากฏด้วยรถ แล้วกล่าวว่า *“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ พวกข้าพเจ้าเป็นผู้อันท่านอนุเคราะห์แล้ว ด้วยการให้ข้าว ผ้านุ่ง ผ้าห่ม เรือน น้ำดื่ม และยาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจึงมาเพื่อจะไหว้ท่านผู้เป็นมุนี ผู้มีความกรุณาในโลก”* (จบ)

ธมกรก* หมายถึง กระบอกกรองน้ำ

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“บางคราว มันจำเป็นที่จะต้องให้หลาย ๆ อย่าง เพราะภูมิเปรตนั้นอาจจะเปลี่ยนขึ้นได้ยาก รับส่วนกุศลได้หลาย ๆ อย่าง จึงจะได้หลาย ๆ อย่าง

ฉะนั้น..! บรรดาเราให้เข้าใจว่า เมื่อทำการอุทิศ พึงฉลาดและรอบคอบ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเหตุการณ์ที่จะได้เกิดขึ้นกับเขาเหล่านั้น แต่เราก็สามารถพลิกผันได้ คือ เมื่อได้ให้ เงิน ทอง ไว้กับเวยยาวัจกรเพื่อเป็นมูลค่าปัจจัยสี่แก่สงฆ์แล้ว* ก็ให้อธิษฐานให้มันเป็นปัจจัยสี่เกิดขึ้นแก่ญาติของเราก็ได้ แต่ถ้าหากได้ให้ทานชนิดใดชนิดหนึ่ง จำเป็นที่จะต้องให้ทานชนิดที่สอง ที่สาม ที่สี่ เช่น ผ้านุ่ง ผ้าห่ม บิณฑบาตหรืออาหาร ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย เป็นบ้าน เป็นเรือน ถ้าเขาต้องการยวดยาน เราก็จำเป็นที่จะต้องมีรองเท้าบ้าง หรือมีเรือลำเล็ก ๆ สำหรับขี่ไปขี่มาได้อย่างสบาย แต่ไม่ใช่ ที่ใช้ไม่ได้ ดังที่เช่นทำหลอก ๆ กัน ปราสาทหลอก เรือหลอก ๆ อะไรทำนองนั้น ไม่สามารถสำเร็จประโยชน์แก่เหล่าเปรต และเทวาในโลกทิพย์อันชั้นต่ำนี้ได้

ต่อไป.... คือ *นันทกเปตวัตถุ พระเจ้าปิงคละกับเปรตที่เคยเป็นมิจฉาทิฏฐิ* ซึ่งคงไม่ใช่ญาติอันใกล้ ใช่ไหม?... ญาติตั้งแต่เมื่อไหร่ยาวไกล นานเหมือน พระเจ้าพิมพิสารมั้ง?.. ไม่ได้กล่าวถึงที่มา เอ๊า... เล่มที่ ๔๙ ชุด ๙๑ หน้า ๕๐๘ ภิกษุอ่าน”

*ห้ามนำเงินทองถวายพระ - ถวายสงฆ์ แม้เพียงแค่กล่าวถวายก็ตาม

นันทกเปตวัตถุ

มีพระราชาพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า **"ปิงคละ"** เป็นใหญ่ในสุรัฏฐ์ประเทศ เสด็จไปเฝ้าพระเจ้า **"โมริยะ"** แล้วกลับมาสู่สุรัฏฐ์ประเทศ ได้เสด็จมาถึงที่มีเปือกตมในเวลาเที่ยงซึ่งเป็นเวลาร้อน ได้ทอดพระเนตรเห็นทางอันรื่นรมย์ เป็นทางที่เปรตเนรมิตไว้ จึงตรัสบอกนายสารถีว่า *"ทางนี้น่ารื่นรมย์เป็นทางปลอดภัยมีความสวัสดี ไม่มีอุบาทว์และอันตราย ดูก่อนนายสารถี ท่านจงตรงไปทางนี้แหละเมื่อเราตรงไปทางนี้ จะถึงเขตเมืองสุรัฏฐ์เร็วทีเดียว"*

เมื่อพระเจ้าสุรัฏฐ์ ได้เสด็จไปทางนั้น พร้อมด้วยจตุรงคเสนา บุรุษคนหนึ่ง สะดุ้งตกใจกลัว! ได้กราบทูลพระเจ้าสุรัฏฐ์ว่า *"พวกเราเดินทางผิดเป็นทางน่ากลัวขนพองสยองเกล้า เพราะทางปรากฏเฉพาะข้างหน้า แต่ข้างหลังไม่ปรากฏ พวกเราเดินทางผิดเสียแล้ว พวกเราเห็นจะเดินมาใกล้สำนักพวกอมนุษย์ กลิ่นอมุนษย์ฟุ้งไป ข้าพระองค์ได้ยินเสียงอันพิลึกน่าสะพรึงกลัว!"*

เมื่อพระเจ้าสุรัฏฐ์ได้ยินดังนั้น **[พอก่อน! เสียงหลวงพ่อพูดขึ้น..!** *"นี่แค่เป็นทหารของพระเจ้าปิงคละ ไม่ใช่นักบำเพ็ญอย่างยอดเยี่ยม และไม่ได้บำเพ็ญอะไรมากมายนัก แต่* ***ทหารของพระเจ้าปิงคละก็สามารถที่จะเกิดหูแว่ว และภาพหลอนได้ แล้วตัวข้าบำเพ็ญมานาน ไม่ใช่จะเป็นมากกว่าทหารของพระเจ้าปิงคละนั้นเหรอ?*** *ท่านทั้งหลาย*] อ่านต่อ..."

เมื่อพระเจ้าสุรัฏฐ์ได้ยินดังนั้น ทรงสะดุ้งพระทัย จึงตรัสแก่นายสารถีว่า *"พวกเราเดินทางผิดเสียแล้ว เป็นทางน่าขนพองสยองเกล้า เพราะทางปรากฏเฉพาะข้างหน้า แต่ข้างหลังไม่ปรากฏ พวกเราเดินทางผิด พวกเราเห็นจะเดินมาใกล้สำนักพวกอมนุษย์ กลิ่นอมุนษย์ย่อมฟุ้งไป เราได้ยินเสียงอันน่าสะพรึงกลัว!"*

แล้วเสด็จขึ้นสู่คอช้าง ทอดพระเนตรไปในทิศทั้งสี่ ได้ทรงเห็นต้นไทรต้นหนึ่ง มีร่มเงาชิดสนิทดี เขียวชอุ่มดุจสีเมฆ มีสีและสัณฐานคล้ายเมฆ จึงรับสั่งกับนายสารถีว่า *"ป่าใหญ่เขียวชอุ่มดุจสีเมฆมีสีและสัณฐานคล้ายเมฆปรากฏอยู่นั่นใช่มั๊ย?"*

นายสารถีกราบทูลว่า *"ข้าแต่พระมหาราชา นั่นเป็นต้นไทร มีร่มเงาชิดสนิทดี เขียวชอุ่มมีสีและสัณฐานคล้ายเมฆ"*

พระเจ้าสุรัฏฐ์ เสด็จเข้าไปจนถึงต้นไทรใหญ่ที่ปรากฏอยู่ แล้วเสด็จลงจากคอช้าง เสด็จเข้าไปสู่ต้นไทร ประทับนั่งที่โคนต้น พร้อมด้วยหมู่อำมาตย์ข้าราชบริพาร ได้ทอดพระเนตรเห็นขันน้ำมีน้ำเต็ม และขนมอันหวานอร่อย บุรุษมีเพศดั่ง

เทวดาประดับด้วยสรรพาภรณ์เข้าไปเฝ้าพระเจ้าสุรัฏฐ์ แล้วได้กราบทูลว่า **[สุรัฏฐ์หรือปิงคละ? ‘เสียงหลวงพ่อ’ ภิกษุตอบ... “ชื่อปิงคละครับ... แต่ว่าปกครองประเทศสุรัฏฐ์ครับ...” ‘เสียงหลวงพ่อ’ พระเจ้าสุรัฏฐ์เขตสุรัฏฐ์]** *“ข้าแต่พระมหาราชา พระองค์เสด็จมาดีแล้ว และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาร้าย ข้าแต่พระองค์ผู้กำจัดศัตรู เชิญพระองค์เสวยน้ำและขนมเถิดพระเจ้าข้า”*

พระเจ้าสุรัฏฐ์ พร้อมอำมาตย์ข้าราชบริพาร พากันดื่มน้ำและกินขนมแล้วจึงถามว่า *“ท่านเป็นเทพ เป็นคนธรรพ์ หรือเป็นท้าวสักกะปุรินททะ พวกเราไม่รู้จักท่านจึงจะขอถาม พวกเราพึงรู้จักท่านได้อย่างไร”*

นันทกเปรต กราบทูลว่า *“ข้าแต่พระมหาราชา ข้าพระองค์ไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่คนธรรพ์ ไม่ใช่ท้าวสักกะปุรินททะ ข้าพระองค์เป็นเปรต จากประเทศสุรัฏฐ์มาอยู่ที่นี้”*

พระราชา ตรัสถามว่า *“เมื่อก่อนท่านอยู่ในประเทศสุรัฏฐ์ มีปกติอย่างไร มีความประพฤติอย่างไร ท่านมีอานุภาพอย่างนี้เพราะพรหมจรรย์อะไร”*

นันทกเปรต ตอบว่า “ข้าแต่พระมหาราชาผู้กำจัดศัตรู ผู้ผดุงรัฐให้เจริญ ขอพระองค์พร้อมทั้งอำมาตย์ราชบริพารและปุโรหิต จงสดับฟัง ข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐ เมื่อก่อนข้าพระองค์เป็นบุรุษอยู่ในเมืองสุรัฏฐ์ เป็นคนใจบาป เป็นผู้มีความเห็นผิด เป็นผู้ทุศีล ตระหนี่ ได้ด่าว่าสมณะพราหมณ์ทั้งหลายท่ามกลางมหาชนซึ่งพากันทำบุญให้ทาน ทำอันตรายแก่หมู่ชนเหล่าอื่นผู้กำลังให้ทาน ได้ห้ามว่าผลแห่งทานไม่มีผล แห่งการสำรวมจักมีที่ไหน ใคร ๆ ผู้ชื่อว่าอาจารย์ไม่มี ใครจักฝึกฝนบุคคลผู้ไม่เคยฝึกฝนแล้วเล่า สัตว์ทั้งหลายเป็นสัตว์เสมอกันสิ้น การเคารพอ่อนน้อมต่อผู้เจริญในตระกูลจักมีแต่ที่ไหน กำลังหรือความเพียรไม่มี ความพากเพียรของบุรุษจักมีแต่ที่ไหน ผลทานไม่มี ทานและศีลไม่ทำให้บุคคลผู้มีเวรให้หมดจดได้ สัตว์ย่อมได้ของที่ควรได้ สัตว์เมื่อจะได้สุขหรือทุกข์ ย่อมได้สุขหรือทุกข์อันเกิดแต่ที่น้อมมาเอง มารดาบิดาพี่ชายน้องชายไม่มี โลกอื่นจากโลกนี้ก็ไม่มี ทานอันบุคคลให้แล้วย่อมไม่มีผล พลีกรรมไม่มีผล แม้ทานอันบุคคลตั้งไว้ดีแล้วก็ไม่มีผล บุรุษใดฆ่าบุรุษอื่น และตัดศรีษะของบุรุษอื่น จะจัดว่าบุรุษนั้นทำลายชีวิตของผู้อื่นหาได้ไม่ ไม่มีใครฆ่าใคร เป็นแต่เพียงศาสตราเข้าไปในระหว่างอันเป็นช่องกายเจ็ดช่องเท่านั้น ชีพจรสัตว์ทั้งหลายไม่ขาดสูญ ไม่แตกทำลาย บางคราวมีแปดเหลี่ยม บางคราวกลมเหมือนงบน้ำอ้อย บางคราวสูงตั้งห้าร้อยโยชน์ ใครเล่าสามารถตัดชีพให้ขาดได้ เหมือนหลอดด้ายอันบุคคลซัดไปแล้ว หลอดด้ายนั้นอันด้ายคลายอยู่ย่อมกลิ้งไปได้ฉันใด ชีพนั้นก็ฉันนั้น ย่อมแหวกหนีไปจากร่างได้ บุคคลออกจากบ้านนี้ไปเข้าบ้านอื่นฉันใด ชีพนั้นก็ออกจากร่างนี้แล้วไปเข้าร่างอื่นฉันนั้นเหมือนกัน บุคคลออกจากเรือนหลังนี้แล้วไปเข้าเรือนหลังอื่นฉันใด แม้ชีพนั้นก็ออกจากร่างนี้แล้วไปเข้าอาศัยร่างอื่นฉันนั้นเหมือนกัน **[‘คำว่าชีพ?’ เสียงหลวงพ่อ! พูด**

ขึ้น... 'คำว่าชีพนั้น หมายถึง ใจ นะ... หมายถึงใจนะ... ท่านผู้ฟัง'] เมื่อสิ้นกำหนด ๘ ล้าน ๔ แสนมหากัป สัตว์ทั้งหลาย แม้ที่เป็นพราหมณ์ ทั้งที่เป็นบัณฑิตจะยังสงสารให้สิ้นไปแล้ว จะทำที่สิ้นสุดแห่งทุกข์ได้เอง สุขทุกข์เหมือนตักตวงได้ด้วยทะนาน และกระเช้า พระชินเจ้าย่อมรู้ทั่วถึงสุขทุกข์ทั้งปวง สัตว์นอกนี้ล้วนเป็นผู้ลุ่มหลง เมื่อชาติก่อนข้าพระองค์มีความเห็นอย่างนี้ จึงได้เป็นคนหลง ถูกโมหะครอบงำ เป็นมิจฉาทิฏฐิ ทุศีล ตระหนี่ ด่าว่าสมณะพราหมณ์ แล้วอีกภายใน ๖ เดือน ข้าพระองค์จะทำกาลกริยา* จะตกไปในนรกอันเผ็ดร้อนร้ายกาจโดยส่วนเดียว นรกนั้นมี ๔ เหลี่ยม ๔ ประตู จำแนกออกเป็นส่วน ๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นนรกนั้นเป็นเหล็กแดงลุกเป็นเปลวเพลิงโชติช่วงแผ่ไปร้อยโยชน์โดยรอบตั้งอยู่ทุกเมื่อ ล่วงไปแสนปีนั้น

ในกาลนั้น ข้าพระองค์จึงจะได้ยินเสียงในนรกนั้นว่า *"แน่ะ... เพื่อนยาก เมื่อพวกเราไหม้อยู่ในนรกนี้ กาลประมาณแสนปีล่วงไปแล้ว"* ข้าแต่พระมหาราชา แสนโกฏิ*ปี เป็นกำหนดอายุของสัตว์ผู้หมกไหม้อยู่ในนรก **ชนทั้งหลายผู้เป็นมิจฉาทิฏฐิ เป็นคนทุศีล ติเตียนพระอริยะเจ้า ย่อมหมกไหม้อยู่ในนรกแสนโกฏิปี**

ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์จักเสวยทุกขเวทนาอยู่ในนรกนั้นตลอดกาลนาน นี้เป็นผลแห่งกรรมชั่วของข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงเศร้าโศกนัก

กาลกริยา* หมายถึง ตาย

ข้าแต่พระมหาราชาผู้กำจัดศัตรู เป็นที่เจริญใจของชาวแว่นแคว้น ขอพระองค์จงทรงสดับคำของข้าพระองค์ ขอความเจริญจงมีแด่พระองค์ ธิดาของข้าพระองค์ชื่อ **"อุตตรา"** ทำแต่กรรมดี ยินดีแล้วในนิจศีลและอุโบสถศีล ยินดีในทานจำแนกแจกทาน รู้ความประสงค์ของผู้ขอ ปราศจากความตระหนี่ มีปกติทำไม่ให้ขาดในศีล เป็นสะใภ้อยู่ในตระกูลอื่น เป็นอุบาสิกาของพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงสิริ ข้าแต่พระมหาราชา ขอความเจริญจงมีแด่พระองค์ นางอุตตราได้เห็นภิกษุรูปหนึ่ง สมบูรณ์ด้วยศีล เข้าไปบิณฑบาตในบ้าน มีจักษุอันทอดลงแล้ว มีสติคุ้มครองทวาร สำรวมดีแล้ว เที่ยวไปตามลำดับตรอกเข้าไปสู่บ้านนั้น นางได้ถวายน้ำขันหนึ่งและขนมมีรสหวานอร่อย แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ข้าพระองค์ว่า ***"ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอผลทานที่ดิฉันถวายนี้ จงพลันสำเร็จแก่บิดาของดิฉันที่ตายไปแล้วเถิด"***

ในทันใดนั้น ผลแห่งทานก็บังเกิดมีแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีความประสงค์สำเร็จได้ดังความปรารถนา บริโภคกามสุขเหมือนดังท้าวเวสวัณมหาราช

ข้าแต่ พระมหาราชาผู้กำจัดศัตรู เป็นที่เจริญใจของชาวแว่นแคว้น ขอพระองค์จงทรงสดับคำของข้าพระองค์ พระพุทธเจ้าอันบัณฑิตกล่าวว่าเป็นผู้เลิศแห่งโลกพร้อมทั้งเทวโลก ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรสและพระอัครมเหสีจงถึงพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นเป็นสรณะเถิด ชนทั้งหลาย

๑ โกฏิ* เท่ากับ ๑๐ ล้านปี

ย่อมบรรลุอมตบท* ด้วยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรสและพระอัครมเหสี จงถึงมรรคมีองค์ ๘ และอมตบทเป็นสรณะเถิด พระอริยะบุคคลผู้ปฏิบัติอยู่มรรค ๔ จำพวก และผู้ตั้งอยู่ในผล ๔ จำพวก นี้เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติซื่อตรง ประกอบด้วยปัญญาและศีล ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรสและพระอัครมเหสี จงถึงพระสงฆ์นั้นเป็นสรณะเถิด ขอพระองค์จงรีบงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ จงยินดีด้วยพระอัครมเหสีของพระองค์ ไม่ตรัสเท็จ ไม่ทรงดื่มน้ำเมาเถิด”

พระราชาตรัสว่า *“ดูก่อนเทวดา ท่านเป็นผู้ปรารถนาความเจริญแก่เรา ปรารถนาประโยชน์เกื้อกูลแก่เรา เราจักทำตามคำของท่าน ท่านเป็นอาจารย์ของเรา เราจะเข้าถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อันยอดเยี่ยมกว่าเทวดาและมนุษย์ว่าเป็นสรณะ เราจะรีบงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ จะยินดีด้วยภรรยาของตน จะไม่พูดเท็จ จะไม่ดื่มน้ำเมา เราจะคลายความเห็นอันชั่วช้า เหมือนโปรยแกลบลอยไปในลมอันแรง เหมือนทิ้งหญ้าและใบไม้ลอยไปในแม่น้ำอันมีกระแสเชี่ยว จะเป็นผู้ยินดีในพระพุทธศาสนา”*

ครั้นพระเจ้าสุรัฏฐ์ ตรัสดังนี้แล้ว ทรงงดเว้นจากความเห็นอันชั่วช้า ทรงน้อบน้อมต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว เสด็จขึ้นรถพระที่นั่ง บ่ายพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออกสู่พระนคร *(ภิกษุอ่านจบ)*

อมตบท* หมายถึง พระนิพพาน

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“นี่ก็ไม่จำเป็น จะต้องเป็นผู้มีความรู้ เป็นพระโสดาสกทาคา อนาคา หรือผู้บำเพ็ญถูกต้องอะไรนัก **แค่เปรต ที่เปลี่ยนสภาพเป็นเทพบุตรขึ้นมาเท่านั้น จากผลบุญที่ลูกให้ทานเพียงครั้งเดียว ก็สามารถแสดงธรรม ให้เจ้าพระยาหัวเมืองที่ยิ่งใหญ่ฟังได้อย่างเข้าอกเข้าใจเป็นอย่างดี**

ฉะนั้น... บรรดาเราท่านทั้งหลาย ไม่ควรละเว้น ไม่ควรงดเว้นธรรมที่พระองค์ตรัสไว้ และเหล่าเทวดาที่มาจากเปรตแสดงแก่มนุษย์มีพระเจ้าปิงคละเป็นตัวอย่าง... ต่อไป

“หมวดการอุทิศให้เทวดา” *เมื่อกี้ผ่านมานี้เรื่องเปรตปาฏลิคามิยสูตร ทำบุญให้เทวดาที่อยู่ในที่อาศัยแห่งตน* เล่ม ๗ หน้า ๑๑๖ ถึง ๑๑๘ และในเรื่องราวเดียวกัน *มหาปรินิพพานสูตร* เล่ม ๑๓ หน้า ๒๕๗ ถึง ๒๕๘ อ่านต่อไปจนกว่าจะมีการคั่น ยุงเริ่มมาแล้วนะ! งานนี้ไม่ใช่หนักเล่น...ๆ? ท่านผู้ใดรับเรื่องไว้ เอ๊า....! อ่านเล่ม ๗ หน้า ๑๑๖ เรื่องปาฏลิคามิยสูตร จำไว้นะ เล่ม ๗ หน้า ๑๑๖ ถึง ๑๑๘ และเรื่องราวเดียวกันนั้นอยู่อีกในเล่ม ๑๓ หน้า ๒๕๗ ถึง ๒๕๘ อ่านดูและเทียบเคียงตามที่ปวงข้ากำลังชี้แจง ณ เวลานี้ เอ๊า...ใครรับเรื่อง” (ภิกษุอ่าน)

ปาฏลิคามิยสูตร

ก็โดยสมัยนั้นแล มหาอำมาตย์ แห่งมคธรัฐ ๒ ท่าน ชื่อสุนิธะท่านหนึ่งและวัสสการะท่านหนึ่ง กำลังจัดการสร้างพระนครตำบลบ้านปาฏลิ เพื่อป้องกันชาววัชชี พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตื่นนอนในเวลาใกล้รุ่ง ได้ทรงเล็งทิพยจักษุอันบริสุทธิ์ล่วงวิสัยของมนุษย์ มองเห็นเทวดาเป็นอันมาก กำลังยึดถือที่ดินในตำบลบ้านปาฏลิ คือในสถานที่ใดพวกเทวดามีศักดิ์ใหญ่ยึดถือที่ดิน พวกเจ้าและมหาอำมาตย์ผู้มีศักดิ์สูง ๆ ต่างก็น้อมจิตเพื่อสร้างพระราชวังลงในสถานที่นั้น ในสถานที่ใดพวกเทวดาที่มีศักดิ์ชั้นกลางยึดถือที่ดินพวกเจ้าและมหาอำมาตย์ที่มีศักดิ์ชั้นกลาง ๆ ต่างก็น้อมจิตเพื่อสร้างพระราชวังลงในสถานที่นั้น ในสถานที่ใดมีเทวดาที่มีศักดิ์ชั้นต่ำยึดถือที่ดินพวกเจ้าและมหาอำมาตย์ที่มีศักดิ์ชั้นต่ำ ๆ ต่างก็น้อมจิตเพื่อสร้างพระราชวังลงในสถานที่นั้น

พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงรับสั่งถามท่านพระอานนท์ว่า *“ดูก่อนอานนท์ คนพวกไหนกำลังสร้างพระนครลงที่ตำบลบ้านปาฏลิ”*

พระอานนท์ ทูลตอบว่า *“มหาอำมาตย์แห่งมคธรัฐสองท่าน ชื่อสุนิธะท่านหนึ่ง และวัสสการะหนึ่ง กำลังสร้างนครลงที่ตำบลบ้านปาฏลิ เพื่อป้องกันชาววัชชี พระพุทธเจ้าข้า”*

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสว่า *“ดูก่อนอานนท์ สุนิธะ และวัสสการะ ๒ มหาอำมาตย์แห่งมคธรัฐ กำลังจะสร้างนครลงที่บ้านปาฏลิเพื่อป้องกันชาววัชชี เหมือนได้ปรึกษากับเทวดาชั้นดาวดึงส์ฉะนั้น อานนท์ เมื่อเวลาใกล้รุ่งนี้ เราลุกขึ้นได้เล็งทิพยจักษุอันบริสุทธิ์ล่วงวิสัยของมนุษย์ เห็นพวกเทวดาเป็นอันมาก กำลังยึดถือที่ดินในตำบลบ้านปาฏลิ คือในสถานที่ใดพวกเทวดามีศักดิ์สูงๆ ยึดถือที่ดิน พวกเจ้าและมหาอำมาตย์ผู้มีศักดิ์สูง ๆ ต่างก็น้อมจิต เพื่อสร้างพระราชวังลงในสถานที่นั้น ในสถานที่ใดเทวดาที่มีศักดิ์ชั้นกลาง ๆ ยึดถือที่ดิน พวกเจ้าและมหาอำมาตย์ที่มีศักดิ์ชั้นกลาง ๆ ต่างก็น้อมจิตเพื่อสร้างพระราชวังลงในสถานที่นั้น ในสถานที่ใดเทวดาผู้มีศักดิ์ชั้นต่ำ ๆ ยึดถือที่ดินพวกเจ้าและมหาอำมาตย์ผู้มีศักดิ์ชั้นต่ำ ๆ ต่างก็น้อมจิตเพื่อสร้างพระราชวังลงในสถานที่นั้น อานนท์ ตลอดสถานที่อันเป็นย่านชุมนุมแห่งอารยะชน และเป็นทางค้าขาย พระนครนี้จะเป็นพระนครชั้นเอก เป็นทำเลค้าขาย* ***ชื่อว่า***

***ปาฏลิบุตร** และเมืองปาฏลิบุตร จะบังเกิดอันตรายขึ้น ๓ ประการคือ บังเกิดแต่ไฟหนึ่ง บังเกิดแต่น้ำหนึ่ง บังเกิดแต่ภายในคือการแตกความสามัคคีกันหนึ่ง”*

ครั้งนั้น ท่านสุนีธะมหาอำมาตย์ และท่านวัสสการะมหาอำมาตย์ แห่งมคธรัฐ พากันเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ครั้นแล้วได้ทูลปราศัยกับพระผู้มีพระภาคเจ้า ครั้นผ่านการปราศัยพอให้เป็นที่บันเทิง พอให้เป็นที่ระลึกถึงกันไปแล้ว ก็ได้ยืนอยู่ ณ ที่อันควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วได้กราบทูลอาราธนาพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า *“ขอท่านพระโคดม พร้อมด้วยหมู่ภิกษุสงฆ์ จงทรงพระกรุณาโปรดรับอาหารของข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจริญกุศลและปีติปราโมทย์ในวันนี้ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า”* พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับอาราธนาโดยดุษณีภาพ

ครั้นสุนีธะมหาอำมาตย์ และวัสสการะมหาอำมาตย์ทราบพระอาการที่ทรงรับอาราธนาแล้วจึงลุกจากที่นั่งกลับไป ครั้นได้ตกแต่งของเคี้ยวของฉันอันประณีตแล้ว ได้ให้เจ้าหน้าที่ไปกราบทูลแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า *“ถึงเวลาแล้วท่านพระโคดม อาหารเสร็จแล้ว”* ครั้งนั้นเป็นเวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงนุ่งสบง ทรงถือบาตรและจีวรเสด็จพระพุทธดำเนินไปทางสถานที่ถวายอาหารของ ๒ มหาอำมาตย์ แห่งมคธรัฐ

ครั้นถึงแล้วประทับนั่งเหนือพระพุทธอาสน์ที่เขาจัดถวายพร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์ ครั้น ๒ มหาอำมาตย์ถวายอาหารแก่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ด้วยอาหารอันประณีตด้วยมือของตนเอง จนยังพระผู้มีพระภาคเจ้าฉันเสร็จแล้ว ทรงนำมือออกจากบาตรแล้วได้ห้ามอาหารแล้ว ได้นั่งอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกล่าวแสดงความยินดีแก่ ๒ มหาอำมาตย์นั้นว่า *“บัณฑิตชาติอยู่ในสถานที่ใด เลี้ยงดูท่านผู้มีศีล ผู้สำรวม ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ในสถานที่นั้น แล้วได้อุทิศบุญแก่เทวดาผู้สถิตอยู่ในที่นั้น เทวดาเหล่านั้นอันบัณฑิตชาติบูชาแล้วย่อมบูชาตอบ อันบัณฑิตชาตินับถือแล้วย่อมนับถือตอบซึ่งบัณฑิตชาตินั้น แต่นั้นย่อมอนุเคราะห์บัณฑิตนั้นดุจมารดาอนุเคราะห์บุตรผู้เกิดแต่อกฉะนั้น คนที่เทวดาอนุเคราะห์แล้วย่อมพบเห็นแต่สิ่งที่เจริญทุกเมื่อ”* (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“หลักนี้ ก็เป็นการยืนยันว่า **เทพดาทั้งหลายไม่ใช่มหาเศรษฐีเสมอไป** ไม่ใช่ข้ากล่าวด้วยไม่มีเหตุ ไม่มีผล ได้รับการแจ้งข่าวจากเทวดาก็หลายกลุ่ม และเมื่อได้ดูตำราแล้ว ก็เข้ากันได้กับที่ตนเองหูแว่วภาพหลอนไป ได้รับทราบข้อความเช่นนี้ก็นำออกประกาศ

วันนี้...! อาจจะเป็นการประกาศสะท้อนสังคมอยู่มาก ฉะนั้น... ใครฟังแล้วเกิดประโยชน์ ก็ทำตามนี้สืบไป หากใครฟังแล้วเห็นว่าไม่มีประโยชน์เกิดขึ้น ก็ไม่ต้องทำตามนี้สืบไป และไม่ควรติดต่อกับข้า เพราะข้า... อธิบายอย่างถูกต้องแล้ว หากจะเห็นว่าข้าอธิบายผิด ก็ควรจะเผาตำราพวกนี้ทิ้งให้หมด ก่อนที่จะประหารชีวิตของข้า...!

ต่อไป... *มงคลสูตร เทพเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการที่จะหาเรื่องเป็นมงคล* กล่าวถึงเทวดารักษามนุษย์มีอยู่จริง ท้าวสักกะเทวราช ขอส่วนบุญ แต่มงคลสูตร เรื่อง **การที่เทวดารักษามนุษย์มีอยู่จริง** จะให้อ่านเนื้อความตรงที่ท้ายบทใช่มั๊ย? ที่เตรียมไว้" (ภิกษุตอบ) "ครับผม"

"เป็นเนื้อความท้ายบทบางตอนที่มีอยู่ ที่กล่าวยืนยันว่า ***'มนุษย์ มีเทวดารักษาอยู่จริง'*** ข้าได้เห็นเช่นนั้น จึงตรวจสอบตำรา เมื่อตรวจสอบตำราก็ทราบว่ามีจริง เมื่อทราบว่ามีจริง ก็เอาออกมาประกาศ เมื่อเอาออกมาประกาศ ข้าก็ได้รับสัญญาณตอบสนองมาว่า **เทวดารวยแล้วอย่าไปยุ่งกับพวกรวยแล้ว เราควรจะทำบุญให้แก่ตนเองเท่านั้น** สัญญาณตอบมาเช่นนี้ ทำให้บรรดาศิษย์ที่มาได้ฟังข้า ออกไปสู่ภาวะเข้าใจผิด ว่าเทวดารักษาตัวเองไม่มี เช่นนี้ทำให้ข้าน้อยใจมาก เหล่าเทวดาเหล่านั้นก็พากันร้องไห้ เสียอกเสียใจและคร่ำครวญต้องการให้ข้าพูดต่อไป..! ข้า..! จึงมาพูด ขอท่านทั้งหลายจงฟัง เนื้อความดังต่อไปนี้." *(ภิกษุอ่าน)*

มงคลสูตร

ครั้งนั้นมนุษย์ทั่วทั้งชมพูทวีป ถือกันเป็นพวก ๆ พากันคิดมงคลทั้งหลายว่า อะไรกันหนอที่เป็นมงคล เทวดาผู้รักษามนุษย์พวกนั้นพากันฟังเรื่องนั้นแล้ว พากันคิดมงคลทั้งหลายเหมือนกัน เหล่าภุมมเทวดาเป็นมิตรของเทวดาเหล่านั้น ฟังเรื่องจากเทวดาผู้รักษามนุษย์นั้นแล้ว ก็พากันคิดมงคลอย่างนั้นเหมือนกัน อากาสัฏฐกเทวดาเป็นมิตรของเทวดาเหล่านั้น จตุมหาราชิกะเทวดาเป็นมิตรของอากาสัฏฐกเทวดาเหล่านั้น โดยอุบายอย่างนี้ความทราบถึง *"[เดี๋ยวเขาจะไม่เข้าใจ...? **(เสียงหลวงพ่อพูด)** เทวดา ที่รักษามนุษย์ ไล่ขึ้นไปใหม่]"*

เหล่าภุมมเทวดา *"[เหล่าภุมมเทวดา คือเทวดาที่สถิตอยู่ตามพื้นดิน ตามต้นไม้ ตามภูเขา ตามในบริเวณช่องเขาขาดที่พอจะสถิตอยู่ได้ เรียกว่าภุมมเทวดา ต่อไป...*[1]]"* เป็นมิตรของเทวดาเหล่านั้นฟังเรื่องจากเทวดาผู้รักษามนุษย์นั้นแล้ว ก็พากันคิดมงคลอย่างนั้นเหมือนกัน

อากาสัฏฐกเทวดา *"[อากาศ คือเทวดาที่สถิตนภาอากาศ นุ่งห่มอากาศเป็นเครื่องนุ่งห่ม ปกปิดอวัยวะด้วยอากาศ*[2]]"* อากาสัฏฐกเทวดาเป็นมิตรของเทวดาเหล่านั้น

จตุมหาราชิกะเทวดา *"[จตุมหาราชิกะ คือเทวดาในชั้นจาตุม*[3]]"* เป็นมิตรของอากาสัฏฐกเทวดาเหล่านั้น โดยอุบายอย่างนี้ ความทราบถึง อกนิฏฐเทวดา *"[จนถึงอกนิฏฐาพรหม*[4]]"* ทราบถึง อกนิฏฐเทวดา ซึ่งเป็นมิตรของสุทัสสีเทวดาฟังเรื่องจากสุทัสสีเทวดานั้นแล้วก็ถือกันเป็นพวก ๆ พากันคิดมงคลทั้งหลาย *"[ถือกันเป็นพวก ๆ นี้หมายถึง เข้าชุมนุมกันเป็นพวกๆ ไม่ใช่ไปถือกันว่าพวกนี้พวกนั้น แต่เพียงว่า เข้าจับกลุ่มกันแต่ละกลุ่มแล้วคุยกันหามงคล*[5]]"* ด้วยอุบายอย่างนี้การคิดมงคลได้เกิดไปในที่ทุกแห่ง จนถึงหมื่นจักรวาล ***"[ฟังนะท่าน!... หมื่นจักรวาลเชียวนะ ที่ข้าเคยพูดก็หมื่นจักรวาลได้รับแจ้งข่าวว่าหมื่นจักรวาลก็พูดว่าหมื่นจักรวาล แต่มนุษย์ทั้งหลายมักจะกล่าวขัดขวางคำพูดของข้า!... ข้าจึงน้อยใจ... ยากจะเลิกพูด แต่ที่พูดนี้ด้วยความจำเป็น ด้วยความอ้อนวอนและร้องขอ จึงพูด ฉะนั้น...! จงฟังเนื้อความให้ดี*[6]]"*** ต่อไป...

ตรงนี้ในพระไตรปิฎกฯ จะกล่าวถึงเทวดาผู้อยู่ชั้นดาวดึงส์ ได้เข้าไปหาท้าวสักกะเทวราช เรื่องการคิดมงคล เรื่องจะมีดังต่อไปนี้

มงคลสูตร* = มงคล ๓๘ ประการ ดูหน้า ๗๑

ท้าวสักกะเทวราช แม้โดยปกติพระองค์เองก็ทรงมีปัญหามากอยู่แล้ว จึงตรัสว่า **"เรื่องมงคลเหล่านี้เกิดขึ้นที่ไหนก่อนเล่า"** เหล่าเทวดาในชั้นดาวดึงส์ทูลว่า *'ข้าแต่เทวราช พวกข้าพระบาทฟังคำของพวกเทวดาชั้นจาตุมมหาราช ต่อจากนั้นพวกเทวดาชั้นจาตุมมหาราชก็ฟังคำของพวกอากาสัฏฐกเทวดา* ***[พวกเทวดาที่สถิตอากาศ*[1]]*** *พวกอากาสัฏฐกเทวดาก็ฟังคำของพวกภุมมเทวดาพวกภุมมเทวดาก็ฟังคำของพวกเทวดาผู้รักษามนุษย์พวกเทวดาผู้รักษามนุษย์ กล่าวว่า* ***[เทวดาที่รักษามนุษย์นี้คืออยู่ใกล้บ้าน ใกล้เรือนกับมนุษย์ เดินทางร่วมกับมนุษย์ตลอดเวลา นั้นคือเทวดาผู้รักษามนุษย์ ท่านทั้งหลาย...จงเข้าใจ*[2]]*** *พวกเทวดาผู้รักษามนุษย์กล่าวว่า เรื่องมงคลเกิดขึ้นในมนุษย์โลก"* (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม กล่าวเสริมขึ้น...]

"เมื่อเรื่องมงคลเกิดขึ้นที่มนุษย์นั้น คือเกิดขึ้นที่แห่งใดพวกท่านทั้งหลายคงพอจะเข้าใจแล้วว่า มงคลสูตรนั้น ผู้ใดเป็นผู้แสดง **"พระพุทธเจ้าเป็นผู้แสดง"** เป็นผู้กล่าวอบรมสั่งสอนเทวดาเหล่านั้น ให้ได้รับความชื่นชมถ้าเทวดาเหล่านั้นและมนุษย์ทั้งปวงทำตามที่ **พระองค์แสดงไว้แล้วในมงคล ๓๘** นั้น ก็จะถึงกาลอันตั้งแต่เป็นสุขตลอดกาล

*1, *2, *3, *4, *5 และ *6 คือ หลวงพ่ออธิบายเพิ่มเติม

ฉะนั้น... เรื่องความนี้ เทวดาที่รักษามนุษย์ดังข้ากล่าวมีจริง ๆ

ใครกล้าขัดขืนว่าไม่มี ก็ต้องเผาตำรามงคลสูตรทิ้ง และกล่าวยืนยันว่าถ้าเทวดาเหล่ารักษามวลหมู่มนุษย์มีจริง 'กล้า (พูด) หรือไม่...? ว่าให้ฟ้าผ่าหัวของข้า' กล้าไหม...? 'ถ้าเทวดารักษามนุษย์มีจริงให้ฟ้าผ่าหัวข้า..' กล้าไหม? **แต่ตัวข้าเอง.. หากเทวดารักษาหมู่มนุษย์ไม่มี... ให้ฟ้าผ่าหัวข้า...! ข้ากล้ายืนยันเหล่าพวกท่านล่ะ ผู้ที่จะส่งเสริมธรรมต่อไป จะกล่าวไปใยเรื่องที่ไม่มีเทวดา มันขัดกับตำรานี้ด้วย และขัดกันมากในกลุ่มเทพทั้งปวงที่อยู่ครอบคลุมดูแลสัตว์ในประเทศไทย มีมนุษย์เป็นต้น ขอท่านทั้งหลายจงเข้าใจ ตรวจสอบให้ดี ดูให้มันแจ่มแจ้ง พิจารณาด้วยความรู้สึกของตนเองให้มาก** ต่อไป...

*ท้าวสักกะเทวราชขอส่วนบุญ เล่ม ๔๓ หน้า ๓๒๘ เป็นข้ออ้างอิงอีกว่า เทวดาอยากได้บุญมีอยู่มากมาย ได้มี**เทวดาผู้เป็นจอมราชาแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ซึ่งโลกสวรรค์ชั้นนั้นกว้างใหญ่ไพศาล ไม่สามารถคณานับได้ง่าย ๆ พระองค์ก็ยังเดินทางเสด็จลงจากเทวโลก มาขอส่วนบุญ** ให้พระพุทธองค์แจ้งต่อประชาชน และตัวพระพุทธองค์เอง ทำอุทิศส่วนกุศลไปให้ท้าวสักกะด้วย ดังเนื้อความมีดังต่อไปนี้”* ภิกษุอ่าน...

ท้าวสักกะเทวราช ทรงขอส่วนบุญ

แม้ท้าวสักกะ ทรงสดับธรรมกถาของพระศาสดา ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว ทูลว่า *“พระเจ้าข้า เพื่อประโยชน์อะไรพระองค์จึงไม่รับสั่ง**ให้ ๆ ส่วนบุญแก่ข้าพระองค์** ในธรรมทานอันชื่อว่าเยี่ยมอย่างนี้ จำเดิมแต่นี้ไป ขอพระองค์ได้โปรดตรัสบอกแก่ภิกษุสงฆ์แล้วรับสั่งให้ ๆ ส่วนบุญแก่พวกข้าพระองค์เถิดพระเจ้าข้า”*

พระศาสดา ทรงสดับคำของท้าวเธอแล้ว รับสั่งให้ภิกษุสงฆ์ประชุมกันแล้ว ตรัสว่า *‘ภิกษุทั้งหลาย ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป พวกเธอทำการฟังธรรมใหญ่ก็ดี การฟังธรรมตามปกติก็ดี กล่าวตอบปัญหาก็ดี โดยที่สุดแม้การอนุโมทนา แล้วพึงให้ส่วนบุญแก่สัตว์ทั้งปวง’*

[หลวงพ่อ อธิบายเพิ่มเติม]

"คำว่า **สัตว์ทั้งปวง** ในที่นี้ เมื่อท้าวสักกะยังไปขอพระองค์จึงตรัสรวมเลยว่า **"ให้อุทิศบุญให้แก่สัตว์ทั้งปวง"** แต่ไม่ใช่พวกเราจะให้แก่สัตว์ทั้งปวง ในตอนเดียวเท่านั้น ผู้ฉลาดจะต้องใคร่ครวญว่า เคยให้สัตว์ทั้งปวงแล้วไม่เกิดอานุภาพมาก ไม่มีอานุภาพทิพย์เกิดขึ้นแก่เขามาก **จงให้แก่สัตว์ทั้งปวงแต่เป็นที่ ๆ** เช่น บางขณะก็ตั้งจิตระลึกให้แก่ท้าวสักกะเทวราช บางขณะก็ตั้งจิตระลึกให้แก่ท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ บางขณะก็คิดตั้งจิตระลึกให้แก่เทวดาในดาวดึงส์ทั้งหมด บางขณะก็คิดให้แก่เทวดาในจาตุมทั้งหมด บางขณะก็คิดให้แก่เทวดาในนภากาศ ในดินแดนจักรวาล และบางขณะก็ควรคิดให้แก่ภุมมเทวดาจากเมฆลงมาจนถึงมนุษย์โลก บางขณะก็คิดให้แก่เทวดาผู้อยู่ใต้เมฆลงมา บางขณะก็คิดอุทิศให้แก่เทวดาที่อยู่ใกล้มวลหมู่มนุษย์ ผู้รักษามนุษย์ **แม้บุญอุทิศเช่นนี้ ด้วยการมีสติปัญญาเช่นนี้ จะปรากฏง่ายแก่เทพยดา แต่ปรากฏยากแก่เปรตทั้งปวง...ให้จำไว้**

เปรต จะต้องอุทิศส่วนกุศลด้วยพลังแห่งสิ่งของเท่านั้น สมควรแก่เปรตได้เป็นอย่างดี แต่ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการฟังธรรมหรือแสดงธรรม เมื่อให้ถึงเหล่าเทพเทวาทั้งหลายนั้นไปจนถึงพรหม จนถึงสุทธาวาสพรหม นั้นถึงได้ง่าย พลังแผ่เมตตาถึงพรหมมากกว่าเทวดา ถึงเทวดาน้อยกว่าพรหม และจะถึงเทวดา ชั้นต่ำ ๆ นี้น้อยกว่าเทวดาชั้นสูง จะถึงเปรตถึงผี ถึงสัตว์อื่น ๆ นั้นนานมากจึงจะปรากฏ เพราะมันเป็นเพียงน้อยนิดเท่านั้น แต่อุทิศด้วยสิ่งของนี้ได้มาก

ฉะนั้น... ข้าจึงขอยืนยันตามตำรานี้ ว่า ***จะต้องอุทิศให้เป็นที่ แม้จะทั้งหลายทั้งปวง... ก็ต้องให้หลาย..ๆ...ครั้ง เป็นทั้งหลายเช่นนั้น***

ต่อไป... *ท้าวสักกะ รู้ว่าพระกัสสปะออกจากการดำรงฌานใหม่ ๆ จึงใช้กลอุบายลวงใส่บาตรพระกัสสปะ แต่ก็โดนดุไปไม่น้อย* ฟังเรื่องราว..." ภิกษุอ่าน

มงคล ๓๘ ประการ

มีดังนี้ ๑.ไม่คบคนพาล ๒.คบบัณฑิต ๓.บูชาคนที่ควรบูชา ๔.อยู่ในถิ่นที่มีสิ่งแวดล้อมดี ๕.ได้ทำความดีให้พร้อมไว้ก่อน ๖.ตั้งตนไว้ชอบ ๗.ใส่ใจสดับตรับฟังค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ๘.มีความชำนาญในวิชาชีพของตน ๙.มีระเบียบวินัยฝึกอบรมตนไว้ดี ๑๐.รู้จักใช้วาจาพูดให้เป็นผลดี ๑๑.บำรุงมารดาบิดา ๑๒.สงเคราะห์บุตร ๑๓.สงเคราะห์ภรรยา ๑๔.การงานไม่คั่งค้าง ๑๕.รู้จักให้ทาน ๑๖.ดำรงอยู่ในศีลธรรม ๑๗.สงเคราะห์ญาติ ๑๘.การงานที่ไม่มีโทษ ๑๙.เว้นจากความชั่ว ๒๐.เว้นจากการดื่มน้ำเมา ๒๑.ไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๒๒.มีความเคารพรู้จักคุณค่าของบุคคล ๒๓.มีความสุภาพอ่อนน้อม ๒๔.รักความสันโดษ ๒๕.มีความกตัญญู ๒๖.ฟังธรรมตามกาล ๒๗.มีความอดทน ๒๘.เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย ๒๙.พบเห็นสมณะเยี่ยมเยือนเข้าหาท่านสงบกิเลส ๓๐.สนทนาธรรมตามกาล ๓๑.มีความเพียรเผากิเลส ๓๒.ประพฤติพรหมจรรย์ ๓๓.เห็นอริยสัจจ์เข้าใจความจริงของชีวิต ๓๔.ทำพระนิพพานให้แจ้ง ๓๕.ถูกโลกธรรม*จิตไม่หวั่นไหว ๓๖.จิตไร้เศร้าโศก ๓๗.จิตปราศจากกิเลสดังธุลี(ฝุ่น) ๓๘.จิตเกษม

โลกธรรม* = โลกธรรม๘ ๑.มีลาภ ๒.เสื่อมลาภ ๓.ได้ยศ ๔.เสื่อมยศ ๕.ติเตียน ๖.สรรเสริญ ๗.ความสุข ๘.ความทุกข์

กัสสปะสูตร

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวันกลันทกนิวาปสถาน ใกล้พระนครราชคฤห์ ก็สมัยนั้นท่านพระมหากัสสปะนั่งเข้าสมาธิอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่โดยบัลลังก์เดียวที่ถ้ำปิปผลิคูหาสิ้น ๗ วัน ครั้นพอล่วง ๗ วันแล้วท่านพระมหากัสสปะก็ออกจากสมาธินั้น เมื่อท่านพระมหากัสสปะ ออกจากสมาธินั้น ได้มีความคิดว่า 'ถ้ากระไรเราพึงเข้าไปบิณฑบาตยัง พระนครราชคฤห์เถิด' ก็สมัยนั้นแล เทวดาประมาณ ๕๐๐ ถึงความขวยขวายเพื่อจะให้ท่านพระมหากัสสปะได้บิณฑบาต ครั้งนั้นเป็นเวลาเช้า ท่านพระมหากัสสปะได้ห้ามเทวดาประมาณ ๕๐๐ เหล่านั้น แล้วนุ่งผ้าสบง ถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังพระนครราชคฤห์

ก็สมัยนั้นแล ท้าวสักกะ[1]จอมเทพ ทรงประสงค์จะถวายบิณฑบาตแก่ท่านพระมหากัสสปะ จึงทรงเนรมิตเพศ[2]เป็นนายช่างหูกทอหูกอยู่ ส่วนนางอสุระกัญญาชื่อว่าสุชาดา[3] กรอด้ายหลอดอยู่ ครั้งนั้นท่านพระมหากัสสปะเที่ยวไปบิณฑบาตในพระนครราชคฤห์ ตามลำดับตรอก เข้าไปถึงนิเวศน์ของท้าวสักกะจอมเทพ ท้าวสักกะจอมเทพได้ทรงเห็นท่านพระมหากัสสปะมาแต่ไกล ครั้นแล้วเสด็จออกจากเรือนทรงต้อนรับทรงรับบาตรจากมือเสด็จเข้าไปสู่เรือน ทรงคดข้าวออกจากหม้อใส่เต็มบาตร แล้วทรงถวายแด่ท่านพระมหากัสสปะบิณฑบาตนั้นมีแกงและกับเป็นอันมาก

ครั้งนั้นแล ท่านพระมหากัสสปะ คิดว่าสัตว์นี้เป็นใครหนอแล มีอิทธานุภาพเห็นปานนี้ ครั้งนั้นแล ท่านพระมหากัสสปะมีความคิดว่า ท้าวสักกะจอมเทพหรือหนอ ท่านพระมหากัสสปะทราบดังนี้แล้ว ได้กล่าวกับท่านท้าวสักกะจอมเทพว่า *"ดูก่อน ท้าวโกสีย์ มหาบพิตรทำกรรมนี้แล้ว มหาบพิตรอย่าได้ทำกรรมเห็นปานนี้อีก"*

ท้าวสักกะจอมเทพ ตรัสว่า ***'ข้าแต่พระมหากัสสปะผู้เจริญ แม้ข้าพเจ้าก็ต้องการบุญ แม้ข้าพเจ้าก็พึงทำบุญ'*** ครั้ง

ท้าวสักกะ[1] = จอมราชาสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ (คนไทยเรียกพระอินทร์)
เนรมิตเพศ[2] = แปลงร่าง, แปลงกาย
สุชาดา[3] = มเหสีองค์หนึ่งของท้าวสักกะ

นั้นท้าวสักกะจอมเทพทรงอภิวาทเท้าท่านพระมหากัสสปะ ทรงทำประทักษิณ*แล้ว เหาะขึ้นสู่อากาศ เปล่งอุทานในอากาศ ๓ ครั้งว่า ***“โอ... ทานเป็นทานอย่างยิ่งเราตั้งไว้ดีแล้วในพระกัสสปะ”*** ท้าวสักกะจอมเทพได้เปล่งอุทานนี้ในอากาศถึง ๓ ครั้ง *(ภิกษุอ่านจบ)*

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น...]

“ขนาดท้าวสักกะเทวราช ยังต้องการบุญ ท่านผู้กล่าวว่า **“เทวดารวยแล้ว ไม่ต้องทำบุญให้เขาหรอก”** เช่นนั้น ข้าขอกล่าวว่า... ท่านผู้นั้นกล่าวผิด ขออภัยในคำพูดอย่างตรงไปตรงมา... ข้าเป็นคนต้องการเช่นนี้ ข้าจึงต้องทำอย่างนี้ เทพดาทั้งสิ้นทั้งปวงจงเป็นสักขีพยานว่า ข้าพูดอย่างตรงไปตรงมา...

กัณฑ์ต่อไป... *มาตาสูตร ท้าวเวสวัณขอส่วนบุญ* พระไตรปิฎกฯ เล่ม ๓๗ ในชุด ๙๑ เล่ม หน้า ๑๔๖ ที่อ่านมานี่เป็นชุด ๙๑ เล่มทั้งหมด เรื่องนี้อยู่ในเล่มที่ ๓๗ หน้า ๑๔๖ ชุด ๙๑ เล่ม **ใครไปตีเป็นเลข ตีเป็นหวยแล้วซื้อให้มันฉิบหาย**” ภิกษุอ่าน

ทำประทักษิณ* หมายถึง อาการแสดงความเคารพด้วยการเดินเวียนขวาไปรอบ ๆ

มาตาสูตร

สมัยหนึ่ง ท่านพระสารีบุตรและท่านพระมหาโมคคัลลานะ จาริกไปในทักษิณาคีรีชนบท* พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ก็สมัยนั้นแล นันทมารดาอุบาสิกาเป็นชาวเวฬุกัณฏกะลุกขึ้นในเวลาใกล้รุ่ง สวดปารายนสูตรทำนองสรภัญญะ สมัยนั้นท้าวเวสวัณมหาราช*มีกรณียกิจบางอย่างเสด็จจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ ได้ทรงฟังนันทมารดาอุบาสิกาสวดปารายนสูตรทำนองสรภัญญะ จึงทรงประทับนิ่งรอฟังจนจบ ขณะนั้นนันทมารดาอุบาสิกาสวดปารายนสูตรทำนองสรภัญญะจบแล้วก็นิ่งอยู่ ท้าวเวสวัณมหาราชทรงทราบว่า คำกล่าวของนันทมารดาอุบาสิกา จบลงแล้ว จึงทรงอนุโมทนาว่า *“ดีล่ะน้องหญิง ดีล่ะน้องหญิง”*

นันทมารดาอุบาสิกา ถามว่า *“ดูก่อนท่านผู้มีใบหน้าอันงดงาม ท่านนี้คือใครกันหนอ”*

ท้าวเวสวัณมหาราช* คือ ราชาผู้ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมซึ่งชั้นนี้มีราชาผู้ปกครอง ๔ องค์ คือ ๑.ท้าวเวสวัณ ๒.ท้าวธตรฐ ๓.ท้าววิรุฬหก ๔.ท้าววิรูปักษ์

ท้าวเวสวัณตรัสว่า *"ดูก่อนน้องหญิงเราคือ ท้าวเวสวัณมหาราช พี่ชายของเธอ"*

นันทมารดากล่าวว่า *"ดูก่อนท่านผู้มีใบหน้าอันงดงาม ดีล่ะถ้าเช่นนั้น ขอคำบรรยายที่ดิฉันสวดแล้วนี้ จงเป็นเครื่องต้อนรับแด่ท่าน"*

ท้าวเวสวัณ ตรัสว่า *"ดูก่อนน้องหญิง ดีแล้ว นั่นจงเป็นเครื่องต้อนรับแก่ฉัน พรุ่งนี้ภิกษุสงฆ์ มีท่านพระสารีบุตร และท่านพระมหาโมคคัลลานะเป็นประมุข ยังไม่ได้ฉันอาหารเช้า จะมาถึงเวฬุกัณฏกนคร เธอพึงเลี้ยงดูภิกษุสงฆ์หมู่นั้น แล้วพึงอุทิศบุญให้ฉันด้วย ก็การกระทำอย่างนี้จักเป็นเครื่องต้อนรับฉัน"* (ภิกษุอ่านจบ)

[เสียงของหลวงพ่อเกษม กล่าวเสริมขึ้น...]

"การกระทำการต้อนรับด้วยการสวดมนต์ ท้าวเวสวัณก็ไม่ได้พอใจ อาจจะพอใจบ้างเป็นเพียงเล็กน้อย แต่ยังสั่งนางนันทมารดาอุบาสิกา เรียกว่า นันทอุบาสิกา ยังรับสั่งนันทอุบาสิกาอีกว่า ***"พรุ่งนี้มีพระอัครสาวกจะมา พร้อมพระภิกษุสงฆ์พึงให้ทานนั้นอุทิศส่วนบุญแก่ข้า นั่นคือการต้อนรับข้า***" บอกเช่นนั้น **ไม่ได้บอกว่าเพียงแค่สวดมนต์นี่**

ทักษิณาคีรีชนบท* = ภูเขาที่อยู่ในชนบททางทิศใต้

ต้อนรับข้าได้ แล้วยินดีในการสวดมนต์ก็จริงอยู่ แต่นั่นเป็นเทพเจ้า ถ้าหากเป็นภูต ผี ปีศาจ ชั้นต่ำ ๆ อย่างเช่นพวกนักเลงเหล้านักเลงเบียร์ ที่ยังอยู่ในโลกทิพย์ยังมีอยู่อีกมาก พวกเหล่านี้ไม่รู้ยินดีในการสวดมนต์กับพวกท่านหรอก พวกเหล่านี้จะยินดีในการอุทิศส่วนกุศลก่อน ก่อนที่จะยินดีในการสวดมนต์และอุทิศส่วนกุศลในเบื้องสูงสืบไป แม้แต่ท้าวเวสวัณยังยินดีในการอุทิศมากกว่าการสวดมนต์ แม้ท้าวเธอก็มีการสวดเหมือนกัน

ฉะนั้น... ท่านท้าวเวสวัณสวดมนต์ก็มาก แต่พระองค์ก็ไม่ค่อยยินดี แต่จะมายินดีกับการได้บุญด้วยการให้ทานอุทิศเพื่อพระองค์ นี่เป็นหลักฐานยืนยัน...

และที่ข้าเคยกล่าวว่า **การอุทิศส่วนกุศลนั้น สำเร็จไวภายใน ๓ วินาที ไม่เกินนั้น หากเกินนั้นบุญจะไปรออยู่สวรรค์**

ฉะนั้น เรื่องนี้ข้าได้ค้นในตำราว่ามันมีจริงมั๊ย ดั่งที่เราได้ประสบพบเห็น ด้วยกระแสบ้า..ๆ.. บอ..ๆ.. ของเรา ด้วยกระแสบ้า..ๆ.. บอ..ๆ..ของข้า **เมื่อข้าได้เห็นเช่นนั้น หลายครั้งที่มันว๊าบขึ้นในกระแสมนุษย์ แล้วมันจ้าขึ้นในสวรรค์ของเขาทั้งกระแสมนุษย์และกระแสสวรรค์ขึ้นพร้อมกัน พักเดียวเท่านั้น ๓ วินาที เท่านั้น กระแสจ้าในมนุษย์ก็หายไป กระแสสง่าในสวรรค์ก็ไม่ยุบหายไปไหนอีก** นั่นเป็นกระแสที่

ปรากฏการณ์แห่งบุญ เกิดจากผู้ทำบุญในโลกนี้ กระแสบุญนี้ปรากฏการณ์ในโลกทิพย์ ตามที่เขาได้ทำด้วยความรวดเร็ว และ **เมื่ออุทิศไปที่ใดก็ถึงรวดเร็วเหมือนกัน แล้วจะรอใยล่ะ..? รอเทน้ำทำไม..? ท่านทั้งหลาย** หากอยากเทก็เทหลังจากเราอุทิศแล้วก็ได้ เทให้ใครดื่มกินนั้นเป็นบุญ เทแล้วไปเททิ้งอาจจะเกิดบาปได้ เมื่อเข้ารูมด รูปลวก มดมันด่าพวกท่าน...!

กัณฑ์ต่อไป... คือ *นายนันทิยทำบุญแล้ววิมานปรากฏในสวรรค์ทันที เรื่องนี้เข้ากันได้กับที่ข้าเห็นสัญญาณจ้าในมนุษย์แล้ววิ้าบไป* เอ๊า! ...” ภิกษุอ่าน

นายนันทิยทำบุญแล้ว วิมานในสวรรค์ปรากฏทันที

จำเดิมแต่บิดามารดาตายลงแล้ว แม้นายนันทิยดำรงตำแหน่งเป็นผู้เป็นใหญ่ในทาน เตรียมตั้งทานสำหรับภิกษุสงฆ์และเริ่มตั้งค่าอาหารแม้สำหรับคนกำพร้า และคนเดินทางเป็นต้น ไว้ที่ประตูเรือน

ในกาลต่อมา เขาฟังพระธรรมเทศนาของพระศาสดากำหนดอานิสงส์ในการถวายอาวาสได้แล้ว ได้ทำศาลา ๔ มุขประดับด้วยห้อง ๔ ห้อง ในมหาวิหารในป่าอิสิปตนแล้ว ให้ลาดเตียงและตั่งเป็นต้น เพื่อจะมอบถวายอาวาสนั้นจึงได้ถวายทานแก่ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข แล้วถวายน้ำแก่พระพุทธเจ้า ปราสาททิพย์สำเร็จด้วยแก้วเจ็ดประการสมบูรณ์ด้วยหมู่นารี มีประมาณ ๑๒ โยชน์ ในทิศทั้งปวง เบื้องบนสูงประมาณ ๑๐๐ โยชน์ ผุดขึ้นในเทวโลกชั้นดาวดึงส์ พร้อมด้วยการตั้งน้ำในพระหัตถ์ของพระศาสดาทีเดียว (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

“ฟังให้ดีนะท่านทั้งหลาย...! **พร้อมด้วยการตั้งน้ำ ในพระหัตถ์ของพระศาสดาทีเดียว** นั่นคือ ผู้นี้ได้ทำหลาย ๆ อย่าง ทั้งให้ทานอาหาร การอยู่กิน ศาลา แล้วก็ประกาศของนั้นเป็นทาน แล้วก็เอาน้ำถวายพระพุทธองค์ เพื่อพระองค์จะได้เสวย ไม่ใช่เททิ้ง...! และมันปรากฏพร้อมกับการตั้งจิต และถวายพร้อมกันนั้น บุญปรากฏในสวรรค์พร้อมในขณะเดียวกัน

ฉะนั้น การที่ตัวข้า... กล้าเอาเรื่องมายืนยัน เพราะตัวข้านี้ มีตาแว่ว มีภาพหลอน มีหูแว่ว มีภาพหลอนเกิดขึ้นหลายครั้ง จึงได้เอาออกมายืนยัน...

ฉะนั้น...! ขอท่านทั้งหลาย เมื่อทำ เมื่อให้ทาน ขอให้อุทิศ พร้อมในขณะเมื่อวางสิ่งของให้ทาน ขาดจากสิทธิของตนเมื่อใด ให้อุทิศพร้อมที่เมื่อตนขาดสิทธิในเมื่อนั้น ในวินาทีเดียวกัน ผลบุญจะปรากฏแก่ญาติของพวกท่านอย่างแน่นอน เรื่องนายนันทิยทำบุญแล้วปรากฏในสวรรค์ อยู่ในเล่ม ๔๒ หน้า ๔๒๐ ชื่อนายนันทิย ทำบุญแล้ววิมานปรากฏในสวรรค์ทันที

กัณฑ์ต่อไป *มัจฉทานชาดก แค่ให้อาหารปลาแล้วอุทิศบุญให้แก่เทวดา ให้นาคก็ได้ ให้เทวดาก็ได้ ให้ผีในน้ำก็ได้ แต่ในเรื่องนี้มีเทวดาที่สถิตอาศัยน้ำแห่งนั้นอยู่* ฟังเรื่องราว...” (ภิกษุอ่าน)

มัจฉทานชาดก

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติ อยู่ในพระนครพาราณสี พระโพธิสัตว์บังเกิดในตระกูลผู้มั่งคั่ง พอรู้เดียงสาก็รวบรวมทรัพย์สมบัติไว้ และพระโพธิสัตว์นั้นมีน้องชายอยู่คนหนึ่ง

ในกาลต่อมา เมื่อบิดาของคนทั้งสองนั้นตายไปแล้ว วันหนึ่งพี่น้องทั้งสองนั้นคิดกันว่า พวกเราจะชำระสะสางการค้าขายอันเป็นของบิดาให้เรียบร้อยเสียที จึงไปยังบ้านหนึ่ง ได้ทรัพย์พันกหาปณะ*แล้วกลับมา บริโภคอาหารห่อแล้วรอเรืออยู่ที่ท่าแม่น้ำ **พระโพธิสัตว์ ได้ให้อาหารที่เหลือแก่ปลาทั้งหลายในแม่น้ำคงคา แล้วให้ส่วนบุญแก่เทวดาประจำแม่น้ำ เทวดาพอยินดีต้อนรับส่วนบุญเท่านั้น ก็เจริญพอกพูนด้วยยศอันเป็นทิพย์ จึงรำพึงถึงความเจริญด้วยยศของตน ก็ได้รู้ถึงเหตุนั้น** (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

กหาปณะ* ชื่อมาตราเงินในสมัยโบราณ ๑ กหาปณะเท่ากับ ๒๐ มาสก หรือ ๔ บาท

"คือเมื่อ... พระโพธิสัตว์องค์นั้น ท่านผู้นั้น ได้ให้อาหารที่เหลืออยู่ในห่อ คืออาหารที่ห่อไปกินที่จะไปขึ้นเรือ เหลืออยู่นั้นแล้ว ได้ให้บุญแก่เทวดาที่อยู่ตรงนั้น คือ เมื่อโปรยข้าวลงในน้ำ ปลากินจุ๊บจั๊บ..จุ๊บ..จั๊บ..ในน้ำ ก็บอกว่า **"บุญนี้ ให้แก่เทวดาที่สถิตในแม่น้ำนี้"** เทวดาที่อยู่ในแม่น้ำนั้นก็ได้บุญอย่างมหาศาล อย่างรวดเร็ว เมื่อได้บุญแล้วก็คอยช่วยเหลือท่านผู้เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นเวลายาวนานมาก

ฉะนั้นท่านทั้งหลาย...! **พึงพิจารณาการอุทิศ มันไม่จำเป็นที่จะให้ตั้งแต่มนุษย์หรือภิกษุผู้ทรงธรรมเท่านั้นที่อุทิศได้ อุทิศได้ทั้งหมด แม้เอาอาหารให้เด็กให้เล็ก ให้ปลา ให้เป็ด ให้ไก่ในบ้านในเรือน ดังที่ข้าเคยกล่าว**

ฉะนั้น... จะไม่เสียเวลา เรื่องนี้อยู่ในเรื่องเอาอาหารให้ปลา เอ๊า...ต่อไป ให้อาหารปลา ชื่อมัจฉทาน (ออกเสียงทานะ) ชาดก หรือ มัจ-ฉ-ท-า-น -ช-า-ด-ก อยู่ในเล่ม ๕๘ หน้า ๓๐๔

ต่อไป... *เรื่อง ภัททิตถิกาวิมาน เทวดาช่วยพาเมียไปหาผัวที่ต่างเมือง เอาไปเ_็ดกันที่เมืองอื่นนู่น..!* เขาทำได้ในสมัยนั้น สมัยนี้ผู้เป็นเทวดาก็จะสามารถจะทำได้ หากได้รับบุญและมีบุญญาธิการมากมายเช่นในคราวนั้น ทุกวันนี้พวกเราลืมเขา การได้บุญของเขานี้ มีเพียงคราวน้อยคราวเล็ก มีเพียงนาน ๆ ได้ครั้งหนึ่ง แล้วจะให้เขาใช้กำลังมากเช่นนั้นไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับการที่เขามีอำนาจมากหรือน้อย ฟังเรื่องราวของในเนื้อเรื่อง **"ภัททิตถิกาวิมาน"** เทวดาพาเมียไปหาผัว เล่ม ๔๘ ชุด ๙๑ เล่ม หน้า ๑๘๘" ภิกษุอ่าน....

ภัททิตถิกาวิมาน

ก็ภรรยานั้น อยู่ในกิมิลนครนั่นเอง ส่วนสามีของนางค้าขายอยู่ตักศิลานคร ในวันมหรสพรื่นเริงกัน เมื่อถูกพวกเพื่อนรบเร้าก็เกิดคิดอยากเล่นงานมหรสพตามเทศกาล เทวดาผู้ประจำเรือนก็ช่วยนำนางไปยังตักศิลานคร **"[ฟังให้ดีนะ...(เสียงหลวงพ่อ)เทวดาผู้ประจำเรือน...! ฟังให้ดีนะ อีกครั้ง... เทวดาผู้ประจำเรือน]"**

เทวดาผู้ประจำเรือน ก็ช่วยนำนางไปยังตักศิลานครนั้นด้วยอานุภาพทิพย์ของตน แล้วส่งไปร่วมกับสามี เพราะอยู่ร่วมกันนั่นแลก็ตั้งครรภ์ เทวดาช่วยนำกลับกิมิลนคร เมื่อครรภ์ปรากฏชัดขึ้นโดยลำดับ ถูกแม่ผัวเป็นต้น รังเกียจว่านางประพฤตินอกใจสามี เมื่อกระแสน้ำในแม่น้ำคงคาถูกเทวดานั้นแล บันดาลให้เป็นเหมือนหลงมาท่วมกิมิลนคร ด้วยอานุภาพของตนประสบความยุ่งยาก ซึ่งตกลงมาเหนือตนดังกระแสน้ำในแม่น้ำคงคา ที่มีเกลียวคลื่นเกิดเพราะแรงลม ด้วย

การสมถะมีสัจจาธิษฐานเป็นเบื้องต้น ซึ่งพิสูจน์ว่าตนเป็นหญิงจงรักสามี ถึงจะกลับมาอยู่ร่วมกับสามี สามีนั้นก็รังเกียจเหมือนแม่ผัวเป็นต้นรังเกียจมาก่อน และต้องอ้างสัญญาณเครื่องหมาย ซึ่งสามีนั้นประทับชื่อไว้ให้ในตักศิลานคร จึงแก้ความรังเกียจนั้นได้ กลายเป็นผู้ที่ญาติฝ่ายสามี และมหาชนยกย่องด้วยเหตุนั้น (ภิกษุอ่านจบครับ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

“เหตุเรื่องคือ เมื่อนางอยู่อีกนครหนึ่ง สามีอยู่อีกนครหนึ่ง ไปค้าขายอยู่นครคนละที่ แล้วเทวดาเห็นใจผู้เป็นสามีภรรยากัน ซึ่งแต่งงานกันใหม่ จึงโอบอุ้มเอาภรรยา ที่เป็นภรรยาของเขาจากเมืองหนึ่ง ไปนอนกอดกันอึ๊บกันอยู่อีกเมืองหนึ่ง หลายวันก็นำส่งกลับมา หรือส่งกลับไปกลับมาเช่นนั้นก็ไม่ทราบได้ เพราะเนื้อความไม่จะแจ้ง แต่ทราบว่า ต่อมานางนั้นตั้งครรภ์ ครรภ์แก่ขึ้น ๆ ชาวบ้านก็รังเกียจ มารดาผัวก็รังเกียจ ดั่งเนื้อความนี้ ต่อมา... นางก็ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานขึ้น หากเป็นไปในส่วนที่ไม่ซื่อสัตย์ก็ขอให้เกิดอันตรายขึ้น... หากเป็นไปในส่วนที่ซื่อสัตย์ก็ขออย่าให้เกิดอันตรายขึ้น.. แม้อันตรายใด ๆ ก็ทำร้ายเธอไม่ได้... เมื่ออันตรายใด ๆ ทำร้ายเธอไม่ได้ ผลปรากฏออกมา เธอก็ได้แจ้งข่าวต่อญาติสามีว่ารอยที่ผัวเขียนจารึกเป็นรอยชื่อจากเมืองที่ไปค้าขายชื่อตักศิลา...

นางได้เอามาปรากฏแก่ญาติทางฝ่ายสามี เรื่องราวก็จบลงด้วยดี เพราะทางฝ่ายสามีก็ยอมรับ ตัวสามีก็ยอมรับว่านางได้ไปสมสู่กับตนที่เมืองตักศิลานู่น...นี่คือเรื่องความอันเป็นเหตุลึกลับปรากฏการณ์ในคราวนั้น

คราวนี้ล่ะ...! มีบางรายที่มันเข้าไปในป่า แล้วมันขึ้นไปนอนอยู่บนต้นยาง เป็นบ้านเป็นเรือนคน เช้ามามันเป็นต้นยาง ร้องเรียกให้คนไปช่วย จนได้เอาเฮลิคอปเตอร์ไปรับกันลงมา เช่นนั้นมีอยู่ แล้วพวกเราก็หาว่าเขานั้นหูแว่ว ภาพหลอน ก็เป็นเหมือนกันกับข้า... ซึ่งหูแว่ว ภาพหลอนอย่างมากมาย แต่เมื่อได้แก้ไขสัญญาณ สถานการณ์เช่นนั้น ทุกอย่างก็ดีขึ้น เมื่ออุทิศบุญให้แก่เขาเหล่านั้นมีอานุภาพมาก

อ๊าว.. ฟังแล้วให้ตีความหมายออกให้ได้ ไปหาเนื้อความออกให้มันชัดเจน **ใครว่าไม่มีเทวดา ข้าอยากเชิญเทวดาที่เป็นญาติของคนกลุ่มนั้น และเหล่านั้น มาอยู่กับข้าให้หมด...** ข้าจะเลี้ยงดูด้วยการทำบุญให้

ต่อไป... *ชาลิยสูตร เทวดาช่วยมนุษย์ที่เดินทางในถิ่นทุรกันดาร ฟัง..! ท่านทั้งหลาย”* ภิกษุอ่าน

ชาลิยสูตร

ก็ในกรุงโกสัมพียังมีเศรษฐีอีก ๒ คน คือ กุกกุฏเศรษฐี และปาวาริกะเศรษฐี รวมเป็น ๓ คนกับโฆษิตเศรษฐีนี้ ก็โดยสมัยนั้นดาบส ๕๐๐ ตน จากป่าหิมพานต์ พากันไปยังกรุงโกสัมพี เพื่อตากอากาศอบอุ่น เศรษฐี ๓ คนนั้นได้สร้างบรรณกุฏิใน อุทยานของตน ๆ ทำการบำรุงแก่ดาบสเหล่านั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ดาบสเหล่านั้นมาจากป่าหิมพานต์อีกครั้ง ได้รับความหนาวจัดและลำบากในทางกันดารมาก เมื่อถึงต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่ง จึงพากันนั่งรอรับการสงเคราะห์จากสำนักของเทวดาที่สิงสถิตอยู่ในต้นไทรนั้น เทวดาได้เหยียดแขนซึ่งประดับด้วยเครื่องอลังการทั้งปวง ให้วัตถุมีน้ำดื่ม น้ำใช้เป็นต้น แก่ดาบสเหล่านั้นได้บรรเทาความลำบาก ดาบสเหล่านั้นยิ้มแย้มด้วยอานุภาพแห่งเทวดาเหล่านั้น *(ภิกษุอ่านจบ)*

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

“นี่เป็นเรื่อง ที่เคยช่วยกันมาหลายภพหลายชาติ จึงทำให้พวกดาบสเหล่านั้นเดินทางไปที่ทุรกันดารแล้ว จนได้ไปเจอกับเทวดาที่อยู่ต้นไทรที่ตนเองเคยเป็นญาติกันเมื่อชาติก่อน...ๆ..ๆ...ๆ...หลายหมื่นล้านชาติ

ฉะนั้น...! แม้จะมากชาติเท่าใดก็ตาม การช่วยเหลือก็ยังมีแก่กัน เหมือนญาติพระเจ้าพิมพิสาร จากพระพุทธเจ้ากกุสันธะ, โกนาคมนะ, กัสสปะ จนมาถึงพระพุทธโคดมพระองค์นี้ ๔ พระองค์ด้วยกัน ยังตามมา...! เพื่อรับบุญจากพระเจ้าพิมพิสาร ท่านทั้งหลาย ฟังเนื้อความแล้ว ให้พยายามพิจารณาเนื้อความให้ดี

ต่อไป... **วิเวกสูตร เทวดาเตือนภิกษุ** เนี่ย...! เหล่าผู้บำเพ็ญทั้งหลาย แม้จะมีการ เตือนกัน และโจ่งแจ้งปรากฏออกมา หรือไม่ปรากฏออกมาก็ตาม แต่การตักเตือนนั้น... เหล่าเทวดาทำอยู่แล้ว” ภิกษุอ่าน....

วิเวกสูตร

สมัยหนึ่ง ภิกษุรูปหนึ่งพำนักอยู่ในแนวป่าแห่งหนึ่งใน แคว้นโกศล สมัยนั้นแล ภิกษุรูปนั้นพักผ่อนกลางวัน มีความคิดวิตกลามกถึงเรื่องการครองเรือน **[หลวงพ่อพูด... "อยากจะเ_็ด"]**

ครั้งนั้น เทวดาที่สิงอยู่ในป่านั้น มีความเอ็นดูใคร่ประโยชน์แก่ภิกษุนั้น หวังจะให้เธอสลดใจ จึงเข้าไปหาแล้วกล่าวกับเธอด้วยถ้อยคำว่า

'ท่านใคร่วิเวกจึงเข้าป่า ส่วนใจของท่านแส่ซ่านไปภายนอก ท่านเป็นคนจงกำจัดความพอใจในคนเสีย แต่นั้นท่านจะเป็นผู้มีความสุข ปราศจากความกำหนัด ท่านมีสติ ละความไม่ยินดีเสียได้ เราเตือนให้ท่านระลึกถึงคำของสัตบุรุษ ธุลีคือกิเลสประดุจบาดาลที่ข้ามได้ยาก ได้แก่ความกำหนัดในกามอย่าได้ครอบงำท่านเลย นกที่เปื้อนฝุ่น ย่อมสลัดธุลีที่

แปดเปื้อนให้ตกไปฉันใด ภิกษุผู้มีเพียร มีสติ ย่อมสลัดธุลี คือกิเลส ที่แปดเปื้อนให้ตกไปฉันนั้น'

ลำดับนั้น ภิกษุนั้น เป็นผู้อันเทวดานั้นเตือนให้สังเวช ถึงซึ่งความสลดใจแล้วแล (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวเสริมขึ้น]

"เมื่อถูกเตือน... ก็สังเวชได้ เพราะเพศแห่งตน เป็นเพศที่จะกระทำความพากเพียร ชาลิยสูตร เทวดาช่วยมนุษย์อยู่ในถิ่นทุรกันดาร เล่มที่ ๑๒ หน้า ๑๑๖ ต่อมาอ่าน วิเวกสูตร เทวดาเตือนภิกษุ เล่มที่ ๒๕ หน้า ๓๕๓

ต่อไปเป็น... *อุปัฏฐานสูตร เทวดาเตือนภิกษุอีกเหมือนกัน* เล่มที่ ๒๕" หน้า ๓๕๕ ภิกษุอ่าน...

อุปัฏฐานสูตร

สมัยหนึ่ง ภิกษุรูปหนึ่งพำนักอยู่ในแนวป่าแห่งหนึ่งในแคว้นโกศล สมัยนั้นแล ภิกษุรูปนั้นไปนอนหลับในที่พักกลางวัน ครั้งนั้น เทวดาที่สิงอยู่ในป่านั้น มีความเอ็นดูใคร่ประโยชน์แก่ภิกษุรูปนั้น หวังจะให้เธอสลดใจจึงเข้าไปหาแล้วได้กล่าวกับเธอด้วยถ้อยคำว่า

"ท่านจงลุกขึ้นเถิดภิกษุ ท่านจะต้องการอะไรด้วยความหลับ ท่านผู้เร่าร้อนด้วยกิเลส อันลูกศรคือความทะยานอยากเสียดแทงดิ้นรนอยู่ จะมัวหลับมีประโยชน์อะไร ท่านออกจากเรือนบวชด้วยความเป็นผู้ไม่มีเรือนด้วยศรัทธาใด ท่านจงเพิ่มพูนศรัทธานั้นเถิด อย่าไปสู่อำนาจของความหลับเลย"

ภิกษุ กล่าวตอบว่า *"คนเขลาหมกหมุ่นอยู่ในกามารมณ์เหล่าใด กามารมณ์เหล่านั้นไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน ความหลับจะแผดเผาบรรพชิตผู้พ้นแล้ว ผู้ไม่เกี่ยวข้องในกามารมณ์ ซึ่งยังสัตว์ให้ติดอยู่ได้อย่างไร ความกำจัดความพอใจในความกำหนัดเสียได้ เพราะก้าวล่วงอวิชชาเสียได้ ความหยั่งรู้นั้นเป็นของบริสุทธิ์อย่างยิ่ง ไฉนความหลับจะแผดเผาบรรพชิตได้ ความหลับจะแผดเผาบรรพชิตผู้ไม่มีโศก ไม่มีความแค้นใจ เพราะทำลายอวิชชาเสียด้วยวิชชา และเพราะกิเลสอันหมักดองในสันดานสิ้นไปหมดแล้วอย่างไรได้ ความหลับจะแผดเผาบรรพชิตผู้ปรารภความเพียร ผู้มีตนอันส่งไปแล้ว ผู้บากบั่นมั่นเป็นนิตย์ ผู้จำนงพระนิพพานอยู่อย่างไรได้"* (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม ได้กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

"เทวดาไปเตือนภิกษุผู้กำลังนอน แต่ภิกษุก็เข้าใจในบทธรรมมาก่อนเหมือนกัน จึงได้กล่าวเตือนกันไปเตือนกันมา จึงเรียกว่า "อุปัฏฐาก" หรือมีชื่อว่าอุปัฏฐานสูตร อยู่ตามหน้าและเล่มที่กล่าวอ่าน เมื่อกี้ก็ลืมแล้ว?.. ต่อไปหัวนี้ยิ่งจะลืม เมื่อลืมมากขึ้นก็ยิ่งจะโดนก่อกวน นี่แหละ...! ข้าจะหยุดพูด... หากกวนมาก ญาติของพวกท่านจะย่ำแย่

เล่มต่อไปคือ... *อานันทสูตร เทวดาเตือนพระอานนท์ฟังนะ... เทวดากล้าเตือนพระโสดาบัน ด้วยเหตุใด* เอ๊า..." ภิกษุอ่าน

อานันทสูตร

สมัยหนึ่ง ท่านพระอานนท์ พำนักอยู่ในแนวป่า **"[เดี๋ยว?.. เสียงหลวงพ่อ สั่ง..! บอกหน้าบอกเล่มก่อน อานันทสูตร เล่ม ๒๕ หน้า ๓๖๓]"**

สมัยหนึ่ง ท่านพระอานนท์ พำนักอยู่ในแนวป่าแห่งหนึ่งในแคว้นโกศล สมัยนั้นแล ท่านพระอานนท์เป็นผู้มากไปด้วยการรับแขกฝ่ายคฤหัสถ์ผู้ครองเรือนเกินเวลาอยู่ครั้งนั้นแล เทวดาผู้สิงอยู่ในแนวป่านั้น มีความเอ็นดูใคร่ประโยชน์แก่ท่านพระอานนท์ ใคร่จะให้ท่านสังเวช จึงเข้าไปหาถึงที่อยู่

ครั้นแล้วได้กล่าวกับท่านด้วยถ้อยคำว่า **"ท่านเข้าไปสู่ที่รก คือโคนต้นไม้แล้ว จงใส่ใจถึงพระนิพพาน โคตมะ ท่านจงเพ่งฌาน อย่าประมาท ถ้อยคำที่สนทนาของท่านจะทำอะไรได้"**

ลำดับนั้น ท่านพระอานนท์ เป็นผู้อันเทวดานั้นให้สังเวชถึงซึ่งความสลดใจแล้วแล (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

"พระอานนท์ เป็นพระโสดาบัน ในกาลนั้น เทวดาผู้รักผู้เคารพ ที่ห่วงใยท่าน ก็ได้เข้าไปตักเตือนท่าน แล้วบรรดาเราท่านทั้งหลายในเวลานี้... อันว่าตนเองได้เป็นภิกษุ ก็ไม่ใช่ว่าจะรู้เรื่องเสมอไป

ฉะนั้น... เมื่อมีผู้กล่าวเตือน..! แม้เขาจะเป็นผี เป็นเทวดา เป็นมนุษย์ด้วยกัน มีผู้กล่าวเตือนแล้วควรจะตรวจสอบดูในหลักแห่งธรรม เมื่อพบแล้วว่าถูกต้อง ก็ดำเนินตาม เมื่อยังไม่พบว่าถูกต้อง ก็รีบค้นหา ไม่ใช่เพิกเฉย... แล้วกล่าวคำโต้ตอบมาว่าไม่มี... เช่นนี้... ข้ายอมรับไม่ได้

เรื่องต่อไป... คือ *อาทิยสูตร การทำดี ๕ อย่าง ฟังนะ...จะเว้นโลกทิพย์หรือเปล่า...!"* ภิกษุอ่าน เล่ม ๓๖ หน้า ๙๔

อาทิยสูตร

อีกประการหนึ่ง อริยสาวกย่อมใช้จ่ายโภคทรัพย์ที่ตนหามาได้ด้วยความหมั่น หามาได้ด้วยความขยัน สะสมขึ้นด้วยกำลังแขน อาบเหงื่อต่างน้ำได้มาโดยชอบธรรม แล้วกระทำพลี ๕ อย่างคือ ๑.ญาติพลี บำรุงญาติของตน ๒.อติถิพลี ต้อนรับแขก ๓.ปุพพเปตพลี ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตาย ๔.ราชะพลี บริจาคทรัพย์ช่วยชาติ ๕.เทวตาพลี ทำบุญอุทิศให้แก่เทวดา นี้เป็นประโยชน์ที่จะพึงถือเอาจากโภคทรัพย์ (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

"มี ๕ อย่างนั้น คือ **๑.ญาติพลี สงเคราะห์ญาติ** คือให้ญาติได้มีความสุขด้วยกัน **๒.อติถิพลี ต้อนรับแขก** เมื่อมีแขก ญาติ พี่น้องมาจากเรือนอื่น บ้านอื่น ก็ต้องต้อนรับกันด้วยความอิ่มหนำสำราญ แต่ไม่ควรจะเป็นความมึนเมา **๓.ปุพพเปตพลี ทำบุญให้แก่เหล่าเปรต เหล่าผี** ที่ตายจาก

มนุษย์ไป เพราะคำว่าผู้ตายอาจจะเป็นเทวดาก็ได้ แต่มีคำว่าทำบุญให้เทวดาอยู่เบื้องหลังใช่มั๊ย ? *(ภิกษุตอบ..ครับผม)* ตรงกลางนั้นข้อที่ **๔ คือทำบุญช่วยชาติ เสียภาษี** คือช่วยชาติ ในขณะที่พ่อแม่ครูจารย์บ้านตาดทำการเรียกร้องพี่น้องให้ทำบุญช่วยชาติ หรือเสียภาษีเพื่อชาติอันยิ่งใหญ่ อันนี้ ก็เป็นการบำรุงชาติแห่งตนให้อยู่ได้ และทำบุญให้แก่เทวดา อยู่ในนี้มีอยู่จริง ๆ

ฉะนั้น... เราควรจะทำให้ครบทุกขบวนการ ๑.สงเคราะห์ญาติ ๒.ต้อนรับแขก ๓.ทำบุญให้ผู้ตาย คือเหล่าเปรตเหล่าผี ๔.เสียภาษีอากรบำรุงชาติหรือบริจาคไปโดยตรง ใครมีมากให้มาก ใครมีน้อยให้น้อย ไม่จำเป็นจะต้องเสียตามกำหนดของรัฐ ๕.ทำบุญให้แก่เทวดาผู้รักษาตน ผู้อยู่ในถิ่นที่ตนอาศัย นี่แหละคือความเจริญที่จะเกิดขึ้นกับพวกเหล่าเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย

ต่อไป... **"หมวดกฎแห่งกรรม"** เล่ม ๒๓ หน้า ๒๕๑ ถึง ๒๕๓ ชุด ๙๑ เล่มของ มหามกุฏราชวิทยาลัยเล่มหนังสีแดง ใช่มั๊ย?... มันสีอะไร?... อ้อ...สีน้ำตาล..! ดูไม่ออก อ่ะ.. ต่อไปมันยิ่งจะดูไม่ออกใหญ่ซิ ?... แค่ทุกวันนี้มันก็เริ่มเลอะเลือนแล้ว เพราะสัญญาณตีต้อนเข้ามาทำให้ผู้แสดงสับสน อย่าว่าตั้งแต่ตัวข้า...! แม้ผู้เป็นครูบาอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ก็ลองเสือกเข้าไปทำให้สับสนดูซิ ถ้าเทศน์ไปได้ ไม่ยกเว้นแม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากมีใครไปสวนพระองค์ พระองค์หยุดทันที หากมันสวนไม่เข้าเรื่อง บางเรื่องมีอยู่ใช่มั๊ย? *(ถามภิกษุ...ด้วยกัน)*

ที่เทศน์ไปมีคนไปสวนขึ้นอย่างแรง พระองค์เบนเรื่องหนีจาก คน ๆ นั้น... มีมั๊ย? *(ถามภิกษุ ด้วยกันอีก)* เคยอ่านเจอมั๊ย?.. ผม เคยเจอ แต่ไม่ทราบอยู่เล่มไหน มีเหมือนกัน อันนี้เหมือนกัน กำลังพูดเรื่องหนึ่งอยู่ดี ๆ เมื่อมีสัญญาณเสียบเข้ามาให้เสียหาย มันอาจจะเบนเรื่องอื่นไปกลบเกลื่อน เช่น ผมกำลังพูดถึงดินแดน ๓ โลกธาตุอยู่ หากมีภิกษุใดภิกษุหนึ่ง ผู้แก่ผู้เฒ่าประกาศสวน ผมขึ้นมา ผมก็ต้องกล่าวว่า... เออ!.. ถ้ามันไม่มี พวกเราก็ ทำบุญแก่ภิกษุ เลี้ยงสามเณรพออยู่ได้ไปเท่านั้น ก็น่าจะเพียง พอแล้วนะ... แต่ความหงุดหงิดที่เกิดขึ้นมีมาก พูดในใจมากมาย คิดในใจส่งออกสู่กระแสภูต ผี เทวดานั้นมากมาย ด้วยความโมโห พูดตรง ๆ โมโหก็บอกว่าโมโห ข้าไม่ได้เก่งในการบำเพ็ญ ข้า เก่งคือ โมโหไว โกรธไว ร้ายกาจ รุนแรง โต้ตอบ และอาฆาต เคียดแค้น นี่คือสิ่งที่ข้าเซียนที่สุด แต่การบำเพ็ญเพื่อความสงบ เมตตา ร่มเย็น มีความผาสุกแก่ใจ อันนี้ข้าพึ่งมาบำเพ็ญ

ฉะนั้น... ขออภัยในความผิดพลาด ที่กล่าวด้วยความ รุนแรง เพราะความรุนแรงนี้เคยชิน..! ชา..! เซียน..! และ ยอดเยี่ยม... ในกระแสที่รุนแรงนั้นเป็นมานานหลายอสงไขย พึ่งมาบำเพ็ญเพื่อจะเป็นคนที่รู้จักเมตตา กรุณา เพียง อสงไขยหนึ่งกับเพียงอีกปลายเล็กน้อยเท่านั้น ท่านทั้งหลาย พึงให้อภัยแก่ข้า... ผู้มุทะลุในการพูด

ต่อไป... เรื่อง *จูฬกัมมวิภังคสูตร ผู้มีโรคมากและอายุ สั้น และผู้ไม่มีโรคอายุยืน เพราะเหตุใด* เล่ม ๒๓ หน้า ๒๕๑ ถึง ๒๕๓” ภิกษุอ่าน...

จูฬกัมมวิภังคสูตร

ในพระไตรปิฎกฯ ตรงนี้เป็นการ ถาม-ตอบ ปัญหา ระหว่าง พระผู้มีพระภาคเจ้ากับสุภะมานพโตเทยยบุตร จึง คัดมาบางตอน **“[เสียงหลวงพ่อถาม อะไรนะ?.. สุภะมานพ โตเทยยบุตร อือ...]”** พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงได้ตรัส ดังนี้ว่า

“ดูก่อน มานพ บุคคลบางคนในโลกนี้ จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วง เป็นคนเหี้ยมโหด มี มือเปื้อนเลือด หมกมุ่นในการประหัตประหาร ไม่เอ็นดูใน เหล่าสัตว์มีชีวิต เขาตายไปจะเข้าสู่อบาย ทุคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมนั้นอันเขาให้พรั่งพร้อม สมาทานเอาไว้อย่างนี้ หาก ตายไปไม่เข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์ เกิด ณ ที่ใด ๆ ในภายหลังจะเป็นคนมีอายุสั้น

ดูก่อน มานพ หนทางอันเป็นเครื่องดำเนิน เพื่อมีอายุ สั้นนี้ คือเป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วง เป็นคนเหี้ยมโหด มี มือเปื้อนเลือด หมกมุ่นในการประหัตประหาร ไม่เอ็นดูใน เหล่าสัตว์มีชีวิต

ดูก่อน มานพ บุคคลบางคนในโลกนี้ จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นผู้มีปกติเบียดเบียนสัตว์ ด้วยฝ่ามือ หรือก้อนดิน หรือท่อนไม้ หรือศาสตรา หากเขาตายไป จะเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมนั้นอันเขาให้พรั่งพร้อมสมาทานไว้อย่างนี้ หากตายไปไม่เข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์ ได้เกิด ณ ที่ใด ๆ ในภายหลังจะเป็นคนมีโรคมาก

ดูก่อน มานพ หนทางดำเนินไปสู่ความเป็นคนมีโรคมากนี้ คือ เป็นผู้มีปกติเบียดเบียนสัตว์ ด้วยฝ่ามือ หรือก้อนดิน หรือท่อนไม้ หรือศาสตรา” (ภิกษุอ่านจบ)

[หลวงพ่อเกษม กล่าวบรรยายเสริมขึ้น]

“นี่คือ กระแสการเบียดเบียน พาให้เกิดโรคภัย ไข้เจ็บขึ้นมาในปัจจุบันในการเป็นมนุษย์* บรรดาท่านทั้งหลายเมื่อได้ฟังข้าพูด ควรพิจารณาให้ดีว่า **“สัตว์ที่เราเคยฆ่า อานุภาพของความเคียดแค้นอันนั้น ไม่สิ้นสูญไปไหนง่าย ๆ”** เขาจะติดตามเล่นงานพวกเรายาวนานมาก เป็นแสนแสนล้านกัป[*1]ก็ยังตาม เป็นอสงไขย[*2] ๆ ก็ยังตาม ไม่ใช่เล่นในการติดตามที่จะล้างแค้น แต่ไม่ใช่ตามทุกเวลา แต่มันตั้งจ้องจองเอาไว้

**ติดตามอ่านเรื่องพลังบุญ “ตอนใช้บุญรักษาโรค”*

กัป[*1] หมายถึง ระยะกาลที่นานมาก อุปมาพอให้เข้าใจคือ มีก้อนศิลากว้างยาวสูงด้านละ ๑ โยชน์ (๑๖ ก.ม.) ทุก ๆ ร้อยปี มีเทวดานำผ้าเนื้อละเอียดอย่างดีมาปัดด้านบนเพื่อเล่นรื่นเริงครั้งหนึ่ง จนก้อนศิลานั้นสึกหมดไปสิ้นไป กัปหนึ่งยาวนานกว่านั้น

อสงไขย[*2] หมายถึง มากจนนับไม่ถ้วน (แสนกัปก็ยังไม่ใช่หนึ่งอสงไขย)

แล้วว่า เจอคราวไหนจะเล่นงานคราวนั้น แต่ในคราวนี้ส่วนมากผู้ที่เราเคยเบียดเบียนมันไว้ยังอยู่ในภูมิเล็กภูมิน้อย ที่ได้มาเบียดเบียนพวกเรา ส่วนมากที่มันเป็นมากอยู่ในเวลานี้ **มันแปลงสภาพตัวของมันเล็กมาก..! เกิดในจุลินทรีย์ แบคทีเรีย ไวรัส และสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่สามารถชอนไชเข้าไปในร่างกายของมนุษย์ได้** พยาธิตัวจี๊ด ตัวกลม เส้นด้าย ปากขอ แส้ม้า ไส้เดือน เข็มหมุด ที่ทะลักเข้าไปอยู่ในร่างกายมนุษย์ แม้พยาธิตัวตืด ตัวกลม ทั้งหลายก็ตาม

แล้วเหล่าพยาธิเหล่านี้ มันเป็นอันตรายแก่มวลหมู่มนุษย์มาก จุลินทรีย์ก็อันตรายบางพวก เมื่อมันร้ายกาจขึ้นมาก็ได้ชื่อว่า **“ไวรัส”** เพราะเป็นจุลินทรีย์กินเนื้อเยื่อ ถ้าจุลินทรีย์นั้น สัตว์เล็กน้อยผู้นั้น กลุ่มนั้น มันกินเนื้อเยื่อที่ตายก็เป็นพระคุณกับเรา **จึงควรอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลทั้งหลายที่เราได้ทำ ให้แก่สัตว์ที่เราเคยฆ่า ซึ่งตามมาเกิดในเราแล้วนั้นคือการแก้ไข คือการทำจากหนักให้เป็นเบา จากเบาให้เป็นเบา ๆ จากเบา ๆ ให้เป็นสบาย จากสบายก็จะสะบ๊าย...สบายขึ้น..! ได้**

ฉะนั้น... ควรทำบุญ ส่งบุญให้แก่พวกเคียดแค้นพวกเรา คือพวกที่เราเคยเบียดเบียนเขาไว้จนเจ็บปวด ถ้าหากเป็นสัตว์เดรัจฉานเล็กน้อย มันฆ่าเราตายไม่ได้ มันก็จะทำให้เราเจ็บปวดเป็นบางที่บางครั้งบางคราว ถ้าหากมันได้ตายเพราะฝีมือเรา..! มันจะแค้นไม่ยอมหยุด ผลอันนี้จะสืบเนื่องยาวนาน เจอเราที่ไหนมันจะฟัดกับเราที่ตรงนั้น

ฉะนั้น เราเดินไปที่ตรงไหนก็ตาม นายเวรจับจ้องคอยเล่นงานเราอยู่ทุกสถานที่ เผลอไม่ได้ บางทีมันสถิตที่รังต่อรังแตน เกิดเป็นต่อเป็นแตน กลุ่มยังไม่เกิดก็สถิตที่ต่อที่แตนนั้นแล้วมันก็จะพาต่อพาแตนนั้น กัด ต่อย พวกเรา ถ้าสถิตตามงูจงอาง ตามตะเข็บตะขาบ ตามพังพอน ตามหมา ตามวัว ตามควาย มันก็จะพาควายเป็นบ้าไล่ขวิดเรา พาหมากัดเรา พาจงอางกัดเรา พาตะเข็บตะขาบนั้นกัดเรา พาแมงป่อง ต่อ แตนนั้นต่อยเรา **นี่คือ.. สัญญาณลึกลับที่เกี่ยวข้องกับมวลหมู่มนุษย์ แม้ในตำรับตำรา พระองค์ไม่ได้กล่าวเอาไว้ชัดเจนก็ตาม แต่สัญญาณความเคียดแค้นที่ตามมา เป็นเช่นนี้จริงๆ....! ! !**

ฉะนั้น จึงควรที่จะแก้ไขให้มากทีเดียว หากใครเกิดสัญญาณเจ็บปวดขึ้นมาภายใน นิดหน่อยก็ตาม รีบทำบุญแล้วอุทิศให้แก่พวกปีศาจที่เดินทางมาถึงและพวกที่เกิดเป็นจุลินทรีย์ แบคทีเรีย ไวรัส พยาธิตัวตืด ตัวกลม เส้นด้าย ปากขอ แส้ม้า ที่อยู่ในร่างกายของพวกเราเหล่ามนุษย์... **เมื่อเขาได้รับส่วนกุศลในกลุ่มที่ตายอยู่ ในกลุ่มที่เป็นปีศาจพยาธิเหล่านั้นอยู่ คือ เป็นปีศาจพยาธิ ยังไม่ได้เกิดเป็นจุลินทรีย์ แบคทีเรีย ไวรัส เขาเหล่านั้นก็จะแปรสภาพ เปลี่ยนแปลงเป็นเทพบุตร เทพธิดา เป็นภูต เป็นผี เป็นปีศาจออกสู่สภาพร่างกายที่เป็นทิพย์ของเขาภายนอก โดยไม่อยู่ในร่างกายมนุษย์ นี่คือสัญญาณอันเป็นที่เที่ยงแท้แน่นอน และจริงจัง**

ข้าเคยเห็นจุลินทรีย์ แบคทีเรีย ไวรัส แปลงสภาพเป็นตัวมนุษย์ให้ข้าได้เจอ

ฉะนั้น ข้าจึงกล้ายืนยันตามตำราที่พระองค์กล่าวว่า *"เบียดเบียนสัตว์เกิดเป็นมนุษย์จะมีโรคมาก เบียดเบียนสัตว์เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานจะมีโรคมาก หากฆ่าสัตว์มาก ๆ ทำร้ายชีวิตผู้อื่นให้ตกล่วงมาก เกิดมาจะมีทั้งโรคมากและอายุสั้น ตายก่อนเหตุการณ์ที่สมควร"* **เช่นนี้ข้าขอยืนยันว่า...! คำพูดประเด็นนั้นขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังเป็นจริง ยังแน่นอน ยังเด็ดขาด ยังเป็นสวากขาโต... ตลอดเวลา**

วันนี้... ปวงข้าบรรดาภิกษุในวัดสามแยกนี้ มีด้วยกันอยู่ทั้งหมด ๙ รูป ในเวลานี้ พวกข้าได้รับความอึดอัดจากสัญญาณที่มีสะท้อนคืนมา จากครูอาจารย์บ้าง จากบรรดาเหล่าญาติโยมบ้าง จากผู้ได้มาศึกษาที่นี่แล้วออกไปบ้าง เมื่อออกไปแล้วบางราย เข้าไปถามครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า **"ไม่ควรยุ่งกับสัตว์ในโลกทิพย์ เพราะคนละภพละภูมิ"** แต่ครูบาอาจารย์คนนั้น องค์นั้นก็ได้พูดว่า ***"ยถาวาริวะหา ซึ่งบอกให้เขาส่งบุญไปแก่โลกทิพย์"***

ในขณะที่ตนเองพูดว่า อย่าเกี่ยว?.. มันคนละภพละภูมิ อันนี้ไม่ขอออกนาม และโคตรของท่าน แต่ขอแจ้งว่า มีท่านผู้พูดเช่นนี้จริงๆ..! และท่านผู้นั้นไม่ทราบเรื่องลึกลับ จะอยู่ยง

ทรงอยู่ในศาสนาพุทธได้เช่นไร..? หรือจะถึงที่สุดแห่งการสิ้นวัฏฏจักรได้เช่นใด..? เพราะท่านกล่าวขัดธรรม กล่าวไม่ต้องยุ่งกับโลกทิพย์ แต่ *ยถาวาริวะหา แล้ว รักขันตุสัพพะเทวะตา สัพเพเทวานุโมทันตุ สวดทำไม?..! ท่านผู้ บอกว่าไม่เกี่ยวกับโลกทิพย์*

ข้าจึงขอวิงวอน... แก่พวกท่านทั้งหลายว่า อันตัวข้าผู้น้อยก็จริงอยู่ เกิดทีหลังพวกท่านผู้หลักผู้ใหญ่ก็มากมาย เกิดก่อนผู้น้อยกว่าข้าก็มากมาย แต่ข้าได้รับทราบสัญญาณเช่นนี้มาแล้วหลายปี... เมื่อข้าทราบเช่นนี้ ข้าก็แจ้งต่อชาวบ้านให้ได้รับทราบกัน เมื่อชาวบ้านอันใกล้นี้ได้รับทราบ ความเจริญเกิดขึ้นในจิตใจของเขา และการเป็นอยู่ของเขาก็ง่ายขึ้น เมื่อเขาง่ายเขาก็แจ้งแก่ญาติเขาให้มาศึกษาที่นี่ ตัวข้า... เลยเป็นผู้มีภาระอย่างมากมาย เมื่อได้เทศน์อบรมท่านผู้ใด ชี้แจงต่อท่านใดไปแล้ว โยมกลุ่มใด.. ภิกษุกลุ่มใดก็ตาม.. **ข้าต้องการให้ท่านเหล่านั้น พยายามตรวจสอบในหลักธรรมคัมภีร์ และวินัยที่พระองค์กล่าวไว้ว่า ธรรมเป็นสวากขาโต วินัยเป็นสวากขาโต ทุกอย่างที่พระองค์กล่าวมีตามนั้นจริง ๆ ที่กล่าวว่ามี และที่กล่าวว่าไม่มี ก็ไม่มีตามนั้นจริง ๆ มันเป็นเช่นนั้นตลอดมา และจะเป็นตลอดไป เช่นดังที่ข้ากล่าววันนี้ ขอยืนยัน..!**

ฉะนั้น บัดนี้..! ข้าขอถึงอำนาจพระพุทธเจ้า ข้าขอถึงอำนาจพระธรรม ข้าขอถึงอำนาจพระสงฆ์ อันที่ข้าทำการ

จาระไนแจกแจงพระไตรปิฎกฯ ออกสู่สังคมในเวลานี้ ขอจงเป็นบุญแก่ท้าวสักกะเทวราชและบรรดาญาติของพระองค์ และเป็นบุญแก่ท้าวจตุโลกบาลและบรรดาพสกนิกรของพระองค์ ขอจงเป็นบุญแก่ท้าวที่สถิตนภาอากาศและพสกนิกรของพระองค์ ขอเป็นบุญแก่ท้าวพระยาผู้สถิตเมฆและพสกนิกรของพระองค์ ขอเป็นบุญแก่ทวยเทพเทวดาที่อยู่ในนภาอากาศซึ่งรับทราบข้าให้บุญในเวลานี้ บุญนี้จงถึงแก่เทพยดา และยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ ปีศาจ ที่ดูแลข้า ที่รักษาข้า และบรรดาภิกษุผู้อยู่ในวัดที่ข้าอยู่นี้ และเหล่ามวลหมู่ผู้เดินทางมาจากวัดอื่น ๆ และดูแลรักษาภิกษุอื่นอยู่ก็ตาม จงได้รับส่วนบุญอธิษฐานเอาบุญจากข้า กลับสู่วิมานแห่งตนได้ เหล่าภูต เหล่าผี เหล่าปีศาจ เหล่าเปรตที่เป็นญาติของข้า ที่เดินทางมาถึงเวลานี้ จงอธิษฐานเอาบุญแห่งข้า และเอาบุญแห่งภิกษุในเวลานี้ ปวงข้ากำลังอุทิศให้แก่พวกท่าน พวกท่านจงได้รับส่วนบุญ ข้าขออำนาจแห่งพระพุทธเจ้า ข้าขออำนาจแห่งพระธรรม ข้าขออำนาจแห่งพระสงฆ์ ขอสัตว์ทั้งปวงที่ข้ากล่าวมา จงสำเร็จสุขประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตนยาวนาน เทอญ...

ขอท่านทั้งหลายจงกลับสู่นิเวศน์สถานแห่งตน กลับสู่สถานที่อยู่แห่งตน คอยปกปักรักษามนุษย์มวลหมู่ผู้ที่ท่านดูแลอยู่ และคอยให้ความรู้แก่กันและกันตามชั้นตามภูมิ ทุกภพทุกภูมิ ติดต่อกันให้ได้โดยด่วนด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ดังที่ข้าปรารถนานี้ เทอญ".

ในการจัดพิมพ์หนังสือ "ขอถามชาวพุทธ" ครั้งที่ ๒ นี้ ได้เพิ่มเติมเรื่องอ้างอิง จากพระไตรปิฎกฯ อีก ๓ เรื่อง ดังต่อไปนี้

เรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ข้อความเบื้องต้น

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภเศรษฐีชื่อ อนาถบิณฑิกะ ตรัสพระธรรมเทศนานี้ว่า **"ปาโปปิ ปสฺสตี ภทฺรํ"** เป็นต้น.

ท่านเศรษฐีบำรุงภิกษุสามเณรเป็นนิตย์

เนื้อความโดยละเอียดว่า อนาถบิณฑิกเศรษฐี จ่ายทรัพย์ตั้ง ๕๔ โกฏิ* ในพระพุทธศาสนาเฉพาะวิหารเท่านั้น, เมื่อพระศาสดาประทับอยู่ในพระเชตวัน, ไปสู่ที่บำรุงใหญ่ ๓ ครั้งทุกวัน, ก็เมื่อจะไป คิดว่า "สามเณรก็ดี ภิกษุหนุ่มก็ดี พึงแลดูแม้มือของเรา ด้วยการนึกว่า 'เศรษฐีนั้นถืออะไรมาบ้าง' ดังนี้ไม่เคยเป็นผู้ชื่อว่ามีมือเปล่าไปเลย, เมื่อไปเวลาเช้าให้คนถือข้าวต้มไป บริโภคอาหารเช้าแล้วให้คนถือเภสัชทั้งหลาย มีเนยใสเนยข้นเป็นต้นไป, ในเวลาเย็น ให้ถือวัตถุต่าง ๆ มี

โกฏิ* = ๑๐ ล้าน

ระเบียบดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้และผ้าเป็นต้น ไปสู่วิหาร, ถวายทาน รักษาศีล อย่างนี้ทุก ๆ วันตลอดกาลเป็นนิตย์ทีเดียว.

การหมดสิ้นแห่งทรัพย์ของท่านเศรษฐี

ในกาลต่อมา เศรษฐี ย่อมถึงความสิ้นไปแห่งทรัพย์, ทั้งพวกพาณิชก็กู้หนี้เป็นทรัพย์ ๑๘ โกฏิจากมือเศรษฐีนั้น. เงิน ๑๘ โกฏิแม้เป็นสมบัติแห่งตระกูลของเศรษฐี ที่ฝังตั้งไว้ใกล้ฝั่งแม่น้ำ เมื่อฝั่งพังลงเพราะน้ำ (เซาะ) ก็จมลงยังมหาสมุทร. ทรัพย์ของเศรษฐีนั้นได้ถึงความหมดสิ้นไปโดยลำดับ ด้วยประการอย่างนี้.

เศรษฐีถวายทานตามมีตามได้

เศรษฐีแม้เป็นผู้อย่างนั้นแล้ว ก็ยังถวายทานแก่สงฆ์เรื่อยไป, แต่ไม่อาจถวายทำให้ประณีตได้. ในวันหนึ่ง เศรษฐีเมื่อพระศาสดารับสั่งว่า "คฤหบดี ก็ทานในตระกูล ท่านยังให้อยู่หรือ ?" กราบทูลว่า "พระเจ้าข้าทานในตระกูล ข้าพระองค์ยังให้อยู่, ก็แลทานนั้น (ใช้) ข้าวปลายมีน้ำส้มพะอูมเป็นที่ ๒."

เมื่อมีจิตผ่องใสทานที่ถวายไม่เป็นของเลว

ทีนั้น พระศาสดา ตรัสกะเศรษฐีว่า "คฤหบดี ท่านอย่าคิดว่า 'เราถวายทานเศร้าหมอง,' ด้วยว่าเมื่อจิตประณีตแล้ว, ทานที่บุคคลถวายแด่พระอรหันต์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ชื่อว่าเศร้าหมองย่อมไม่มี, คฤหบดี อีก

ประการหนึ่ง ท่านได้ถวายทานแด่พระอริยบุคคลทั้ง ๘ แล้ว; ส่วนเราในกาลเป็นเวลามพราหมณ์นั้น กระทำชาวชมพูทวีปทั้งสิ้น ให้พักไถนา ยังมหาทานให้เป็นไปอยู่ ไม่ได้บุคคลผู้ควรรับของทำบุญ แม้ผู้ถึงซึ่งไตรสรณะ, ชื่อว่าบุคคลผู้ควรรับของทำบุญทั้งหลาย ยากที่บุคคลจะได้ด้วยประการฉะนี้, เพราะเหตุนั้น ท่านอย่าคิดเลยว่า 'ทานของเราเศร้าหมอง' ดังนี้แล้ว ได้ตรัสเวลามสูตร[๑]แก่เศรษฐีนั้น .

เทวดาเตือนเศรษฐีให้เลิกการบริจาค

ครั้งนั้น เทวดาซึ่งสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูของเศรษฐี เมื่อพระศาสดาและสาวกทั้งหลายเข้าไปสู่เรือน, ไม่อาจจะดำรงอยู่ได้เพราะเดชแห่งพระศาสดาและพระสาวกเหล่านั้น คิดว่า "พระศาสดาและพระสาวกเหล่านี้จะไม่เข้าสู่เรือนนี้ได้ด้วยประการใด, เราจะยุยงคฤหบดีด้วยประการนั้น" แม้ใคร่จะพูดกะเศรษฐีนั้น ก็ไม่ได้อาจเพื่อจะกล่าวอะไร ๆ ในกาลที่เศรษฐีเป็นอิสระ คิดว่า "ก็บัดนี้เศรษฐีนี้เป็นผู้ยากจนแล้ว, คงจักเชื่อฟังคำของเรา" ในเวลาราตรี เข้าไปสู่ห้องอันเป็นสิริของเศรษฐี ได้ยืนอยู่ในอากาศ.

ขณะนั้น เศรษฐีเห็นเทวดานั้นแล้วถามว่า "นั่นใคร ?"

เทวดา. มหาเศรษฐี ข้าพเจ้าเป็นเทวดาสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ของท่าน มาเพื่อต้องการเตือนท่าน.

เศรษฐี. เทวดา ถ้าเช่นนั้น เชิญท่านพูดเถิด.

๑ อ่านเรื่อง "เวลามสูตร" ได้ที่หน้า ๗๗๕ เล่ม ๓๗ จากพระไตรปิฎกไทย ชุด ๙๑ เล่ม ของมหามกุฏราชวิทยาลัย

เทวดา. มหาเศรษฐี ท่านไม่เหลียวแลถึงกาลภายหลังเลย จ่ายทรัพย์เป็นอันมากในศาสนาของพระสมณโคดม, บัดนี้ท่านแม้เป็นผู้ยากจนแล้ว ก็ยังไม่ละการจ่ายทรัพย์อีก, เมื่อท่านประพฤติอย่างนี้ จักไม่ได้แม้วัตถุสักว่าอาหารและเครื่องนุ่มห่ม โดย ๒-๓ วันแน่แท้; ท่านจะต้องการอะไรด้วยพระสมณโคดม, ท่านจงเลิกจากการบริจาคเกิน (กำลัง) เสียแล้วประกอบการงานทั้งหลาย รวบรวมสมบัติไว้เถิด.

เศรษฐี. นี้เป็นโอวาทที่ท่านให้แก่ข้าพเจ้าหรือ ?

เทวดา. จ้ะ มหาเศรษฐี.

เศรษฐี. ไปเถิดท่าน, ข้าพเจ้า อันบุคคลผู้เช่นท่านแม้ตั้งร้อยตั้งพัน ตั้งแสนคน ก็ไม่อาจให้หวั่นไหวได้, ท่านกล่าวคำไม่สมควร จะต้องการอะไรด้วยท่านผู้อยู่ในเรือนของข้าพเจ้า, ท่านจงออกไปจากเรือนของข้าพเจ้าเร็ว ๆ.

เทวดาถูกเศรษฐีขับไล่ไม่มีที่อาศัย

เทวดานั้น ฟังคำของเศรษฐีผู้เป็นโสดาบันอริยสาวกแล้วไม่อาจดำรงอยู่ได้ จึงพาลูก ๆ ทั้งหลายออกไป, ก็แล ครั้นออกไปแล้วไม่ได้ที่อยู่ในที่อื่น จึงคิดว่า "เราจักให้ท่านเศรษฐีอดโทษแล้วอยู่ในที่เดิมนั้น" เข้าไปหาเทพบุตรผู้รักษาพระนครแจ้งความผิดที่ตนทำแล้ว กล่าวว่า "เชิญมาเถิดท่าน, ขอท่านจงนำข้าพเจ้าไปยังที่อยู่ของท่านเศรษฐี ให้ท่านเศรษฐีอดโทษแล้วให้ที่อยู่ (แก่ข้าพเจ้า)."

เทพบุตรห้ามเทวดานั้นว่า "ท่านกล่าวคำไม่สมควร, ข้าพเจ้าไม่อาจไปยังที่อยู่ของเศรษฐีนั้นได้."

เทวดานั้นจึงไปสู่ที่อยู่ของท้าวมหาราชทั้ง ๔ ก็ถูกท่านเหล่านั้นห้ามไว้ จึงเข้าไปเฝ้าท้าวสักกเทวราช กราบทูลเรื่องนั้น (ให้ทรงทราบ) แล้ว ทูลวิงวอนอย่างน่าสงสารว่า "ข้าแต่เทพเจ้า ข้าพระองค์ไม่ได้ที่อยู่ต้องจูงพวกลูก ๆ เที่ยวระหกระเหิน หาที่พึ่งมิได้, ขอได้โปรดให้เศรษฐีให้ที่อยู่แก่ข้าพระองค์เถิด."

ท้าวสักกะทรงแนะนำอุบายให้เทวดา

คราวนั้น ท้าวสักกะ ตรัสกะเทวดานั้นว่า "ถึงเราก็จักไม่อาจกล่าวกะเศรษฐีเพราะเหตุแห่งท่านได้ (เช่นเดียวกัน), แต่จักบอกอุบายให้แก่ท่านสักอย่างหนึ่ง."

เทวดา, ดีละ เทพเจ้า ขอพระองค์ทรงพระกรุณาตรัสบอกเถิด.

ท้าวสักกะ. ไปเถิดท่าน, จงแปลงเพศเป็นเสมียนของเศรษฐี ให้ใครนำหนังสือ (สัญญากู้เงิน) จากมือเศรษฐีมาแล้ว (นำไป) ให้เขาชำระทรัพย์ ๑๘ โกฏิ ที่พวกค้าขายถือเอาไปด้วยอานุภาพของตนแล้ว บรรจุไว้ให้เต็มในห้องเปล่า, ทรัพย์ ๑๘ โกฏิ ที่จมลงยังมหาสมุทรมีอยู่ก็ดี, ทรัพย์ ๑๘ โกฏิ ส่วนอื่น ซึ่งหาเจ้าของมิได้ มีอยู่ในที่โน้นก็ดี, จงรวบรวมทรัพย์ทั้งหมดนั้น บรรจุไว้ให้เต็มในห้องเปล่าของเศรษฐี ครั้นทำกรรมชื่อนี้ให้เป็นการลงโทษตัวเอง จึงขอขมาโทษเศรษฐี.

เศรษฐีกลับรวยอย่างเดิม

เทวดานั้น รับว่า "ดีละ เทพเจ้า" แล้วทำกรรมทุก ๆ อย่างตามนัยที่ท้าวสักกะตรัสบอกแล้วนั่นแล แล้วยังห้องอันเป็นสิริของท่านเศรษฐีให้สว่างไสว ดำรงอยู่ในอากาศ เมื่อท่านเศรษฐีกล่าวว่า "นั่น ใคร" จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นเทวดาอันธพาล ซึ่งสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ของท่าน, คำใด อันข้าพเจ้ากล่าวแล้วในที่อยู่ของท่านด้วยความเป็นอันธพาล, ขอท่านจงอดโทษคำนั้นแก่ข้าพเจ้าเถิด, เพราะข้าพเจ้าได้ทำการลงโทษตัวเองด้วยการรวบรวมทรัพย์ ๕๔ โกฏิ มาบรรจุไว้เต็มห้องเปล่าตามบัญชาของท้าวสักกะ, ข้าพเจ้าเมื่อไม่ได้ที่อยู่ ย่อมลำบาก."

เศรษฐีอดโทษแก่เทวดา

อนาถบิณฑิกเศรษฐี คิดว่า "เทวดานี้ กล่าวว่า 'การลงโทษตัวเอง อันข้าพเจ้ากระทำแล้ว' ดังนี้, และรู้สึกโทษ (ความผิด) ของตน, เราจักแสดงเทวดานั้นแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า." ท่านเศรษฐี นำเทวดานั้นไปสู่ที่อยู่ของพระศาสดา กราบทูลกรรมอันเทวดานั้นทำแล้วทั้งหมด.

เทวดาหมอบลงด้วยเศียรเกล้า แทบพระบาทยุคลแห่งพระศาสดากราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ไม่ทราบพระคุณทั้งหลายของพระองค์ ได้กล่าวคำใดอันชั่วช้า เพราะความเป็นอันธพาล, ขอพระองค์ทรงงดโทษคำนั้นแก่ข้าพระองค์" ให้พระศาสดาทรงอดโทษแล้วจึงให้ท่านมหาเศรษฐีอดโทษให้ (ในภายหลัง).

เมื่อกรรมให้ผล คนโง่จึงเห็นถูกต้อง

พระศาสดา เมื่อจะทรงโอวาทเศรษฐีและเทวดา ด้วยสามารถของผลแห่งกรรมมดีและชั่วนั่นแล จึงตรัสว่า "ดูก่อนคฤหบดี แม้บุคคลผู้ทำบาปในโลกนี้ ย่อมเห็นบาปว่าดีตลอดกาลที่บาปยังไม่เผล็ดผล, แต่เมื่อใดบาปของเขาเผล็ดผล, เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นบาปว่าชั่วแท้ ๆ; ฝ่ายบุคคลผู้ทำกรรมดีย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดกาลที่กรรมดียังไม่เผล็ดผล, แต่เมื่อใด กรรมดีของเขาเผล็ดผล, เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นกรรมดีว่าดีจริง ๆ" ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรมจึงได้ภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

๔. ปาโปปิ ปสฺสติ ภทฺรํ ยาว ปาปํ น ปจฺจติ
ยทา จ ปจฺจติ ปาปํ อถ (ปาโป) ปาปานิ ปสฺสติ.
ภโทฺรปิ ปสฺสติ ปาปํ ยาว ภทฺรํ น ปจฺจติ
ยทา จ ปจฺจติ ภทฺรํ อถ (ภโทฺร) ภทฺรานิ ปสฺสติ.

"แม้คนผู้ทำบาป ย่อมเห็นบาปว่าดี ตลอดกาล
ที่บาปยังไม่เผล็ดผล, แต่เมื่อใด บาปเผล็ดผล,
เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นบาปว่าชั่ว, ฝ่ายคนทำกรรมดี
ย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดกาลที่กรรมดียังไม่เผล็ดผล
แต่เมื่อใด กรรมดีเผล็ดผล เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นกรรมดีว่าดี"

ในการจัดพิมพ์หนังสือ "ขอถามชาวพุทธ" ครั้งที่ ๓ นี้ ได้แก้ไขชื่อเรื่องจากเดิม ชื่อ "อปัณณกชาดก" (เทวดาช่วยทำอาหาร) มาเป็นชื่อดังนี้เพื่อให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น

เทวดาช่วยนางสุชาดา ทำข้าวมธุปายาส

เหตุการณ์ในตอนนี้คือ พระโพธิสัตว์กำลังบำเพ็ญเพื่อหาความหลุดพ้นจากอาสวะกิเลสอยู่ ดังเรื่องราวต่อไปนี้

"ฝ่ายพระโพธิสัตว์ทรงพระดำริว่า จักกระทำทุกรกิริยา* ให้ถึงที่สุดจึงทรงยับยั้งอยู่ด้วยข้าวสารเพียงเมล็ดงาหนึ่งเป็นต้น ได้ทรงกระทำการตัดอาหารเสียโดยประการทั้งปวง, ฝ่ายเทวดาก็นำเอาโอชะใส่เข้าไปทางขุมขนทั้งหลาย ครั้นเมื่อพระโพธิสัตว์นั้น มีพระวรกายอันถึงความอ่อนเปลี้ยอย่างยิ่งเพราะความเป็นผู้ที่ไม่มีพระกระยาหารนั้น พระวรกายอันมีผิวพรรณดุจทองได้มีผิวพรรณดำไป พระมหาปุริสลักษณะ ๓๒ ประการ ก็ได้ถูกปกปิดไม่ปรากฏ ในกาลบางคราว เมื่อทรงเพ่งฌานอันไม่มีลมปราณ ถูกเวทนาใหญ่หลวงครอบงำ ทรงสลบล้มลงในที่สุดที่จงกรม. ลำดับนั้น เทวดาบางพวกกล่าวถึงพระโพธิสัตว์นั้นว่า พระสมณโคดมตายแล้วเทวดาบางพวกกล่าวว่า นี้เป็นธรรมเครื่องอยู่ของพระอรหันต์ทีเดียว บรรดาเทวดาเหล่านั้น เหล่าเทวดาผู้พูดว่า พระสมณโคดมได้ตายแล้ว

ทุกรกิริยา* หมายถึง ทรมานร่างกาย

นั้น พากันไปกราบทูลแก่พระเจ้าสุทโธทนะมหาราชว่า พระราชโอรสของพระองค์สวรรคตแล้ว, พระเจ้าสุทโธทนะมหาราชตรัสว่า บุตรของเรายังไม่เป็นพระพุทธเจ้าจะยังไม่ตาย. เทวดาเหล่านั้นกราบทูลว่า พระโอรสของพระองค์ไม่อาจเป็นพระพุทธเจ้า ทรงล้มลงที่พื้นสำหรับบำเพ็ญเพียรสวรรคตแล้ว. พระราชาทรงสดับคำนี้จึงตรัสห้ามว่า เราไม่เชื่อ ชื่อว่าบุตรของเรายังไม่บรรลุโพธิญาณแล้ว ตายเสียก่อน ย่อมไม่มี. ถามว่า ก็เพราะเหตุไร พระราชาจึงไม่ทรงเชื่อ? ตอบว่าเพราะพระองค์ได้ทรงเห็นปาฏิหารย์ทั้งหลาย ในวันที่ให้ไหว้พระกาฬเทวิลดาบส และที่ร่มไม้หว้า. พระโพธิสัตว์ทรงกลับได้สติลุกขึ้นได้อีก เมื่อพระมหาสัตว์ลุกขึ้นแล้ว เทวดาเหล่านั้นมากราบทูลแก่พระราชาว่า ข้าแต่มหาราช พระราชโอรสของพระองค์ไม่มีพระโรคแล้ว. พระราชาตรัสว่า เราย่อมรู้ว่าบุตรของเราไม่ตาย.

เมื่อพระมหาสัตว์ทรงบำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่ ๖ พรรษา กาลเวลาได้เป็นเหมือนขอดปมในอากาศ. พระมหาสัตว์นั้นทรงพระดำริว่า ชื่อว่าการทำทุกรกิริยานี้ ไม่ใช่ทาง (บรรลุ) จึงเสด็จเที่ยวไปบิณฑบาตในบ้านและหมู่บ้านทั้งหลาย เพื่อต้องการอาหารหยาบ แล้วนำอาหารมา ครั้งนั้นมหาปุริสลักษณะ ๓๒ ประการของพระโพธิสัตว์นั้นได้กลับเป็นปกติ พระกายได้มีผิวพรรณดุจทองคำ พระภิกษุปัญจวัคคีย์พากันคิดว่า พระมหาบุรุษนี้แม้กระทำทุกรกิริยาถึง ๖ ปี ก็ไม่สามารถแทงตลอดพระสัพพัญญุตญาณได้ บัดนี้เที่ยวบิณฑบาตไปในบ้านเป็นต้น นำอาหารหยาบมา จักสามารถได้อย่างไร พระมหาบุรุษนี้กลายเป็นผู้มักมากคลายความเพียร ชื่อการคาดคะเนถึง

คุณวิเศษจากสำนักของพระมหาบุรุษนี้แห่งพวกเรา ก็เหมือนคนผู้จะล้างศีรษะคิดคาดคะเนเอาหยาดน้ำค้างฉะนั้น พวกเราจะประโยชน์อะไรด้วยพระมหาบุรุษนี้ จึงพากันละพระมหาบุรุษ ถือเอาบาตรและจีวรของตน ๆ เดินทางไปประมาณ ๑๘ โยชน์* เข้าไปยังป่าอิสิปตนะ.

ก็สมัยนั้นแล เด็กหญิงชื่อว่า สุชาดา บังเกิดในเรือนของ**เสนากุฎุมพี** ในตำบล**อุรุเวลาเสนานิคม** พอโตแล้ว ได้กระทำความปรารถนาที่ต้นไทรแห่งหนึ่งว่า ถ้าเราได้ไปยังเรือนสกุลสามีที่มีชาติเสมอกัน และได้บุตรชายในครรภ์แรก เราจักทำการบวงสรวง โดยบริจาคทรัพย์แสนหนึ่งแก่ท่านทุกปี ๆ ความปรารถนาอันนั้นของนางก็สำเร็จแล้ว. เมื่อพระมหาสัตว์นั้นกระทำทุกรกิริยา. เมื่อครบปีที่ ๖ บริบูรณ์ นางสุชาดานั้นประสงค์จะบวงสรวงในวันเพ็ญเดือน ๖. และก่อนหน้านั้นแหละ ได้ปล่อยโคนม ๑,๐๐๐ ตัว ให้ท่องเที่ยวอยู่ในป่าชะเอม ให้โคนม ๕๐๐ ตัว ดื่มน้ำนมของโคนม ๑,๐๐๐ ตัวนั้น แล้วให้โคนม ๒๕๐ ตัวดื่มน้ำนมของโคนม ๕๐๐ ตัวนั้น นางปรารถนาน้ำนมข้นและมีโอชะจึงได้กระทำการหมุนเวียนให้โคดื่มน้ำนมตราบเท่า ๘ ตัว ดื่มน้ำนมของแม่โคนม ๑๖ ตัวนั้น อย่างนี้ด้วยประการฉะนี้. เช้าตรู่วันเพ็ญเดือน ๖ นางสุชาดานั้นลุกขึ้นในเวลาใกล้รุ่งแห่งราตรี ให้รีดนมโคนม ๘ ตัวนั้น. ลูกโคทั้งหลายยังไม่ได้ไปถึงเต้านมเหล่านั้น แต่พอนำภาชนะใหม่เข้าไปใกล้เต้านมเท่านั้น ธารน้ำนมก็ไหลออกตามธรรมดาของตน นางสุชาดาได้เห็นความอัศจรรย์นั้น จึงตักน้ำนมด้วยมือของตนเองใส่ลงในภาชนะใหม่แล้วก่อไฟด้วยมือของตนเอง เริ่ม

๑ โยชน์* = ๑๖ กิโลเมตร

จะหุง เมื่อกำลังหุงข้าวปายาสนั้นนั่นแหละ ฟองใหญ่ ๆ ตั้งขึ้นไหลวนไปทางขวา แม้หยาดสักหยดหนึ่งก็ไม่หกออกภายนอก ควันไฟแม้มีประมาณน้อยก็ไม่ตั้งขึ้นจากเตา สมัยนั้น ท้าวจตุโลกบาลมาถือการอารักขาที่เตา. ท้าวมหาพรหมกั้นฉัตร ท้าวสักกะนำดุ้นฟืนมาใส่ไฟให้ลุกโพลงอยู่. จริงอยู่ เทวดาทั้งหลายรวบรวมโอชะอันเข้าไปสำเร็จแก่เทวดา และมนุษย์ทั้งหลายในทวีปทั้ง ๔ อันมีทวีปน้อยสองพันเป็นบริวาร ใส่เข้าไปในข้าวปายาสนั้นด้วยเทวานุภาพของตน ๆ เหมือนบุคคลคั้นรวงผึ้งอันติดอยู่ที่ท่อนไม้ แล้วถือเอาแต่น้ำหวานฉะนั้น.

จริงอยู่ในเวลาอื่น ๆ เทวดาทั้งหลายใส่โอชะในคำข้าว ก็แต่ว่าในวันตรัสรู้และวันปรินิพพาน ใส่โอชะในหม้อเลยทีเดียว

นางสุชาดาได้เห็นความอัศจรรย์มิใช่น้อย ซึ่งปรากฏแก่ตนในที่นั้นโดยวันเดียวเท่านั้น จึงเรียก**นางปุณณาทาสี**มาพูดว่า แน่ะแม่ปุณณา วันนี้เทวดาของเราทั้งหลายน่าเลื่อมใสยิ่งนัก ในกาลมีประมาณเท่านี้ เราไม่เคยเห็นความอัศจรรย์เห็นปานนี้ เธอจงรีบไปดูแลเทวสถานโดยเร็ว. นางปุณณาทาสีนั้น รับคำของนางสุชาดานั้นแล้ว ได้รีบด่วนไปยังโคนต้นไม้. ฝ่ายพระโพธิสัตว์ได้ทรงเห็นมหาสุบิน ๕ ประการ ในตอนกลางคืนนั้น ทรงใคร่ครวญอยู่ จึงทรงกระทำสันนิษฐานว่า วันนี้ เราจักได้เป็นพระพุทธเจ้าโดยไม่ต้องสงสัย พอราตรีนั้นล่วงไป ทรงกระทำการปฏิบัติพระสรีระ คอยเวลาไปบิณฑบาตอยู่ พอเช้าตรู่ จึงเสด็จประทับนั่งที่โคนไม้นั้น ทรงกระทำโคนไม้ทั้งสิ้นให้สว่างไสวด้วยรัศมีของพระองค์.” ดังนี้

เทวดา
ช่วยให้เด็กขายของได้หมด

เด็กชฎิละถูกมารดาเอาลอยน้ำ

บัดนี้ พึงทราบการอุบัติของพระเถระชื่อชฎิละ:-

เนื้อความโดยละเอียดว่า ในกรุงพาราณสี ได้มีธิดาของเศรษฐีคนหนึ่งเป็นผู้มีรูปสวย. มารดาบิดาให้หญิงคนใช้ไว้คนหนึ่ง เพื่อต้องการรักษานางในเวลานางมีอายุรุ่นราว ๑๕-๑๖ ปี ให้อยู่ในห้องอันมีสิริบนพื้นชั้นบนแห่งปราสาท ๗ ชั้น.

วันหนึ่ง วิทยาธรตนหนึ่งกำลังเหาะไปทางอากาศ เห็นนางกำลังเปิดหน้าต่าง แลดูภายนอกอยู่ เกิดความสิเน่หา จึงเข้าไปทางหน้าต่างแล้วได้ทำความเชยชิดกับนาง. นางอาศัยการอยู่ร่วม (หลับนอน) กับวิทยาธรนั้น ตั้งครรภ์แล้ว ต่อกาลไม่นานเลย.

ลำดับนั้น หญิงคนใช้นั้นเห็นเหตุนั้นแล้ว จึงกล่าวว่า “คุณนาย นี่อะไรกัน? อันนางบอกว่า “ข้อนั้นจงยกไว้, เจ้าอย่า

บอกแก่ใคร ๆ," จึงได้เป็นผู้นิ่งเสียเพราะกลัว. โดยกาลล่วงไป ๑๐ เดือน แม้นางคลอดบุตรแล้ว ให้หญิงคนใช้นำภาชนะใหม่มา ให้เด็กนั้นนอนในภาชนะนั้นแล้ว ปิดภาชนะนั้นเสีย วางพวงดอกไม้ไว้ข้างบน สั่งหญิงคนใช้ว่า "เจ้าจงเอาศีรษะเทินภาชนะนี้ไปลอยเสียในแม่น้ำคงคา, ถ้าถูกใคร ๆ ถามว่า 'นี่อะไร?' เจ้าพึงบอกว่า 'ของบวงสรวงของคุณนายของฉัน" หญิงคนใช้นั้นได้ทำอย่างนั้น.

หญิง ๒ คน เถียงกันเพราะเด็กชฎิละ

ก็หญิง ๒ คนกำลังอาบน้ำอยู่ในภายใต้แม่น้ำคงคา เห็นภาชนะนั้นถูกน้ำพัดมาอยู่, หญิงคนหนึ่งพูดว่า "ภาชนะนั้นเป็นของฉัน." คนหนึ่งพูดว่า "สิ่งที่มีอยู่ในภาชนะนั้น เป็นของฉัน," เมื่อภาชนะ (ลอยมา) ถึงแล้ว, จึงจับภาชนะนั้นวางไว้บนบก เปิดดูเห็นเด็ก, หญิงคนหนึ่งพูดว่า "เด็กเป็นของฉันทีเดียว เพราะฉันกล่าวว่า 'ภาชนะเป็นของฉัน." คนหนึ่งพูดว่า "เด็กเป็นของฉันเพราะฉันกล่าวว่า 'สิ่งที่มีอยู่ในภาชนะเป็นของฉันทีเดียว."

หญิงทั้งสองนั้นเถียงกัน ไปสู่ศาลวินิจฉัยแล้ว แจ้งเนื้อความนั้น เมื่อพวกอำมาตย์ไม่สามารถจะวินิจฉัยได้, จึงได้ไปสู่สำนักพระราชา.

พระราชาทรงสดับคำของหญิงทั้งสองนั้น จึงตรัสว่า "เจ้าจงเอาเด็ก, เจ้าจงเอาภาชนะ."

ก็หญิงผู้ที่ได้เด็ก ได้เป็นอุปัฏฐายิกาของพระมหากัจจายนเถระ, เพราะเหตุนั้น หญิงนั้นจึงเลี้ยงทารกนั้นไว้ด้วยคิดว่า "จักให้เด็กนี้บวชในสำนักของพระเถระ"

เหตุที่เด็กนั้นได้รับตั้งชื่อว่า ชฎิละ

ผมของเด็กนั้น ได้ปรากฏรุงรัง เพราะมลทินแห่งครรภ์อันเขาล้างออกไม่หมด ในวันที่เด็กนั้นเกิด. เพราะเหตุนั้นชนทั้งหลายจึงตั้งชื่อเขาว่า "ชฎิละ" นั้นแหละ

ในเวลาที่เขาเดินได้ พระเถระเข้าไปสู่เรือนนั้นเพื่อบิณฑบาต อุบาสิกานิมนต์พระเถระให้นั่งแล้ว ได้ถวายอาหาร.

พระเถระเห็นเด็ก จึงถามว่า "อุบาสิกา ท่านได้เด็กหรือ ?"

อุบาสิกาเรียนว่า "ได้ เจ้าค่ะ, ดิฉันเลี้ยงเด็กนี้ไว้ด้วยหวังว่า 'จักให้บวชในสำนักของท่าน.' ขอท่านจงให้เขาบวช" ดังนี้แล้ว ได้ถวายแล้ว.

พระมหากัจจายนะรับเด็กไปมอบให้อุปัฏฐาก

พระเถระรับว่า "ดีละ" แล้วพาเด็กนั้นไป ตรวจดูว่า "บุญกรรมที่จะเสวยสมบัติของคฤหัสถ์ของเด็กนี้ มีอยู่หรือหนอแล?" คิดว่า "สัตว์ผู้มีบุญมาก จักเสวยสมบัติใหญ่, เด็กนี้ยังเล็กนัก, แม้ญาณของเขาก็ยังไม่ถึงความแก่รอบ" จึงได้พาเด็กนั้นไปสู่เรือนของอุปัฏฐากคนหนึ่ง ในกรุงตักกสิลา, อุปัฏฐากนั้นไหว้พระเถระแล้วยืนอยู่, เห็นเด็กนั้นแล้วเรียนถามว่า "ท่านได้เด็กหรือขอรับ ?"

พระเถระตอบว่า "เออ อุบาสกเขาจักบวช, แต่ยังเป็นเด็กเล็กนัก, จงอยู่ในที่อยู่ของท่านเถิด."

อุบาสกนั้นรับว่า "ดีละ ขอรับ " แล้วตั้งเด็กไว้ในฐานะเพียงดังบุตรเลี้ยงดูแล้ว.

ก็สินค้าในเรือนของอุบาสกนั้นเป็นของที่สั่งสมไว้แล้วสิ้น ๑๒ ปี. เขาไปสู่ระหว่างแห่งบ้าน นำเอาสินค้าแม้ทั้งหมดไปสู่ตลาด ให้เด็กนั่งในตลาดแล้ว บอกราคาแห่งสินค้านั้น ๆ แล้วกล่าวว่า "เจ้าพึงถือเอาทรัพย์ชื่อมีประมาณเท่านี้ แล้วจึงให้สิ่งนี้และสิ่งนี้" ดังนี้แล้วหลีกไป.

เทพดาช่วยให้เด็กขายของได้หมด

ในวันนั้น เทพดาผู้รักษาพระนคร ทำให้ชนผู้มีความต้องการสินค้า โดยที่สุดแม้สักว่าพริกและผักชี ให้บ่ายหน้าไปสู่ตลาดของเด็กเท่านั้น. เด็กนั้นขายสินค้าที่สะสมไว้สิ้น ๑๒ ปี (หมด) โดยวันเดียวเท่านั้น. อุบาสกมาไม่เห็นอะไร ๆ ในตลาด จึงกล่าวว่า "พ่อ สินค้าทั้งหมด เจ้าให้ฉิบหายเสียแล้วหรือ."

เด็กตอบว่า "ฉันไม่ได้ให้สินค้าฉิบหาย, ฉันขายสินค้าทั้งหมดตามนัยที่ท่านบอกไว้แล้วนั่นแหละ, นี้เป็นค่าของสินค้าชื่อโน้น, นี้เป็นค่าของสินค้าชื่อโน้น." อุบาสกปลื้มใจ คิดว่า "บุรุษที่หาค่ามิได้สามารถเพื่อจะเป็นอยู่ในที่ใดที่หนึ่งได้" จึงให้ลูกสาวผู้เจริญวัยแล้วในเรือนของตนแก่เขา สั่งพวกบุรุษว่า "พวกเจ้าจงสร้างเรือนแก่เขา" เมื่อเรือนสำเร็จแล้ว จึงบอกว่า "พวกเจ้าจงไป, จงอยู่ในเรือนของตน." ดังนี้

ขออุทิศบุญ

คณะผู้จัดสร้างจัดพิมพ์ตำราเล่มนี้ทั้งหมดขอถึงซึ่งอำนาจพระพุทธเจ้า ขอถึงซึ่งอำนาจพระธรรม ขอถึงซึ่งอำนาจพระสงฆ์ อันที่คณะผู้จัดทำการจาระไนคัดลอกพระธรรมแจกแจงพระไตรปิฎกฯ ออกเป็นธรรมอักษรสู่สังคมในเวลานี้ขอจงเป็นบุญแก่ท้าวสักกะเทวราชและบรรดาญาติของพระองค์ และเป็นบุญแก่ท้าวจตุโลกบาลและบรรดาพสกนิกรของพระองค์ ขอจงเป็นบุญแก่ท้าวที่สถิตนภาอากาศและพสกนิกรของพระองค์ ขอเป็นบุญแก่ท้าวพระยาผู้สถิตเมฆและพสกนิกรของพระองค์ ขอเป็นบุญแก่ทวยเทพเทวดาที่อยู่ในนภาอากาศ ซึ่งรับทราบในการให้บุญในเวลานี้ บุญนี้จงถึงแก่เทพยดาและยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ ปีศาจและสัตว์ทั้งปวงที่ดูแลคณะผู้จัดทำ ที่รักษาข้าบรรดาคณะผู้จัดสร้างจัดพิมพ์ตำราเล่มนี้แจกเป็นธรรมทาน และเหล่ามวลหมู่ผู้เดินทางมาจากสถานที่อื่น ๆ และผู้ดูแลรักษาภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าอยู่ในเวลานี้ก็ตาม จงได้รับส่วนบุญ อธิษฐานเอาบุญจากการเผยแผ่ธรรมในครั้งนี้

เหล่าภูต เหล่าผี เหล่าปีศาจ เหล่าเปรตที่เป็นญาติของคณะผู้จัดทำที่เดินทางมาถึงเวลานี้ จงอธิษฐานเอาบุญแห่งคณะผู้จัดสร้างจัดพิมพ์ตำราเล่มนี้ในเวลานี้ ปวงข้าคณะผู้จัดทำกำลังอุทิศบุญให้แก่พวกท่าน พวกท่านจงได้รับส่วนบุญนี้ คณะผู้จัดทำขออำนาจแห่งพระพุทธเจ้า คณะผู้จัดทำขออำนาจแห่งพระธรรม คณะผู้จัดทำขออำนาจแห่งพระสงฆ์ ขอสัตว์ทั้งปวงที่กล่าวมานี้ จงสำเร็จสุขประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตนยาวนาน เทอญ...

ขอท่านทั้งหลายจงคอยปกปักรักษามนุษย์ผู้ที่ท่านดูแลอยู่ และคอยให้ความรู้แก่กันและกันตามชั้นตามภูมิ ทุกภพทุกภูมิ ติดต่อกันให้ได้โดยด่วน ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ขอความปรารถนานี้จงมีคณะผู้จัดทำเทอญ.

คณะผู้จัดทำ

ย้ำ...เรื่องราวที่อ่านมีอยู่ในพระไตรปิฎก ชุดของมหามกุฏราชวิทยาลัย พิมพ์เนื่องในวโรกาส ครบ ๒๐๐ ปี แห่งพระราชวงศ์จักรี กรุงรัตนโกสินทร์ พุทธศักราช ๒๕๒๕ ดังต่อไปนี้

๑.ติโรกุฑฑสูตร (เล่มที่ ๓๙ หน้า ๒๗๖) **๒.มหาเปสการเปติวัตถุ** (เล่มที่ ๔๙ หน้า ๘๔) **๓.ขัลลาติยเปติวัตถุ** (เล่มที่ ๔๙ หน้า ๙๒) **๔.สังสารโมจกเปติวัตถุ** (เล่มที่ ๔๙ หน้า ๑๓๒) **๕.สาริปุตตเถรมาตุเปติวัตถุ** (เล่มที่ ๔๙ หน้า ๑๕๕) **๖.สานุวาสีเถรเปตวัตถุ** (เล่มที่ ๔๙ หน้า ๓๖๕) **๗.นันทกเปตวัตถุ** (เล่มที่ ๔๙ หน้า ๕๐๘) **๘.ปาฎลิคามิยสูตร** (เล่มที่ ๗ หน้า ๑๑๖) **๙.มงคลสูตร** (เล่มที่ ๓๙ หน้า ๑๖๕) **๑๐.ท้าวสักกะเทวราชทรงขอส่วนบุญ** (เล่มที่ ๔๓ หน้า ๓๒๘) **๑๑.กัสสปะสูตร** (เล่มที่ ๔๔ หน้า ๓๓๖) **๑๒.มาตาสูตร** (เล่มที่ ๓๗ หน้า ๑๔๖) **๑๓.นายนันทิยทำบุญแล้ววิมานในสวรรค์ปรากฏทันที** (เล่มที่ ๔๒ หน้า ๔๒๐) **๑๔.มัจฉทานชาดก** (เล่มที่ ๕๘ หน้า ๓๐๔) **๑๕.ภัททิตถิกาวิมาน** (เล่มที่ ๔๘ หน้า ๑๘๘) **๑๖.ชาลิยสูตร** (เล่มที่ ๑๒ หน้า ๑๑๖) **๑๗.วิเวกสูตร** (เล่มที่ ๒๕ หน้า ๓๕๓) **๑๘.อุปัฏฐานสูตร** (เล่มที่ ๒๕ หน้า ๓๕๕) **๑๙.อานันทสูตร** (เล่มที่ ๒๕ หน้า ๓๖๓) **๒๐.อาทิยสูตร** (เล่มที่ ๓๖ หน้า ๙๔) **๒๑.จูฬกัมมวิภังคสูตร** (เล่มที่ ๒๓ หน้า ๒๕๑) **๒๒.อนาถบิณฑิกเศรษฐี** (เล่มที่ ๔๒ หน้า ๑๖-๒๑) **๒๓.อปัณณกชาดก** (เล่มที่ ๕๕ หน้า ๑๑๐-๑๑๓) **๒๔.เรื่องพระโชติกะเถระ** (เล่ม ๔๓ หน้า ๕๓๘-๕๔๑)

สำหรับหน้าที่บอกไว้นี้บางสูตรอาจจะไม่ตรงกับหัวข้อเรื่อง เพราะได้คัดมายืนยันเพียงบางตอน ฉะนั้น หากผู้ใดต้องการดู อ่านแบบเต็มสูตรก็หาดูได้ในบทนั้น ๆ เรื่องนั้น ๆ ได้เลย.

วิธีเบิกบุญเก่าในอดีตมาใช้อุทิศส่วนบุญ

(ให้ใช้สัญญาณคิด อธิษฐานดังนี้...)

ข้าฯขอถึงซึ่งอำนาจแห่งคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญในอดีตที่ข้าฯได้ทำในทาน ศีล และภาวนาให้จงมาถึงข้าฯในขณะนี้ ขอบุญนี้จงสำเร็จแก่หมู่ญาติของข้าฯเถิด เหล่าเทพเทวาผู้รักษาผู้เกี่ยวข้อง เหล่าภูตผี ปีศาจ ปอบ เปรต นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ อสูร ยักษ์ มาร สรรพสัตว์ทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับข้าฯ รวมทั้งนายเวรทั้งหมดที่เดินทางมาถึงในขณะนี้จงอธิษฐานเอาบุญนี้

ข้าฯขอถึงซึ่งอำนาจแห่งคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญนี้ให้สำเร็จแก่สัตว์ทั้งปวงตามที่ข้าฯ ได้คิดอุทิศให้ทั้งหมดนี้ ขอสัตว์ทั้งปวงนี้จงสำเร็จประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตนอย่างยาวนานเถิด ข้าฯ ขอถึงซึ่งอำนาจแห่งคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ขอความสำเร็จนี้จงมีแก่ท่าน ดังที่ข้าฯ ปรารถนาเทอญ.

คำอุทิศส่วนบุญในขณะที่ทำ

(ในขณะที่ทำบุญใหม่ให้คิดอธิษฐานส่งบุญออกได้ทันที)

ให้คิดอุทิศบุญได้ทันทีในขณะที่ยื่นของให้ผู้รับ เมื่อขาดสิทธิของตน ขอให้คิดอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาไม่เกิน ๓ วินาที จะคิดอุทิศให้ญาติหรือผู้เกี่ยวข้องจะสำเร็จโดยทันที **ตามข้อความด้านบนที่ขีดเส้นใต้ <u>หากไม่คิดภายใน ๓ วินาที</u> บุญ<u>จะเป็นของเราทั้งหมดและจะต้องใช้วิธีเบิก</u>บุญ<u>เก่าในอดีตมาใช้</u>.**

****

การเปิดโอกาสให้ญาติทิพย์ เข้าสถิตในสมบัติ ดังนี้

"ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาล.......................................ให้เปิดโอกาสแก่ ปีศาจ - เปรต - ผี - กินรา - เงือก - นาค - ครุฑ - เทวดา - ยักษ์ - คนธรรพ์ - กุมภัณฑ์ - อสูร - มารผู้ที่เป็นญาติข้าและผู้ที่อยากผูกมิตรเป็นญาติข้า ให้สถิตตามสมควรแก่ภูมิของตน ข้าจะทำบุญให้ เมื่อได้บุญแล้วจงช่วยกันทำให้กิจการที่ข้าทำอยู่มีความเจริญรุ่งเรือง เรามามีความสุขร่วมกันตลอดไปเถิด"

วิธีที่จะให้เทพที่เป็นหมอมาทำการรักษาตัวเรา

ให้ตั้งจิตคิดก่อนที่จะนอนหลับ ดังนี้

"ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลให้เหล่าเทพเทวาที่เป็นญาติข้าฯ จงได้ยินเสียงข้าฯ ในเวลานี้ด้วยเถิด ขอให้ท่านทั้งหลายจงไปนำเทพที่เป็นหมอมาทำการตรวจรักษาข้าฯ ในเวลาที่ข้าหลับด้วย ข้าฯ จะเปิดโอกาสไว้ ข้าฯมีอาการ...................(เช่น ปวดหัว หรือเป็นอะไรก็บอกไปตามนั้น) เมื่ออาการดีขึ้น ข้าฯ จะทำบุญให้แก่พวกท่านยิ่ง ๆ ขึ้นไป" ดังนี้

แล้วต่อไปให้คิดดังนี้อีกว่า...

"ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลร่างกายข้าฯ ให้เปิดโอกาสแก่เหล่าเทพที่เป็นหมอ ให้เข้าตรวจรักษาร่างกายข้าฯในเวลาที่ข้าฯหลับได้ด้วยเถิด" ดังนี้

แล้วให้คิดเบิกบุญจ่ายดังนี้ว่า...

"ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญของข้าที่ได้สร้างสมอบรมไว้ จงไหลรวมมาสู่ข้าฯในเวลานี้ ขอให้บุญนี้จงอยู่กับข้าฯ แล้วหากผู้ใดไปนำหมอเทพมาและหมอเทพใดที่มาทำการตรวจรักษาข้าฯ ขอบุญนี้จงเป็นของท่านผู้นั้น" ดังนี้

<u>หมายเหตุ</u> *แล้วอย่าลืมเอาบุญให้ญาติทิพย์ของตนและเหล่าเทพที่มาทำการรักษาตนบ่อย ๆ ด้วย ยาก็ให้กินด้วย หากเป็นยาสมุนไพรก็ให้เอาบุญให้แก่เหล่าเทพที่รักษาต้นยาที่เอามากินนั้นด้วย แล้วก็ต้องเอาบุญให้ผู้ที่ทำให้เกิดอาการเจ็บป่วยตรงนั้น ๆ ด้วย.*

อนึ่ง วิธีนี้สามารถสลับสับเปลี่ยน - ซิกแซ็ก ตามแต่ใครจะคิดเอา แต่อย่าให้หนีจากหลักนี้ เช่น ขอเชิญเอานาคมาทำการักษา ฯลฯ ก็ได้เช่นกัน

***** *แล้วที่พิมพ์คำว่า "ข้าฯ" นั้น จะว่า ข้าพเจ้า แบบเต็ม ๆ ก็ได้* *****

****

การอุทิศบุญที่ได้รับผลทันที

การอุทิศบุญหรือการโอนบุญสามารถทำได้ทุกขณะ ดังนี้

ตอนเช้า

- ทำอาหารให้บิดา-มารดา หรือสามีรับประทาน
- ป้อนข้าวให้ลูก
- ให้เงินลูกไปโรงเรียน
- ให้ข้าวสุนัข
- ฯลฯ

บุญเหล่านี้สามารถที่จะโอนบุญได้ทันทีโดยตั้งจิตอธิษฐานว่า "บุญที่เกิดจากการทำอาหารให้บิดา-มารดารับประทานนี้ยกให้กับ... (เจ้ากรรม นายเวรที่เบียดเบียนข้าพเจ้า, เทวดาผู้รักษาข้าพเจ้า, เทวดาผู้รักษาพ่อแม่ข้าพเจ้า... ฯลฯ)"

ตอนกลางวัน ขณะทำงาน

- ขณะยื่นงานให้กับเจ้านาย
- เลี้ยงอาหารผู้ร่วมงาน

ตอนกลางคืน

- ห่มผ้าให้ลูกหรือสามี-ภรรยา ฯลฯ หรือเมื่อได้ดู-ฟังธรรมะแล้วเกิดความรู้หรือเมื่อได้ปฏิบัติธรรมภาวนาอบรมใจ

เมื่อได้กระทำการต่าง ๆ ดังว่ามานี้ สามารถโอนบุญออกไปให้ผู้อยู่ในโลกทิพย์ที่เราต้องการให้ได้ทันที แต่บุญที่เกิดจากการภาวนานั้นผู้ที่อยู่ในภพภูมิต่ำ ๆ เช่นผี - ปีศาจ - เปรต - ผีเชื้อโรค ฯลฯ รับได้ยาก ฉะนั้นหากเราต้องการโอนบุญที่เกิดจากการภาวนาให้แก่เขาเหล่านั้น เราต้องอธิษฐานแปรสภาพบุญให้เหมาะกับเขาเหล่านั้นก่อนเพื่อเขาจะรับได้ง่ายขึ้น โดยคิดก่อนที่จะภาวนาดังนี้ว่า **"ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลให้บุญที่เกิดขึ้นในขณะที่ข้าฯ ภาวนาคราวนี้แปรสภาพเป็นสิ่งต่าง ๆ <u>ตามแต่อมนุษย์แต่ละดวงใจที่มาเกี่ยวข้องกับข้าอยู่ในเวลานี้</u>ต้องการ แล้วขอให้บุญที่แปรสภาพแล้วนั้นเป็นของ<u>อมนุษย์แต่ละดวงใจ</u>เหล่านั้นตามที่เขาปรารถนานั้นเทอญ"** ดังนี้

<u>หมายเหตุ</u> ตรงถัดจากคำว่า แปรสภาพเป็น นั้น เราจะระบุ

ชัด ๆ ลงไปเลยก็ได้ว่า **‘แปรสภาพเป็นอาหาร, ที่อยู่ที่อาศัย ฯลฯ’** ก็ได้เช่นกัน แล้วตรงที่ขีดเส้นใต้นั้นเราจะเปลี่ยนเป็น **‘ตามแต่เทวดา - เปรต - ผี - ปีศาจที่อยู่บริเวณบ้านข้า’** หรือจะเปลี่ยนเป็นว่า **‘นายเวรของข้า (และของลูก ของสามี ของภรรยา ของบิดา ของมารดา ฯลฯ) ที่เดินทางมาถึงแล้วในเวลานี้’** ดังนี้ (คำคิดนี้จะไม่ตามนี้ร้อยเปอร์เซนก็ได้ ให้คิดพลิกแพลงใช้เอาแต่อย่าให้หนีจากหลักนี้.

หมายเหตุ การทำความดีอะไรก็ตามแม้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็มีบุญเกิดขึ้นทั้งสิ้น เราสามารถโอนบุญที่เกิดขึ้นนั้นให้แก่ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ได้ทันที

ประโยชนจากการโอนบุญ

๑. ร่างกายแข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เพราะเจ้ากรรมนายเวรไม่มาเบียดเบียน เนื่องจากเราโอนบุญให้เขา

๒. ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ตั้งใจและมุ่งหวัง เพราะเทวดาที่ดูแลเราช่วยเหลือ และเจ้ากรรมนายเวรที่เป็นศัตรูกลับกลายเป็นมิตร

๓. ครอบครัวมีความสุข ลูกเชื่อฟังพ่อแม่

๔. ช่วยให้จิตใจอ่อนโยนมีเมตตา

๕. การเดินทางปลอดภัย เพราะเป็นที่รักของมนุษย์และอมนุษย์

๖. ปฏิบัติธรรม เจริญในธรรมปัญญาเกิดขึ้นง่าย

วิธีการเบิกโอนบุญประจำวัน

ตื่นเช้า เบิกบุญให้ผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเราโดยทางฝันรวมทั้งให้เทวดาประจำตัว เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนทั้งภายนอกและภายในกายของเราตลอดถึงภูตผีปีศาจ เปรต ปอบ นาค ครุฑ อสูร ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ ยมทูต เทวดา มาร และพรหมที่เป็นญาติของเรา ที่อยู่บริเวณบ้าน

เข้าห้องน้ำ เบิกบุญให้แบคทีเรียจุลินทรีย์ต่าง ๆ ที่ตายจากการที่เราอาบน้ำชำระร่างกายต่าง ๆ รวมทั้ง ให้เชื้อโรค ต่าง ๆ ที่ออกไปจากร่างกายของเราเพราะการขับถ่ายด้วย ก่อนออกจากห้องน้ำก็เบิกบุญให้กับเชื้อโรคทั้งหมดที่อยู่ในห้องน้ำ

เวลากินข้าว เบิกบุญให้กับวิญญาณสัตว์ที่สถิต ในผัก ในข้าว ในเนื้อสัตว์ ในน้ำ ในอาหารทั้งหมดนั้นรวมทั้งให้กับดวงใจสัตว์ที่ตายที่เรานำมาทำอาหารด้วย

ไปทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำรถ และภูตผีปีศาจที่อยู่กับรถ และบอกเทวดาให้คุ้มครองป้องกันให้การเดินทางปลอดภัย

ขณะเดินทาง เบิกบุญให้ภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต เทวดา ฯลฯ ที่อยู่ตามถนนหนทาง

ถึงที่ทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำตัวผู้ร่วมงานทั้งหลาย และภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต อสูร ฯลฯ ที่อยู่ในที่ทำงาน

ถ้ามีอาการเครียด ก็โอนบุญให้เทวดา เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนอยู่ทั้งภายนอกและภายในกายและที่ก่อกวนอยู่รอบดวงจิตของเรา

กลับจากทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำรถ และภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต ฯลฯ ที่อยู่ในรถ และตามถนนที่จะเดินทางกลับ

เมื่อถึงบ้าน ก็เบิกบุญให้ หมู่ภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต อสูรกาย นาค ครุฑ อสูร ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ ยมทูต เทวดา มาร และพรหมที่เป็นญาติของเรา ทำกิจธุระส่วนตัวใด ๆ ก็เบิกบุญให้ เหมือนตอนเช้า

ถ้านอนไม่หลับ ให้เบิกบุญ ให้เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนอยู่ทั้งภายนอกและภายในและรอบดวงจิตของเราหรือให้ผู้ที่ทำให้ข้านอนไม่หลับอยู่ในเวลานี้เป็นต้น

ท่านใดที่มีความสนใจในข้อมูลข่าวสารเรื่องการแสดงธรรม
ของหลวงพ่อเกษมฯ และต้องการขอรับสื่อธรรมะของท่าน
โปรดติดต่อขอรับตามที่แจ้งไว้ตรงนี้ คือ

<u>ติดต่อขอรับ VCD-MP3</u> ได้ที่ www.samyaek.com/board2

หรือที่ คุณอรุณรัตน์ ทวีวัฒน์มงคล(คุณตุ่น) ๑๑๒/๑๐๙ พหลโยธิน ๖๙/๑
ถ.พหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐
คุณศรุตยา อยู่สำราญ(หนิง) ๔๑/๑๐๓ หมู่ ๘ สถานีดาวเทียมไทยคม
ถ.รัตนาธิเบศร์ ต.บางกะสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐
หรือเข้าไปขอรับด้วยตนเองได้ที่ คุณวิชชา ที่อยู่ ซอยนวลจันทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. โทร. ๐๘-๑๒๕๖-๐๒๕๙ หรือขอรับจาก
และที่ทีมปฏิบัติการงานสื่อธรรมะวัดป่าสามแยกก็ได้ โทร. ๐๘-๙๖๑๙-๖๒๘๔

<u>การขอรับหนังสือ</u>

ติดต่อขอรับหนังสือของทางวัดสามแยกได้
โดยเขียนชื่อหนังสือที่ท่านต้องการจะขอรับไว้ให้ชัดเจน
พร้อมชื่อ-ที่อยู่ของท่าน แนบแสตมป์ ๑๐ บาท(ต่อเล่ม) ส่งมาที่
คุณชวิน ยงยุทธ เลขที่ ๓๕/๑๕๑ ม.๑ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง
จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐ โทร. ๐๘-๙๑๐๓-๓๖๕๐
หรือที่ คุณนรินทร์(รักษ์อุดร) เศวตประวิชกุล
เลขที่ ๒๕๔/๓ ถ.โพศรี อ.เมือง จ.อุดรธานี ๔๑๐๐๐

ขณะนี้หนังสือของทางวัดสามแยกที่แจกมีทั้งหมด ๗ เล่ม ดังนี้ คือ-.
ลำดับที่ ๑. พลังบุญ ตอนที่ ๑ **“ขอถามชาวพุทธ”**
ลำดับที่ ๒. คำสอน เรื่อง พลังบุญ **“การอุทิศบุญ ที่ได้ผลทันที”**
ลำดับที่ ๓. คำสอน เรื่อง พลังบุญ (ตอน) **“แก้อาการป่วยสังคมโลก” (๓)**
ลำดับที่ ๔. **พระเกษมฯ ขออภัยต่อชาวโลกในความโง่ของตน (๒)**
ลำดับที่ ๕. พลังบุญ ตอนที่ ๒ **“การใช้บุญรักษาโรค”**
ลำดับที่ ๖. คู่มืออุทิศบุญที่ได้ผล
ลำดับที่ ๖. คู่มืออุทิศบุญที่ได้ผลฉบับปรับปรุง ๒๕๕๑

ศึกษาธรรมะวัดสามแยกเพื่อเติมได้ที่ www.samyaek.com

หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

พระพุทธองค์ ทรงตรัสรวมว่า สัตว์ทั้งปวง **"ให้อุทิศบุญให้แก่สัตว์ทั้งปวง"** ในที่นี้ ผู้ฉลาดจะต้องใคร่ครวญว่า เคยให้สัตว์ทั้งปวงแล้วไม่เกิดอานุภาพมาก ไม่มีอานุภาพทิพย์เกิดขึ้นแก่เขามาก **จงให้แก่สัตว์ทั้งปวงแต่เป็นที่ ๆ** เช่น ให้อุทิศแก่เทวดาที่อยู่ใกล้มวลหมู่มนุษย์ ผู้รักษามนุษย์ แม้บุญอุทิศเช่นนี้ ด้วยการมีสติปัญญาเช่นนี้ จะปรากฏง่ายแก่เทพยดา... แต่ปรากฏยากแก่เหล่าเปรต เหล่าภูตผีต่าง ๆ ทั้งปวงให้จำไว้... เหล่าเปรต เหล่าภูตผี ปีศาจ ยักษ์ มาร จะต้องอุทิศส่วนกุศลด้วย**พลังแห่งสิ่งของ**เท่านั้น สมควรแก่เขาเหล่านี้เป็นอย่างดี สำเร็จผลเป็นอย่างดี แต่ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการฟังธรรมหรือแสดงธรรม เมื่อให้ถึงเหล่าเทพเทวาทั้งหลายนั้นไปจนถึงพรหม จนถึงสุทธาวาสพรหม นั้นถึงได้ง่าย พลังแผ่เมตตาถึงพรหมมากกว่าเทวดา ถึงเทวดาน้อยกว่าพรหม และจะถึงเทวดาชั้นต่ำ ๆ นี้ น้อยกว่าเทวดาชั้นสูง จะถึงเปรตถึงผี ถึงสัตว์อื่น ๆ นั้นนานมากจึงจะปรากฏ เพราะมันเป็นเพียงน้อยนิดเท่านั้น แต่อุทิศด้วยสิ่งของนี้ได้มาก ฉะนั้น... ข้าจึงขอยืนยันตามตำราว่า **"จะต้องอุทิศบุญให้เป็นที่ แม้จะทั้งหลายทั้งปวง... ก็ต้องให้หลาย ๆ ครั้ง เป็นทั้งหลายเช่นนั้น"**

ผู้พิมพ์ ก้อนเมฆ แอนด์ กันย์ กรุ๊ป
KONMEK AND GUN GROUP
35/151 หมู่ 1 ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรและแฟ็กซ์. 0-2446-3722 หรือโทร. 08-9103-3650, 08-9785-3650
E-mail : yongyut71@yahoo.com

พลังบุญ ตอน "ขอถามชาวพุทธ"

หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

พิมพ์ถวายพระพุทธเจ้าพุทธโคดม พระธรรม พระสงฆ์สาวก

พลังบุญ
ตอน "ขอถามชาวพุทธ"

คำกล่าวอ้างอิงในพระไตรปิฎกฯ ที่พระพุทธเจ้าพุทธโคดม กล่าวถึงการอุทิศบุญให้สัตว์ทั้งป
และให้อุทิศบุญทันทีในขณะที่ให้ทานกับผู้อื่น ให้แก่เทวดา ภูต ผี ปีศาจต่าง ๆ ฯลฯ

โดย หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

วัดป่าสามแยก หมู่ที่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐